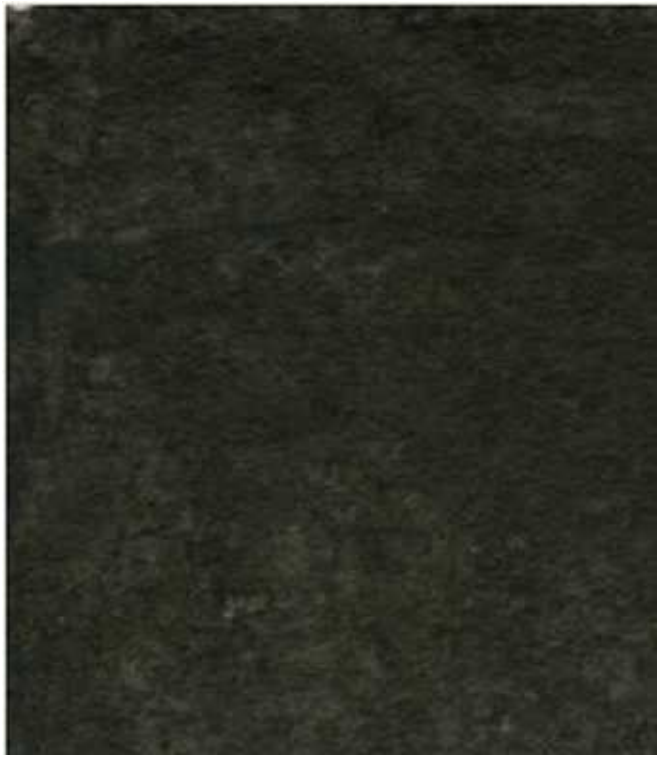

BİRİNCİ BÖLÜM

Reece elindeki hançeri Tirus’un göğsüne saplamış,: donmuş duruyordu. Tüm dünyası ağır hareketlerle tüm dünyası bulanıklaşıyordu. Az önce en büyük dı Selese’nin ölümünden sorumlu olan adamı öldürmi bu yüzden inanılmaz bir intikam tatmini hissediyoı Nihayet, çok büyük bir yanlış düzeltilmişti.

Yine de, Reece bir yandan dünyaya karşı uyuşmuş ölümle karşılaşmaya hazırlanmak, bu olayın hemeı gelecek hazin sona karşı cesaretini toplamak gibi tı de hissediyordu. Oda her biri onun gibi şok içinde c olaya şahit olmuş Tirus’un adamlarıyla doluydu. R< ölmeye hazırlandı. Buna rağmen, hiçbir pişmanlık hissetmiyordu. Reece’in onu affedeceğini düşünme göstermiş bu adamı öldürmek için kendisine bir şa olmasından dolayı minnettardı.

Reece ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu; adan çok fazlaydı ve o büyük salonda onun tarafında bir ve Srog vardı. Srog yaralıydı, iplerle bağlıydı, tutsa! Matus’sa yanında duruyor, dikkatle askerlere bakıy Tirus’a sadık bu Yukarı Adalılar ordusuna karşı ikis bir faydası olmazdı.

Ama Reece ölmeden önce, intikamını tamamlamak geldiğince fazla Yukarı

Adalıyı öldürmek istiyordu.

hareketle diğer tarafa dönüp bir başka generali kal bıçakladı.

Şok içindeki oda tepki vermeye başladığında, Reec< harekete geçti. Ölmekte olan iki adamın kınlarında: çekti ve karşısındaki askerlere saldırdı. Askerler da vermeye fırsat bulamadan dördünü öldürdü.

Yüzlerce savaşçı en sonunda harekete geçip, dört 1 Reece'e saldırdı. Reece Lejyon'da aldığı tüm eğitimi soktu; kalabalık asker gruplarına karşı savaşmak z(kaldığı tün o zamanları hatırladı ve askerler etrafır iki eliyle kılıcını havaya kaldırdı. Diğer adamlar gib ağır bir zırh, silahlarla dolu bir kemer veya bir kalk hepsinden daha hafif ve hızlıydı ve büyük bir öfkey köşeye sıkışmış ve canını kurtarmak için savaşıyoı

Reece bütün askerlerden daha hızlı bir biçimde cesı savaşırken, Thor'la, karşılaştığı en büyük savaşçıy] eşleştirildiği zamanları hatırladı ve becerilerinin b nasıl geliştiğini düşündü. Askerleri birbiri ardına ö kılıcı sayısız diğer kılıcı çarptı ve savaşırken her yö kıvılcımlar sıçradı. Kolları ağırlaşana dek kılıcını sı olarak savurdu ve adamlar daha gözlerini bile kırpc düzine kadar düşman öldürdü.

Ama askerler akın akın geliyordu. Çok kalabalıklarc altı askere karşılık bir düzine asker daha geliyordu yandan akın ederken ve onu sıkıştırırlarken kalaba büyüyordu. Reece bir kılıcın kolunu kestiğini hisset nefes nefese kalmıştı; kolundan kanlar akarken bir Hızla dönüp adamın kaburgalarına kılıcını sapladı,

En sonunda, minnetle kahramanca savaşırken ölecı etti.

"REECE!"

Aniden tiz bir çığlık duyuldu; Reece sesin kime ait c derhal anladı.

Bir kadının sesiydi.

Sesin kime ait olduğunu anladığı anda bedeni dona müthiş savaşın ortasında, ölmek üzere olduğu bir < tüm dünyada sesini tanıyacağı tek kadına aitti:

Stara.

Reece başını kaldırınca, onun odanın iki yanındaki platformların üstünde durduğunu gördü. Stara kak tepesinde öfkeli bir ifadeyle duruyor, ona seslenirk boğazındaki damarlar kabarıyordu. Reece onun elir yayla ok olduğunu gördü ve onu izlerken Stara ta o karşısındaki bir şeye nişan aldı.

Reece o yöne bakınca, neye nişan aldığını anladı: el uzunluğunda, otuz adım çapında ve taş zeminden 3 demir bir kancadan sarkan devasa boyutlarda meta tutan kalın bir halat. Avize bir ağaç gövdesi kadar 1< birkaç yüz yanan mumu taşıyordu.

Reece şunu fark etti: Stara halatı vuracaktı. Bunu b avize yere düşecekti... O odadaki adamların yarısı d ezilecekti. Reece yukarı bakarken, kendisinin de bu

Reece dönüp kılıcını indirirken ve çılgınlar gibi sak karşı koyarken kalbi panik hissiyle hızlandı; avize c önce oradan uzaklaşmaya çalıştı. Tekmeler, dirsek] kafalar atıp askerleri etrafından uzaklaştırıp kalabî sıyrıldı. Reece çocukluğundan Stara'nın ne kadar iy nişancı olduğunu hatırlıyordu. Stara her zaman oğ daha iyi bir nişancı olmuştu ve Reece onun tam hei vuracağını biliyordu. Düşman askerleri arkasından sırtını koruyan hiçbir şey olmadığı halde, ona güve hedefi vuracağını biliyordu.

Bir saniye sonra, Reece bir okun havada vınladığını halatın koptuğunu, devasa bir demir parçasının ser kaldığını ve büyük bir hızla dosdoğru yere düşmeyi başladığını duydu. Sonra, müthiş bir gümbürtü koj salonun tamamı zangırdadı ve bu sarsıntı Reece'in < kaybetmesine neden oldu. Reece rüzgârı sırtında hi elleriyle dizlerinin üstünde taş zemine kapaklanır^ onu bir kaç adımla kaçırdı.

Reece askerlerin çığlıklar attığını duydu ve arkasın; Stara'nın yol açtığı zararı gördü: Düzinelerce adam altında ezilmişti, her yer kandı, çığlıklar geliyordu sıkışarak ölüyorlardı. Stara hayatını kurtarmıştı.

Reece apar topar ayağa fırladı, Stara'ya baktı ve bu tehlikede olduğunu gördü. Birkaç düşman askeri oı yaklaşmıştı. Stara yayıyla ve okuyla nişan alırken, herkesi vuramayacağım biliyordu.

Stara döndü ve endişeyle kapıya baktı; belli ki ora umudunu kaybetti.

Orada mahsur kalmışlardı; bütün çıkışlar kapatılın artık orada öleceklerini biliyordu.

Stara’nın çaresizlik içinde etrafına bakındığını göre Stara’nın bakışları arka duvarın önündeki ahşap platformların en üst sırasında kaldı.

Reece on yöne koşmasını işaret ederken kendisi de fırladı. Reece onun ne planladığını bilemedi. Orada göremiyordu. Ama Stara’nın o kaleyi ondan daha iy biliyordu. Belki de aklına onun göremediği bir kaçı: gelmişti.

Reece dönüp koşmaya başladı; adamlar yeniden bii gelip saldırırlarken savaşa savaşa ilerledi. Kalabalık arasında hızla öne atılırken, elinden geldiğince az s onları fazla kışkırtmamaya gayret ediyordu; adaml arasından düz bir yol açıp odanın karşı tarafına ge< deniyordu.

Reece koşarken Srog’a ve Matus’a baktı; onlara yar< kararlıydı. Matus’un yakaladığı iki askerin kılıcını a öldürdüğünü görünce rahatladı. Matus’un hızla Src iplerini kesişini ve serbest bırakışım izledi. Srog de kılıç kaptı ve yaklaşan birkaç askeri öldürdü.

“Matus!” diye bağırdı Reece.

Matus dönüp ona baktı ve Stara’nın karşı duvarın c olduğunu, Reece’in de o yöne koştuğunu gördü. Ma

Reece odada savaşarak ilerlerken, önünde bir yol a< başladı. Odanın o tarafında o kadar çok asker yoktı kalabalık ve askerlerin tıkadığı sürgülü çıkıştan uzî kalıyordu. Reece Stara’nın en yaptığını bildiğini um

Stara ahşap platformların üstünde koştu, daha üst sıçradı ve uzanıp onu yakalamaya çalışan askerleri] suratlarına tekmeler savurdu. Reece onu izliyor, on yetişmeye çalışıyordu; hala onun hangi çıkışa gitti; planının ne olduğunu bilmiyordu.

Reece en uç köşeye vardı, platformlara sıçradı. İlk c platformdan sırayla üsttekilere sıçrayarak giderek < yükseklere çıktı. Ta ki kalabalıktan tamı tamına on yukarıda, duvardaki en uzak ve yüksek ahşap sıray; dek. Stara’yla buluştu ve ikisi Matus ve Srog’la birli duvarda karşılaştılar. Bir tanesi hariç, diğer askerle uzaklaşmışlardı: Adam Stara’ya arkadan saldırınca atıldı ve adam hançerini Stara’nın sırtına saplamay bulamadan onu kalbinden bıçakladı.

Stara yayını kaldırdı ve Reece’in zırhsız sırtına kılıç kaldırıp saldırmak üzere olan iki askeri de vurdu.

Dördü sırtlarını odanın en uç köşesinde, en üst sıra verip durdular. Reece etrafına bakınınca, odada yüs askerin hızla üstlerine doğru geldiğini gördü.
Artık köşesinde, gidecek hiçbir yer olmadan sıkışmışlarc

Reece Stara'nın onları neden o köşeye getirdiğini anlamamıştı. Bir kaçış yolu göremediğinden, çok g hepsinin öleceğine emindi.

"Yukarı bak," dedi Stara.

Reece başını kaldırdı ve tepelerinde bir başka demi gördü; ta yere kadar sarkan uzunca bir halata bağlı; hemen yanında duruyordu.

Reece şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Anlamadım," dedi.

"Halatı kap," dedi Stara. Hepiniz kapın. Var gücünı

Herkes onun dediğini yaptı; üçü birlikte iki elleriyh sıkıca kavradı. Reece o anda Stara'nın ne yapmak is anlamıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye ses Ama artık çok geçti.

Bir düzine kadar asker onlara yaklaşırken, Stara Re kılıcını kaptı, Reece'in kollarına atladı ve avizeyi tu yanlarındaki halatı kesiverdi.

Dördü birden halata tutunarak baş döndürücü bir 1 havaya yükselince, Reece midesinin alt üst olduğun demir avize hızla yere düşerken, var güçleriyle haL tutundular. Avize aşağıdaki askerleri ezdi ve halatt dördünü yükseğe fırlattı.

Halatın sallanması nihayet durdu ve dördü salonun baktı.

"Şuraya!" diye bağırdı Stara.

Reece o yöne bakınca, karşılarında kocaman mozai pencere gördü ve Stara'nın planını anladı. Sert hak avuçlarını kesmeye başlamıştı ve elleri terlediği içi kayıyordu. Daha fazla ne kadar dayanabileceğini bi]

"Artık tutamıyorum!" diye bağırdı Srog. Yaralarına tutunmak için elinden geleni yapıyordu.

“Sallanmamız gerek!” diye bağırdı Stara. “Hız kaza: gerekiyor! Duvardan destek alın!”

Reece dediğini yaptı: Çizmesini duvara dayayarak ö hep birlikte kendilerini duvardan itince giderek da bir hızla sallanmaya başladılar. Tekrar tekrar kend geriye doğru ittiler ve son bir itişle birlikte bir sarl< geriye kadar gitmeyi başardılar. Dosdoğru o kocam mozaikli pencereye savrulurken, hepsi çığlıklar ars kendilerini çarpmaya hazırladılar.

Cam patladı ve parçaları etraflarına saçıldı; dördü b halatı bırakıp pencerenin dibindeki geniş taş alan <

Odanın elli adım yukarısındaki çıkıntıda buz gibi h< dururken, Reece aşağıya baktı ve bir yanda salonda askerin onlara baktığını, onlara nasıl ulaşacakların: düşündüğünü gördü; diğer yandaysa kalenin dış ta gördü. Dışarıda sağanak vardı, sert bir rüzgâr ve gö eden bir yağmur yağıyordu; dahası, aşağısı rahat ot fark etti. Uzun ve sert bir düşüş olacaktı, ama belki onları koruyabilirdi.

Birden, Reece metal bir şeyin etini deldiğini hissed: attı. Aşağıya bakıp kolunu tutu ve koluna bir okun her yere kanlar fışkırdığını gördü. Hafif bir yarayd] yanmıştı.

Dönüp tekrar aşağıya bakınca, Tirus’un düzinelera yaylarını çekip nişan aldığını, üstlerine her yönden oklar yağdığını gördü.

Vakit kalmadığını anladı. Başını kaldırdı ve bir yan Stara’nın, diğer yanında Matus’la Srog’un durduğuı Hepsi de o yükseklikten atlayacakları için korkuyla irileşmiş bir halde duruyordu. Stara’nın elini tutu[1] ya da hiç diye düşündü.

Aralarında konuşmadan ne yapılması gerektiğine 1< verdiler ve hep birlikte atladılar. Gözleri kör eden 3 ve rüzgârın altında düşerlerken çığlıklar attılar ve süre düştüler. Reece kesin bir ölümden diğerine mi düşünmeden edemedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Godfrey titreyen elleriyle yayını kaldırdı, siperlerin kenarından eğildi ve nişan aldı. Bir heder seçip okunu hei fırlatmayı planlamıştı... Ama diz çöktüğü yerden aşağıda] manzarayı görünce, şok içinde donakaldı. Aşağıda binlen McCloud

askerinden oluşan iyi eğitimli bir ordu alanda koşuyor, dosdoğru Kraliyet Sarayı'mn kapılarına hücum ediyordu. Düzinelercesin demir bir şahmerdanla öne atık bunu tekrar tekrar demir kale kapısına vurarak duvarları Godfrey'in ayaklarının altındaki zemini zangırdattı.

Godfrey dengesini kaybedip yayını fırlatınca, ok hiçbir ye isabet etmeden havada süzüldü. Bir diğer ok kaptı ve kalb gümbür gümbür atarken, o gün orada öleceklerinden emi halde yayma yerleştirdi. Kenardan eğildi, ama nişan almc fırsat kalmadan bir sapandan fırlatılan bir taş havada uçt demir miğferine isabet etti.

Miğferinden feci bir biçimde çınladı ve Godfrey geri düşü oku dosdoğru havaya fırladı. Derhal miğferini çıkarıp sizi başını ovuşturdu. Bir taşın canını o kadar acıtacağını bilememişti; demir miğfer ta kafatasının içinde çınlıyor gibiydi.

Godfrey ne tür bir belaya girdiğini düşündü. Evet, kahramanca davranmıştı, tüm şehrin McCloudlar'ın geld konusunda harekete geçirilmesine yardım etmiş ve çok değerli bir süre kazanılmasını sağlamıştı. Birkaç kişinin hayatını bile kurtarmış olabilirdi. Kesinlikle kız kardeşin: hayatını kurtarmıştı.

Ama o sırada, hiçbiri Gümüş askeri veya şövalye olmayan geriye kalan birkaç düzine askerle birlikteydi ve boşaltılmış bir şehrin iskeletini McCloud ordusunun tamamına karşı korumaya çalışıyorlardı. Askerlik ona göre bir iş değildi.

Birden, müthiş bir gümbürtü koptu ve Godfrey demir kapılar açılırken yine sendeledi.

Açılan şehir kapılarından içeri kana susamış, çığlıklar atan binlerce asker akın etti. Godfrey siperlerde doğrulurken, askerlerin yukarı varmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ölene dek savaşacaktı. Bir asker olmak böyle bir şey miydi? Cesur ve korkusuz olmak öyle miydi? Başkaları yaşayabilsin diye ölmek miydi? Artık ölümle burun buruna olduğundan, bunun çok iyi bir fikir olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Bir asker ve kahraman olmak harikaydı, ama hayatta olmak çok daha iyiydi.

Godfrey tam pes etmeyi, kaçıp bir yere saklanmayı düşünürken, birkaç McCloud askeri tek sıra halinde koşarak yukarıdaki siperlere ulaştı. Godfrey adamlarından birinin bıçaklanıp inleyerek dizlerinin üstüne düştüğünü gördü.

Derken, yine aynı şey oldu. Bir asker olmaya karşı tüm mantıklı düşüncelerine,

tüm sağduyusuna rağmen, Godfrey'in içinde kontrol edemediği bir şey gerçekleşti. Başkalarının acı çekmesine izin vermemesine neden olan bir şeydi. Kendi adına cesaretini toplayamıyordu, ama adamlarının başının dertte olduğunu gördüğünde değişmişti... Yerinde duramayacağını hissediyordu. Buna yüreklilik bile denebilirdi.

Godfrey düşünmeden harekete geçti. Kendisini uzunca bir mızrağı kaparken ve merdivenlerden yukarı tek sıra halinde siperlere doğru koşarak gelen McCloud askerlerine fırlatırken buldu. Müthiş bir çığlık attı, mızrağı sıkıca kavradı ve ilk adama sapladı. Mızrağın ucundaki iri metal bıçak adamın göğsünün derinliklerine saplandı ve Godfrey ağırlığını, hatta bira göbeğini bile kullanarak adamların hepsini geriye itti.

Kendisi de şaşırmıştı, ama yaptığı şey işe yaramış, tek sıra halindeki askerler helezoni baş basamaklardan düşerek siperlerden uzaklaşmıştı. Godfrey tek başına içeri akın eden McCloudları uzaklaştırmıştı.

Godfrey onları ittikten sonra kendisine hayret ederken, ona ne olduğunu anlamayarak mızrağı bıraktı. Yanındaki askerler de şaşırmışlardı. Adeta Godfrey'in bunu yapabileceğini daha önceden fark etmemiş gibiydiler.

Godfrey sonra ne yapacağını düşünürken, karar onun adına verildi. Gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Arkasına bakınca, bir düzine daha McCloud askerinin ona yandan saldırdığını, siperlerin diğer yanından hücuma geçtiğini gördü.

Godfrey kendisini savunmaya fırsat bulamadan, ilk asker ona ulaştı ve başına doğru kocaman bir savaş baltası savurdu. Godfrey bu darbenin kafatasını çatlatacağını fark etti.

Eğilerek darbeyi savuşturdu... Bu, iyi yaptığı şeylerden biriydi. Böylelikle, balta başının üstünden geçti. Godfrey daha sonra omzunu aşağı eğip askere saldırdı, onu geriye itip yakaladı.

Godfrey adamı siperlerin kenarında teke tek boğuştukları, birbirlerinin boğazını sıktıkları noktaya kadar geriye itti. Adam güçlüydü, ama Godfrey de güçlüydü. Hayatı boyunca sahip olduğu nadir iyi özelliklerden biriydi.

İki adam boğuştular, birbirlerini ileri geri döndürdüler ve aniden ikisi birden siperlerden düştü.

İkisi birlikte birbirini tutmuş halde havada uçtu ve on beş adım yüksekten yere doğru düşmeye başladı. Godfrey hava dönerken, kendisinin yere çakılmayacağım, tutunduğu askerin üstüne düşeceğini umdu. Adamın ve üstündeki zırhların ağırlığının onu ezeceğini biliyordu.

Godfrey son anda havada döndü ve adamın üstüne çıktı; Godfrey'in ağırlığı onu ezerken ve bayıltırken adam inledi.

Ama düşüş Godfrey'i de etkilemiş, sersemletmişti; başını çarptı ve adamın üstünden yuvarlanırken bedenindeki tüm kemiklerin sızladığını hissetmişti. Dünya hızla dönerken, biraz yerde yattı ve düşmanının yanı başında kendinden geçti. Gördüğü son şey McCloud ordusunun Kraliyet Sarayı'na akın edişi ve ele geçirişiydi.

Elden ellerini beline dayamış Lejyon eğitim alanında yanında Conven ve O'Connor'la birlikte duruyordu ve üçü Thorgrin'in onlara getirdiği yeni asker adaylarını izliyorlardı. Elden usta bir gözle gençlerin alanda ileri geri dörtnala koşuşunu, hendeklerin üstünden atlamaya ve asılı hedeflere mızraklar saplamaya çalışmasını seyrediyordu. Çocuklardan bazıları atlayışı beceremedi ve atlarıyla birlikte çukurlara düştü; bunu başaranlarsa hedefleri vuramadı.

Elden başını salladı, kendisinin ilk Lejyon eğitimine başladığında nasıl olduğunu hatırlamaya ve gençlerin son birkaç gündür gelişme gösterdiğini düşünerek umutlanmaya çalıştı. Ancak adaylar hala onları yeni askerler olarak Kabul edebileceği kadar sert savaşçılar değillerdi. Çıtayı çok yükseltmişti; özellikle de Thorgrin'i ve diğerlerini gururlandırmak için büyük bir sorumluluk taşıyordu. Conven ve O'Connor da ondan aşağı düşünmüyorlardı.

"Efendim, haberler var."

Elden eski bir hırsız olan Merek isimli yeni askerler heyecanla yanma geldiğini gördü. Düşüncelerinder Elden kızdı.

"Oğlum, sana beni asla eğitim sırasında..."

"Ama efendim, anlamıyorsunuz. Mutlaka..."

"Hayır. SEN anlamıyorsun," dedi Elden. "Adaylar eğitimdeyken, beni..."

"BAKIN!" diye bağırdı Merek onu tutup bir yeri işa

Öfkelenen Elden tam Merek’i tuttuğu gibi fırlatacal baktı ve donakaldı. Karşısındaki manzarayı idrak e< Ufukta kapkara duman bulutları yükseliyordu. Hep Kraliyet Sarayı’nın oradaydı.

Elden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kraliyet Sar yangın çıkmış olabilir miydi? Nasıl olabilirdi?

Ufuktan müthiş çığlıklar ve bir ordunun bağırış ça; yanı sıra, kırılan demir bir kapının da sesi geldi. Eld korkuya kapıldı; Kraliyet Sarayı’nın kapıları aşılmiî tek bir anlamı olabileceğini biliyordu... Profesyonel şehre girmişti. Onca gün arasında, Kutsal Ziyaret G Kraliyet Sarayı istila edilmişti.

Conven ve O’Connor derhal harekete geçip, adaylar yanına geçerken, herkes susup hazır olan geçti ve e bekledi.

“Askerler,” diye gürledi Elden. “Kraliyet Sarayı sald uğradı!”

Gençlerden şaşkın ve öfkeli mırıltılar yükseldi.

“Henüz Lejyon askerleri değilsiniz; dahası profesyo orduya karşı savaşabilecek Gümüş askerleri veya a savaşçılar değilsiniz. Şehri istila eden o adamlar öl< için savaşıyorlar ve onlara karşı savaşırsanız hayat kaybedebilirsiniz. Conven, O’Connor ve ben şehrim korumakla yükümlüyüz ve derhal savaşmak üzere 1 ayrılmamız gerekiyor. Sizlerin bize katılmasını bek hatta bunu yapmanızı tavsiye etmiyorum. Ama katı isteyen varsa, bugün savaş alanında canını verebile unutmadan hemen öne çıksın.”

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, karşılarında bütün gençler teker teker büyük bir cesaretle ve as; çıktı. Elden bunu görünce, yüreğinin gururla kaban hissetti.

“Bugün hepiniz birer erkek oldunuz.”

Elden atma atladı ve diğerleri de peşinden gitti. He hayatını halkları için tehlikeye atarak tek bir beder muazzam bir tezahüratla öne atıldı.

Elden ileriye baktı ve birkaç bin McCİoud askerinin kapılarından içeri akın ettiğini görünce şaşırdı; iyi olmuş bir ordu belli ki Kutsal Ziyaret Günü oluşum edip Kraliyet Sarayı’nı tuzağa düşürmüştü. Ona bir durumdaydılar.

Conven önden giderken gülümsedi.

“Tam da sevdiğim türden zorlu bir durum!” diye ba müthiş bir çığlıkla herkesin önüne geçti, oraya ilk a olmak istedi. Conven savaş baltasını başının üstüm ve Elden ham hayranlıkla, hem de endişeyle Conve: başına McCİoud ordusuna cesurca saldırışını izledi

Conven savaş baltasını aklını yitirmiş bir adam gib: savururken ve düşmanlardan ikisini tek seferde ha McCloudlarTn tepki verecek çok az vakti oldu.
Kala askerlerin arasına daldı, sonra atından sıçrayıp hav üç askeri yakaladı ve atlarından yere yıktı.

Elden ve diğerleri de hemen arkasındaydı. McCİoud vermekte epeyi geç kalan, birliklerine karşı bir salc olmasını beklemeyen geri kalan askerleriyle savaşn başladılar. Elden kılıcını öfkeyle ve ustalıkla kullan Lejyon’un yeni askerlerine nasıl kılıç kullanacaklar] düşmanları peş peşe müthiş bir güçle öldürerek gc

Savaş sertleşti ve askerler teke tek savaşmaya başl birlikleri McCloudlarTn yön değiştirmesine ve savu geçmesine neden oldu. Tüm yeni Lejyon askerleri k katıldı, korkusuzca savaşa atlarını sürdü ve McClou çatışmaya başladı. Elden gözünün ucuyla delikanlı] hiçbirinin umurunda değildi. McCloudlar sağa sola onlara gafil avlanıyorlardı.

Ama savaşın hızı çok geçmeden yön değiştirdi, çün McCloud askerlerine destek geldi ve Lejyon askerleı profesyonel askerlerle karşı karşıya kaldılar.
Lejyoı askerlerin bazıları yaralanmaya başladılar. Merek \ birer kılıç darbesi aldılar, ama atlarından düşmeme savaşmaya ve rakiplerini düşürmeye devam ettiler üstlerine ucu sivri toplu zincirler indi ve atlarındar Merek’in yanında atının sırtında olan O’Connor ya) ok fırlattı ve etraflarındaki askerleri yere indirdi... tarafına bir kalkan darbesi alınca, o da atından düş tamamıyla sarılmış olan Elden en sonunda düşman askerlerinin şaşkınlığını yitirmesiyle kaburgaların; çekiç, kolunun ön tarafına da bir kılıç yarası aldı. A döndü ve adamları atlarından düşürdü... Ama bunı dört asker daha belirdi. Yerde olan Conven can hav savaşıyor, baltasını çılgınlar gibi atlara ve saldıran savuruyordu... En sonunda, arkasına bir çekiç darb(yüz üstü çamurlara düşüt.

Akın akın McCloud destek birlikleri geldi ve onlarla için kapıları bıraktı. Elden

adamlarının giderek aza gördü ve çok geçmeden hepsinin işinin biteceğini a bunu umursamadı. Kraliyet Sarayı saldırı altındayd orada birlikte savaşmaktan gurur duyduğu Lejyon; korumak için hayatını feda edebilirdi. Bu askerlerir veya yetişkin erkekler olması da artık önemli değiL yanı başında kanlarını akıtıyorlardı ve o gün hayatı da kalmasalar da hepsi kardeşti.

kadar büyük bir hızla ufuktaki siyah dumanlara hız süren bin Gümüş askerine doğru gidiyordu. Kendri ilerlerken kendisini azarladı, keşke kapıları savunn bırakmasaydı diye düşündü. Öyle bir günde, özellik Gwen'in hükümdarlığı altında yatışmış olduğunu d McCloudlar'dan bir saldırıyı geleceğini hiç ummam Şehrini istila ettikleri ve o kutsal günü bir avantaj c kullandıkları için hepsine bunun bedelini ödetecek

Etrafındaki bütün kardeşleri saldırının bir parçası^ kişilik güçlü bu birlik Gümüş'ün tüm öfkesini içind kutsal haçlarından vazgeçmiş bir halde McCloudlar Gümüş'ün neler yapabileceğini göstermeye, onlara saldırının bedelini sonsuza dek ödetmeye kararlı bi ilerliyordu. Kendrick işi bitene dek, tek bir McClou hayatta kalmayacağına yemin etti. Highlands'in on] tarafı bir daha asla başkaldıramayacaktı.

Kendrick oraya yaklaşırken ileriye baktı ve yeni Lej askerlerinin cesurca savaştığını, Elden, O'Connor v< son derece kalabalık düşman askerlerine, McCloud] yılmadan savaştıklarını gördü. Kalbine bir gurur hi Ama gördüğü kadarıyla, hepsi ölmek üzereydi.

Kendrick bağırdı ve adamlarına liderlik ederken atı sert dehledi; askerlerin hepsi son bir azimle öne atı uzun bir mızrak aldı ve yeteri kadar yaklaşınca bur McCloud generallerinden biri son anda dönüp mızr havada süzüldüğünü gördü ve mızrak zırhını delec< sert bir biçimde kalbine saplandı.

Kendrick'in arkasındaki bin şövalyeden muazzam 1

gerçek bir korku ifadesi belirdi. Bin tane parıldayar şövalyesi kusursuz bir birliktelikle atlarında ilerliy silahlarını çekmiş azılı katiller olarak bir fırtına git aşağı inerken bakışlarında zerre kadar tereddüt hissedilmiyordu. McCloudlar onlarla yüzleşmek içi döndüler, ama tedirgin olmuşlardı.

Gümüş askerleri onlara, ana şehirlerine Kendrick'i: liderliğinde vardı. Kendrick baltasını çekip ustalıkh ve birkaç askeri yaralayıp atlarından düşürdü; sonr eliyle kılıcını çekti, kalabalığa girdi ve birkaç askeri savunmasız yerlerine kılıcını

sapladı.

Gümüşler yaptıkları en iyi şeyi yapıp bir yıkım dal$ düşman askerlerinin arasına daldı; hiçbiri savaşın 1 yerine girene dek kendisini tamamıyla rahat hisset: Bir Gümüş askeri için evinde olmak bu demekti. Eti bütün McCloud askerlerini kılıçtan geçirip yaraladı düşmanlar onlara kıyasla amatör gibi kalmıştı ve ç giderek artarken her yönde yere yıkılıyorlardı.

Kimse fazlasıyla hızlı, usta, güçlü ve tekniklerinde ı olan, tek bir ünite olarak yürümeye başladıklarındî eğitimini aldıkları gibi savaşan gümüş askerlerini durduramıyordu. Hızları ve becerileri bu çok iyi eği şövalyelerin yanında sıradan askerler gibi kalan Mc dehşete düşürmüştü. Elden, Conven, O'Connor ve < birliği tarafından kurtarılan geriye kalan Lejyon asi tekrar ayağa kalktı; yaralı oldukları halde kalkıp sa[1] katıldılar ve Gümüş'ün daha da hız kazanmasına ke bulundular.

Kendrick kaçmalarına izin vermemeye kararlıydı. Peşinde adamlarıyla şehir kapılarına koştu ve kaçanların yolunu tıkadığından emin oldu. Bir huni etkisi oluştu ve McCloudlar şehir kapıların sıkışık bölümüne vardıklarında katledildiler... Bunlar hışımla içeri akın ettikleri şehir kapılarıydı.

Kendrick iki kılıçla birden sağındaki ve solundaki askerleri öldürürken, çok geçmeden bütün McCİoudlar'ın öleceğini biliyordu. Kraliyet Sarayı yine onlara ait olacaktı. Hayatını toprakları için tehlikeye atarken, hayatta olmanın anlamının bu olduğunu biliyordu.

- UÇUNCU BOLUM
- ALTINCI BÖLÜM
  - ON BİRİNCİ BÖLÜM
  - ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
  - ON DOKUZUNCU BÖLÜM
  - YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
  - YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

UÇUNCU BOLUM

Luanda uçsuz bucaksız Kanyon’u adım adım yürüye aşarken, elleri titriyordu. Attığı her adımla birlikte sona ermeye yaklaştığını, bir dünyadan ayrılıp diğe girmek üzere olduğunu hissediyordu. Ama diğer ta] varmasına adımlar kalmışken, bu dünyada son adır attığını hissediyordu.

Sadece birkaç adım ardında Romulus ve milyon ask oluşan İmparatorluk ordusu vardı. Tepede bu dün}/ olmayan seslerle cıyaklayan düzinelerce ejderha va Luanda’nın o güne dek gördüğü en vahşi yaratıklar kanatlarını Kalkan olan o görünmez duvara vuruyo Luanda birkaç adım daha atıp Halka’dan ayrıldığım Kalkan’ın sonsuza dek çökeceğini biliyordu.

Onu bekleyen kadere, Romulus’la gaddar adamlarır kesin bir biçimde gerçekleşeceğini bildiği ölüme ba bu sefer, artık hiçbir şey umurunda değildi. Sevdiği çoktan elinden alınmıştı. Kocası, dünyada en çok st erkek olan Bronson öldürülmüştü... Tüm bunlar Gv suçuydu. Her şey için onu suçluyordu. Artık nihaye alma vakti gelmişti.

Luanda Romulus’tan bir adım uzakta durdu ve ikisi kalıp görünmez hattın iki yanından birbirlerine bal Romulus son derece heybetli bir adamdı; normal bi iki misliydi, saf kastan oluşuyordu; omuzları o kadc

Luanda bu adamın onu paramparça edeceğinden er

O yoğun sessizlikte birbirlerine baktılar ve Romulu: suratına hem gaddar bir gülümseme, hem de bir şa ifadesi yayıldı.

“Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum,” dedi, kalındı ve genizden geliyor, o meşum yerde yankık

Luanda gözlerini yumdu ve Romulus’u yok etmeye Kendi hayatını yok etmeye çalıştı.

Ama gözlerini açtığında, Romulus hala oradaydı.

“Kız kardeşim bana ihanet etti,” dedi Luanda alçak “Artık ihanet etme sırası

bende.”

Gözlerini yumup köprüden diğer tarafa, Kanyon’un tarafına son bir adım attı.

Bunu yapar yapmaz, ardında gök gürültüsünü andı] bir ses duydu; dönerek yükselen bir pus tıpkı kabar kocaman bir dalga gibi Kanyon’un ta dibinden yuka bir anda yine yere alçaldı. Toprak yarılıyormuş gibi geldi ve Luanda bu kez Kalkan’ın çöktüğüne kanaat Artık Romulus’un ordusuyla Halka arasında hiçbir î kalmamıştı. Kalkan sonsuza dek çökmüştü.

Romulus bir adım karşısında cesurca duran, gözüni kırpmadan, küstahça ona bakan Luanda’ya tepeden Luanda korkuyordu, ama bunu belli etmiyordu. Roı tatmin hissini bahşetmek istemiyordu. Suratına dil

Ama Romulus daha da gülümsedi ve Luanda’nm tah gibi köprüye değil, onun suratına bakmaya devam c

“Ne istersen yap,” dedi Luanda şaşkınlıkla. “Kalkar Halka sana ait. Beni öldürmeyecek misin?”

Romulus başını salladı.

“Düşündüğüm gibi değilmişsin,” dedi onu süzerek. “Yaşamana, hatta karım olmana bile izin verebiliri]

Luanda bunu duyunca midesi kalktı; yaratmak istec bu değildi.

Başını geriye atıp Romulus’un suratına tükürdü ve hareketinin ölümle sonuçlanacağını umdu.

Romulus elinin tersiyle suratını sildi ve Luanda sur; Romulus’un daha önce yaptığı gibi bir yumruk atıp kırmasını bekledi... Ona iyi davranmaktan başka he yapmasını bekledi. Ama Romulus öne adım attı, om arkasından tuttu, kendisine çekti ve sert bir biçimd

Romulus’un kaba, çatlak, bir yılan gibi sadece kasta dudaklarını dudaklarında hissetti; Romulus onu gid sert öptüğü için neredeyse nefes alamaz hale geldi.

En sonunda, Romulus geri çekildi... Ama bunu yapa tersiyle ona öylesine sert bir tokat attı ki Luanda yi yandığını hissetti.

“Onu zincire vurun ve yanımdan ayırmayın,” diye e Romulus. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, adamlar Luanda’nın ellerini arkasından zincirlediler.

Romulus’un gözleri adamlarının karşısına çıkarken irileşti ve kendisini hazırlayarak köprüye ilk adımı

Onu durduracak Kalkan kalmamıştı. Güven ve emn orada durdu.

Suratında önce bir gülümseme belirdi, sonra kahka gülmeye başladı; kaslı kollarını iki yana açtı ve başı attı. Zafer kazanmış halde attığı gür kahkahalar Ka dört bir yanında yankılandı.

“Artık benim!” diye gürledi. “Hepsi benim!”

Sesi tekrar tekrar yankılandı.

“Askerler,” dedi. “İstila edin!”

Birlikleri aniden hızla yanından geçtiler; attıkları n çığlıklara gökte kanat çırpıp Kanyon’un ta yüksekle ejderha sürüsünün sesleri eşlik etti. Dönen pusa tiz cıyaklamalarla girdiler ve bu muhteşem ses göklere artık tüm dünyaya Halka’nın bir daha asla eskisi git olmayacağını anlattılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alistair dev okyanus dalgaları tekrar tekrar yanından geçerken hafifçe yukarı aşağı sallanan kocaman geminin pruvasında Erec’in kollarında yatıyordu. Başını büyülenmiş gibi karanlık göğü kaplamış ve uzaklarda parıldayan milyon tane kırmızı yıldıza dikti; ılık okyanus esintisi geldi, onu okşadı ve rahatlatarak uykusunu getirdi. Mutlu hissediyordu. Orada Erec’le birlikte olduğu için, tün dünyası huzura kavuşmuştu; dünyanın o noktasında, o uçsuz bucaksız okyanusta, dünyanın tüm sorunları sona ermiş gibiydi. İkisini bitmek bilmez sorunlar ayırmıştı, ama en sonunda hayallerini gerçekleşmek üzereydi. Birlikteydiler ve aralarına girecek birisi, ya da bir şey kalmamıştı. Çoktan okyanusa açılmışlar, Erec’in anavatanı olan adalara doğru gidiyorlardı. Oraya vardıklarında evleneceklerdi. Dünyada bundan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu.

Erec ona sıkı sıkı sarıldı; ikisi birlikte geriye yaslanırken, evrene bakarken ve hafif okyanus pusu etraflarını sararken Alistair ona biraz daha sokuldu. Sessiz

okyanuslu gecede, göz kapakları ağırlaştı.

Berrak göğe bakarken, dünyanın ne kadar büyük olduğunu düşündü; ağabeyi Thorgrin'i, nasıl dışarıda bir yerde olduğunu düşündü ve tam olarak nerede olduğunu merak etti. Onun annelerini görmeye gittiğini biliyordu. Onu bulabilecek miydi? Anneleri nasıl birisiydi? Gerçekten var mıydı?

Bir yanı bu yolculukta ağabeyine katılmak ve anneleriyle tanışmak istiyordu; diğer yanıysa çoktan Halka'yı özlemişti ve tanıdık topraklarda evine dönmeyi istiyordu. Ama en çok da

heyecanlıydı; hayata Erec'le birlikte yeni bir yerde, yeni bir bölgesinde başlayacağı için heyecanlıydı, h tanışacağı, anavatanının nasıl bir yer olacağını gör< heyecan hissediyordu. Acaba Güney Adalarında kir yaşıyor, diye düşündü. Halkı nasıl insanlardı? Ailes Kabul edecek miydi? Alistair konusunda mutlu olac mıydı, yoksa onu tehditkâr mı bulacaklardı? Evlilik sıcak bakacaklar mıydı? Yoksa Erec için kendi halkl başka kadını mı hayal etmişlerdi?

En kötüsü, en çok korktuğu şey de güçlerini öğrenc onun hakkında ne düşünecekleriydi. Bir Druid oldı öğrendiklerinde ne yapacaklardı? Onu herkes gibi t bir yabancı gibi mi göreceklerdi?

"Bana yine halkını anlatsana," dedi Alistair Erec'e.

Erec önce ona, sonra yine göğe baktı.

"Neyi bilmek istersin?"

"Aileni anlat."

Erec uzunca bir süre sessizce düşündü. En sonunda konuşmaya başladı:

"Babam muhteşem bir adamdır. Benim yaşımdan t halkımızın kralıdır. Yaklaşan ölümü adamızı sonsu değiştirecek." 'Başka akrabaların var mı?[1]

"Evet, bir kız kardeşim var... Bir de erkek kardeşim."

Duraksadı. "Kız kardeşim ve ben büyürken çok yakındık. Ama , seni uyarmam

gerek; kendisi çok sahiplenicidir ve çok çabuk kıskanır. Yabancılara karşı temkinlidir ve ailemize yeni kişilerin katılmasından hoşlanmaz. Erkek kardeşimse...” Erec lafını tamamlamadı.

Alistair onu dürttü.

“Ne oldu?”

“Asla tanışmayacağın çok iyi bir savaşçıdır. Ama benden küçüktür ve benimle hep yarış halindedir. Onu her zaman bir erkek kardeş olarak gördüm, ama o beni hep bir rakip, yolunu tıkayan birisi olarak gördü. Nedenini bilmiyorum. Ama durum böyle. Keşke daha yakın olabilseydik.”

Alistair şaşkınlıkla ona baktı. Birisinin Erec’e sevgi dışında bir hisle bakabileceğini aklı almıyordu.

“Durum hala böyle mi?” dedi.

Erec omuzlarını silkti. “Çocukluğumdan beri onları görmedim. Anavatanıma ilk kez geri dönüyorum; aradan neredeyse otuz güneş döngüsü geçti. Neyle karşılaşacağımı bilemiyorum. Ben daha ziyade Halka’nın bir ürünüyüm. Ama babam ölürse... Ailenin en büyük çocuğu benim. Halkım benim başa geçmemi bekleyecektir.”

Alistair duraksadı; buna karışıp karışmaması gerektiğini düşündü.

“Başa geçecek misin?”

Erec omuzlarını silkti.

“İstediğim bir şey değil. Ama babam isterse... Hayır diyemem.”

Alistair dikkatle ona baktı.

“Onu çok seviyorsun.”

Erec evet anlamında başını salladı. Alistair gözlerir yıldızların altında parıldadığını görebiliyordu.

“Sadece gemimizin o ölmeden önce oraya varmasır diliyorum.”

Alistair bunu düşündü.

“Ya annen?” dedi. “O beni sever mi?”

Erec’in suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Kızı gibi sever,” dedi. “Çünkü seni kadar çok sevdi görecek.”

Öpüştüler ve Alistair geriye yaslanıp yıldızlara baki sonra, Erec’in elini tutu.

“Sadece şunu hatırla, leydim. Seni seviyorum. Her: seviyorum. Önemli olan tek şey bu. Halkın bize Gür Adaları’nın şahit olduğu en büyük düğünü yapacak kutlamayı bizim için yapacaklar. Hepsi tarafından s kucaklanacaksın.”

düşündü. Erec’in düşündüğü gibi ona kucak açacaklar mıydı? Alistair emin değildi.

Birden, paldır küldür ayak sesleri duydu. O yöne bakınca, gemi tayfasından birisini tırabzanlara yürüdüğünü, başının üstüne kocaman ölü bir balık kaldırıp suya attığını gördü. Aşağıdan hafif bir su sesi geldi ve çok geçmeden bir diğer balık sıçrayıp atılan balığı yerken biraz daha yüksek bir ses geldi.

Derken, okyanustan bir inlemeyi veya ağlama sesini andıran bir başka korkunç bir ses geldi ve su yine hareketlendi.

Alistair leş gibi, tıraşsız, üstünde paçavralar olan, dişleri eksik denizciye baktı; adam şapşal şapşal sırıtarak tırabzandan aşağı eğildi. Dönüp Alistair’e baktı; suratından kötü niyet akıyordu ve yıldızların ışığı altında tuhaf gözüküyordu. Alistair ona bakan adamı görünce, içini kötü bir his kapladı.

“Suya ne attın?” diye sordu Erec.

“Bir simka balığının iç organlarını,” dedi adam.

“Niye?”

“Zehirli,” dedi adam sırıtarak. “Onu yiyen her balık anında ölür.”

Alistair dehşet içinde ona baktı.

“İyi de balığı neden öldürdün?” diye sordu.

Adam daha da güldü.

“Ölmelerini izlemeyi seviyorum. Çığlık atmaları, yan yatıp süzülmeleri hoşuma gider. Eğlenceli bir manzara.”

Adam döndü ve tayfanın geri kalanına ağır ağır gitt onu izlerken, tüylerinin ürperdiğini hissetti.

“Ne oldu?” dedi Erec.

Alistair başını çevirip salladı ve o kötü histen kurtu çalıştı. Ama başaramadı; Neyin işareti olduğunu bi ama hiç de iyiye işaret değildi.

“Hiçbir şey, lordum,” dedi.

Tekrar Erec’in kollarına sokuldu ve içinden kendisi şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama içinden bir s(şeyin yolunda olmadığını söylüyordu.

Erec geceleyin uyandı, geminin yavaşça ileri geri sa hissetti ve derhal bir terslik olduğunu anladı. İçindi bir şey olmadan hemen önce onu uyaran parçası ö) hissetmesine neden olmuştu. Küçüklüğünden beri 1 olmadan önce hissederdi.

Derhal dikkatle doğruldu ve etrafına bakındı. Yanır Alistair’in derin bir uykuda olduğunu gördü. Hava 1 karanlıktı, gemi dalgalarda hala sallanıyordu, ama l vardı. Etrafına bakındı, ama tuhaf hiçbir şey görme

Okyanusun ta orta yerinde ne tür bir tehlike olabili düşündü. Sadece bir rüyadan mı ibaretti?

hissettiği en kalın iplerden örülmüştü ve bir adamı ezecek kadar ağırdı. Ağ bir anda her yanını sıkıca kapladı.

Erec bir şey yapmaya fırsat bulamadan, havaya kaldırıldığını hissetti; ağ onu bir hayvan gibi yakalamış, ipleri onu öylesine sıkı sıkı sarmıştı ki hareket bile edemiyordu; omuzları, kol ve ayak bilekleri ve ayakları hareket edemiyordu ve ağın içinde eziliyordu. Kendisini bir tuzağa yakalanmış bir hayvan

gibi güverteden yirmi adım yukarıya çekilip orada sallandığını hissetti.

Erec neler olduğunu anlamaya çalışırken, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Aşağıya bakınca, Alistair'in uyanmak üzere olduğunu gördü.

"Alistair!" diye bağırdı.

Alistair aşağıda her yere baktı, en sonunda yukarıya bakıp da onu görünce suratı allak bullak oldu.

"EREC!" diye bağırdı şaşkınlıkla.

Erec elleri meşaleli birkaç düzine kadar tayfanın yaklaştığını gördü. Her birinin suratında tuhaf birer gülümseme belirmişti ve Alistair'e yaklaşırlarken gözleri meşum meşum parıldıyordu.

"Onu paylaşmasının vakti gelmişti," dedi içlerinden biri.

"Bu prenses bir denizciyle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğreteceğim!" dedi bir başka denizci.

Grup kahkahalara boğuldu.

"Benden sonra," dedi bir başkası.

Adamlar Alistair'e yaklaşırlarken, Erec var gücüyle kurtulmaya çalıştı. Ama nafile yere çaba sarf ediyoı Omuzları ve kolları öylesine sıkışmıştı ki, hiçbir ye kıpırdatamıyordu bile.

"ALISTAIR!" diye bağırdı çaresizlik içinde.

Yukarıda sallanırken, olanları izlemekten başka bir yapamadı.

Üç denizci arkadan Alistair'in üstüne atladı. Adaml ayağa kaldırıp gömleğini yırtarlarken ve ellerini ar] sıkıştırırken, Alistair çığlık attı. Birkaç denizci dahî yaklaşırken, onu sıkı sıkı tuttular.

Erec geminin kaptanını bulmaya çalıştı; onu üst gü olanları izlerken gördü.

“Kaptan!” diye bağırdı. “Bu, senin gemin. Bir şeyleı

Kaptan ona baktı, sonra sırtını olanları izlemek iste gibi ağır ağır sırtını o manzaraya çevirdi.

Erec çaresizlik içinde denizcilerden birini Alistair’i bir bıçak dayayışım ve Alistair’in çığlık atışını izlec

“HAYIR!” diye bağırdı.

Bir kâbusun gerçekleşmesini izler gibiydi... En kötü

Adamlar Alistair’e yaklaşırlarken, Erec var gücüyle kurtulmaya çalıştı. Ama nafile yere çaba sarf ediyor Omuzları ve kolları öylesine sıkışmıştı ki, hiçbir yer kıpırdatamıyordu bile.

“ALISTAIR!” diye bağırdı çaresizlik içinde.

Yukarıda sallanırken, olanları izlemekten başka bir yapamadı.

Üç denizci arkadan Alistair’in üstüne atladı. Adamla ayağa kaldırıp gömleğini yırtarlarken ve ellerini ark sıkıştırırken, Alistair çığlık attı. Birkaç denizci daha yaklaşırken, onu sıkı sıkı tuttular.

Erec geminin kaptanını bulmaya çalıştı; onu üst güv olanları izlerken gördü.

“Kaptan!” diye bağırdı. “Bu, senin gemin. Bir şeyler

Kaptan ona baktı, sonra sırtını olanları izlemek istеı gibi ağır ağır sırtını o manzaraya çevirdi.

Erec çaresizlik içinde denizcilerden birini Alistair’ıı bir bıçak dayayışım ve Alistair’in çığlık atışını izledi

“HAYIR!” diye bağırdı.

Bir kâbusun gerçekleşmesini izler gibiydi... En kötüî

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Andronicus’la karşı karşıyaydı; bir savaş alan etraflarında ölü askerlerle yalnızlardı. Kılıcını ta tepeye kaldırdı ve Andronicus’un göğsüne indirdi; bunu yapar! Andronicus silahlarını indirdi, keyifle gülümsedi ve on< sarılmak için kollarını uzattı.

Oğlum.

Thor kılıcını durdurmaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı, babasına saplandı ve Andronicus ikiye ayrılırken, Thor bir suçluluk hissetti.

Thor gözlerini kırpıştırdı ve kendisini Gwen’in elini tul bitmek bilmez uzunlukta bir mihrapta yürürken buldu, törenlerinde olduklarını fark etti. Kan kırmızısı bir gür doğru yürüyorlardı ve Thor iki yanma bakınca, tüm sandalyelerin boş olduğunu fark etti. Gwen’e baktı ve G ona bakarken derisi kuruyup dökülünce ve bir iskelete dönüşünce, Thor dehşete kapıldı. Gwen elinde toza döı Ayaklarının dibinde bir kül öbeği haline geldi.

Thor birden kendisini annesinin kalesinin karşısında b Bir şekilde gök geçidini aşmıştı ve devasa boyutlardaki parıldayan ve kendisinin üç misli uzunluktaki çift kapıl önünde duruyordu. Kapının bir kolu yoktu. Elini uzatıp avuçlarını kanayana dek kapılara vurdu. Sesler dünyanı bir yanında yankılandı. Ama kimse yanıt vermedi.

Thor başını geriye attı.

“Anne!” diye bağırdı.

Dizlerinin üstüne çöktü, zemin birden çamura döni Thor bir uçurumdan aşağıya kaydı. Sonra, kollarını bacaklarını sallaya sallaya yüzlerce metre aşağıdak: okyanusa düştü. Ellerini göğe kaldırdı ve annesinin gözden kaybolduğunu görünce çığlık attı.

Thor nefes nefese gözlerini açtığında, rüzgâr suratı okşuyordu. Etrafına bakındı ve nerede olduğunu ar çalıştı. Aşağıya bakınca, altından inanılmaz bir hız okyanusun geçtiğini gördü. Yukarı bakınca sert bir tutunduğunu fark etti; kocaman kanat seslerini duj Mycoples’in pullarına tutunduğunu anladı. Elleri g(soğuğunda buz kesmişti, suratıysa denizden esen ri yüzünden uyuşmuştu. Mycoples büyük bir hızla uç kanatlarını çırparken, Thor dosdoğru ileriye baktı a üstünde uyuya kaldığını fark etti. Günlerdir olduğu uçuyorlar, gecenin karanlığında ve bir milyon parıl kırmızı yıldızın altında hızla yol alıyorlardı.

Thor iç çekti ve ter içinde ensesini sildi. Uyanık kal yemin etmişti, ama birlikte uçarak yolculuk etmey< başladıklarından ve Druidlerin topraklarını arama} başladıklarından beri aradan günler geçmişti. Neys Mycoples onu çok iyi tanıdığından uyuduğunu anla düzgünce uçup düşmesini engellemişti. İkisi birlikl uzun süredir uçuyorlardı ki, adeta tek beden olmuş Halkayı çok özlediği halde, en azından eski dostuyl bir arada olduğuna, sadece ikisinin dünyayı dolaşm mutlu olmuştu; onun da onu gördüğüne mutlu oldı anlamıştı, çünkü ejderha sürekli olarak mutlu muti

Thor aşağıya baktı ve okyanusun köpüklü, parlak y sularını inceledi; tuhaf ve egzotik, yolculukları sıra: gördüğü birçok okyanusa hiç benzemeyen türden b okyanustu. Thor sürekli olarak kuzeye uçmuş, kasa buluğu eski pusulanın okunu izlemişti. Annesine, o topraklarına, Druidler'in DiyarTna giderek yaklaştı hissediyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Okun doğru yeri gösterdiğini umdu. İçinden doğru gittiğini hissediyordu. Benliğini tüm hücrelerinde j onları annesine ve kaderine yaklaştırdığını seziyor

Thor uyanık kalmaya kararlı bir biçimde gözlerini < DruidlerTn Diyarını çoktan bulacaklarını düşünmü dünyanın yarısını dolaşmışlardı. Bir an için endişe her şey bir hayalden ibaretse? Ya annesi yoksa? Ya Diyarı denen bir yer yoksa? Ya onu asla bulamazsa?

Bu düşünceleri aklından atmaya çalışıp Mycoples'i gitmeye itti.

Daha hızlı, diye düşündü.

Mycoples mırladı ve kanatlarını daha hızlı çırpmay başını aşağı eğdiğinde, ikisi pusların arasında hızla ufukta Thor'un belki de hiç var olmama ihtimalini 1 noktaya doğru ilerlediler.

*

Gün Thor'un daha önceden hiç şahit olmadığı bir b hemen üstünden uçtular; bir renk örtüsünü andıraı öylesine yakınlardı ki, Thor onlara değebiliyordu. 1 hayatında gördüğü en güzel gün batımın keyfini çık güneşlerin farklı renkleri bulutların arasından sızr bedenine, altına ve tepesine vuruyordu. Dünyanın < arasından uçuyormuş gibi hissetti.

Thor Mycoples'i yere yöneltti ve bir bulutun arasın geçerken her yerini nem

kapladığını hissetti; bir an dünyası farklı renklere boyandı ve ardından gözler Bulutlardan çıktıklarında, Thor bir başka okyanus, uçsuz bucaksız hiçlikle karşılaşacağını sandı.

Ama bu sefer başka bir şey vardı.

Altlarında her zaman görmeyi umduğu, rüyalarına manzarayı görünce, Thor'un kalp atışları hızlandı, aşağıda yeni bir diyar gördü. Pusların, geniş ve der inanılmaz bir okyanusun orta yerindeki bir adaydı, pusula titredi ve Thor buna bakınca okun yanıp sör doğrudan aşağısını gösterdiğini fark etti. Ama Thoı hissetmesi için pusulaya bakması gerekmiyordu. Bı benliğinin her hücresinde hissediyordu. Oradaydı, i oradaydı. Büyülü Druidler Diyarı gerçekten de vard orayı bulmuştu.

Aşağı inelim, dostum, diye düşündü.

Mycoples aşağıya süzüldü, oraya yaklaştıkça daha < hale geldi. Thor Kraliyet Sarayf nda gördüğü tarlala uçsuz bucaksız çiçek tarlaları gördü. Buna bir anlar Ada o kadar tanıdıktı ki, sanki evine geri dönmüşte

Adanın etrafı parıltı ve kırmızı renkli geniş mi gen: kumsalla çevriliydi ve dalgalar kıyıya vuruyordu. A< yaklaştıkça, Thor onu şaşırtan bir şey gördü: Adan girişi var gibiydi. İki tane kocaman sütun ta gökler* yükseliyor, bulutların arasında gözden kayboluyorc Hayatında gördüğü en yüksek sütunlardı. Belki yed bir duvar tüm adanın etrafını çevirmişti ve adaya y olarak girmenin tek yolu sütunların arasından geçr gözüküyordu.

Thor Mycoples'i adanın üstünden uçması için yönle ama ejderha oraya yaklaştığı anda bir şey yapıp on Cıyakladı ve aniden geri çekildi; neredeyse dik kala* biçimde sivri tırnaklarını göğe kaldırdı. Görünmez çarpmış gibi birden durdu ve Thor düşmemek için gücüyle ona tutundu. Thor ona uçmaya devam etm söylediği halde, ejderha adaya daha fazla yaklaşma'

Thor o anda şunu fark etti: Ada bir tür enerji kalka çevriliydi ve bu kalkan o kadar güçlüydü ki Mycoplı içinden geçemiyordu. Duvarın üstünden de uçulmu adaya girmek isteyenlerin yürüyerek sütunların an geçmesi gerekiyordu.

Thor ejderhaya yön gösterdi ve birlikte kırmızı kur alçaldılar. Sütunların önünde yere kondular. Thor l Mycoples'ten sütunların, o geniş kapıların arasında ve onunla birlikte Druidler DiyarTna girmesini iste*

Ama Mycoples bir kez daha tırnaklarını kaldırıp ge:

İçeri giremem.

Mycoples ona Druidler Diyarı’na tek başına girmesi gerektiğini söylüyordu.

Thor ejderhanın üstünden kırmızı kumlara indi ve karşısında durup dikkatle bunlara baktı.

“Seni burada bırakamam, dostum,” dedi. Senin için tehlikeli. Tek başıma gitmem gerekiyorsa, tek başıı gideceğim. Sen güven içinde geri dön. Beni orada b<

Mycoples hayır der gibi başını salladı ve başını yer< inatla yere çöktü.

Dünyanın sonuna kadar seni bekleyeceğim.

Thor onun kalmaya kararlı olduğunu görebiliyordu inatçı olduğunu, kararından vazgeçmeyeceğini de b

Thor öne eğildi, Mycoples’in uzun burnunun üstün okşadı, eğildi ve onu öptü. Ejderha mırlayıp başını Thor’un göğsüne yasladı.

“Senin için geri geleceğim, dostum,” dedi Thor.

Thor dönüp sütunlara döndü; saf altından olan sütı güneşin altıdan parıldıyor, gözlerini kamaştırıyorc adımı attı. Bunların arasından geçerken asla düşün kadar canlı hissetti ve en sonunda Druidler DiyarTr

ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn yavaşça batıya, Kraliyet Sarayından uz yol alan insan selinin başında, kır yolunda arabamı sarsıla sarsıla gidiyordu. Buraya kadar düzgün gide: tahliyenin yapılış tarzından ve kendi halkının kayd ilerlemeden memnundu. Şehrini geride bırakmakt; ediyordu, ama en azından halkının emniyet içinde < sağlayacak şekilde yeterli mesafe kat ettiklerinden, hedefine doğru epey bir yol aldıklarından emindi: l Batı Geçidi'nden geçmek, Tartuvian kıyılarındaki g< filolarına binmek ve Yukarı Adalar'a ulaşmak için 1: okyanusu aşmak. Halkını güvenlik içinde kalabilme bundan başka bir yol olmadığını biliyordu.

Halkından binlerce insan onun etrafında yaya olara ilerlerken, diğer binlercesi de arabalarının içinde sî gidiyor, atların nallarından çıkan ses, arabaların sü hareketinin sesi, insanlığın sesi Gwen'in kulaklarını dolduruyordu. Guwayne'i göğsünde tutup sallarken kendini yolculuğun monotonluğu içinde kaybolmuı hissediyordu. Onun yanında Steffen ve Illepra otun yolculuk boyunca ona refakat ediyorlardı.

Gwendolyn önünde uzanan yola baktı ve kendisini 1 dışında başka herhangi bir yerde hayal etmeye çalı krallığı yeniden inşa etmek için ne kadar çok çalışr şimdi işte burada, ondan kaçmaktaydı. McCloud isi nedeniyle kitlesel tahliye planını uyeulamaktaydıai bunun hepsi bir rüyadan, gece insana gelen kaygıla ibaretse? Ya Halka'da her şey yolunda giderse? Ya t bir reaksiyon, gereksiz bir tahliye olduğu ortaya çil de olsa, halkını Halka'nın içinde Silesia gibi başka b tahliye etmesi de mümkündü. Onları bir okyanusur götürmesi gerekmiyordu.

Halka'nın tamamen ve baştan aşağı imha edildiğin öngörmemiş olsaydı. Ancak okuduğu ve duyduğu v her şeye göre, Halka'nın imhası çok yakındı. Tahliy yol olduğu hususunda kendi kendine güvence verdi

Gwen ufka bakarken, Thor'un burada, yanında olm; Thor burada olabilirdi, kendi yanında. Şimdi onun olduğunu merak ederek yukarı baktı ve gökyüzünü Druidlerin Ülkesi'ni bulmuş muydu acaba? Annesir muydu? Kendisine geri dönecek miydi?

Ve hiç evlenebilecekler miydi?

Gwen başını eğip Guwayne’in gözlerine baktı ve orj Thor’un kendisine baktığını, Thor’un gri gözlerini $ oğlunu göğsüne bastırdı. Öte Dünya’da yapması ger fedakârlığı düşünmemeye çalıştı. Bunların hepsi ge olacak mıydı? Kaderleri bu kadar acımasız mı olaca

“Leydim?”

Gwen duyduğu sese şaşırdı; arkasına dönüp baktığı Steffen’ın arabanın içinde dönmüş, yukarıyı, gökyü işaret etmekte olduğunu gördü. Etrafındaki bütün durmaya başladıkları dikkatini çekti ve sonra anide

Gwen Steffen’ın parmağını izledi ve orada, ufukta, hepsi alevler içindeki üç okun havaya yükselip sonra bir eğri çizerek kayan yıldızlar gibi yere düşmekte olduğunu görünce şoke oldu. Şoke olmuştu, çünkü yanan üç ok ancak tek bir anlama gelebilirdi: bu MacGillerin işaretiydi. Bir zafer işareti olarak kartalın pençeleri. Bu babası ve ondan önce onun babası tarafından kullanılan ve sadece MacGillere ait bir işaretti. Yanlış anlamaya imkân yoktu: bu MacGillerin kazandığı anlamına geliyordu. Kraliyet Sarayı’nı geri almışlardı.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? diye düşündü. Ayrıldıkları zaman, hiç zafer ümidi yoktu, hatta hayatta kalma ümidi dahi çok azdı; kıymetli şehri McCloudların istilasına uğramış ve onu koruyacak kimse kalmamıştı.

Gwen uzaktaki ufukta bir bayrağın gittikçe daha yükseğe çekilmekte olduğu tespit etti. Gözlerini kısıp baktı, bir yanlışlık yoktu: Bu MacGiPlerin bayrağıydı. Bu ancak Kraliyet Sarayı’nın şimdi yeniden MacGillerin eline geçmiş olduğu anlamına gelebilirdi.

Gwen bir yandan sevinç duyuyor ve derhal geri dönmek istiyordu. Öte yandan, seyahat etmiş oldukları yola bakınca, Argon’un bütün o kehanetlerini, okuduğu tomarları, kendi önsezilerini düşünüyordu. İçinden hala halkının tahliye edilmesine ihtiyaç olduğunu hissediyordu. Belki MacGiller Kraliyet Sarayı’nı tekrar ele geçirmişlerdi; ama bu Halka’nın emniyetli olduğu anlamına gelmiyordu. Gwendolyn hala çok daha kötü bir şeyin üzerlerine gelmekte olduğunu ve halkını buradan çıkartıp güvenliğe kavuşturması gerektiğini hissediyordu.

“Bizim kazandığımız anlaşılıyor,” dedi Steffen.

Onun arabasına yaklaşan Aberthol, “Bir kutlama sebebi!” diye 57/325

“Kraliyet Sarayı tekrar bizim!” diye bağırdı halktan biri.

Halkı arasında büyük bir tezahürat yükseldi.

“Derhal geri dönmeliyiz!” diye bağırdı bir başkası.

Yeni bir tezahürat yükseldi. Ama Gwen kararlı biçimde kafasını salladı. Ayağa kalkıp halkına döndü ve bütün gözler ona çevrildi.

Gür bir sesle, “Geri dönmeyeceğiz!” diye seslendi halkına. “Tahliyeye başlamış bulunuyoruz ve bunu sürdürmemiz gerekir. Önümüzde Halka için büyük bir tehlikenin yattığını biliyorum. Henüz zamanımız varken, henüz hala bir şansa sahipken, sizleri güvenliğe ulaştırmalıyım.”

Halkı gayrı memnun, homurdandı ve ufku işaret eden bir kaçı ileri çıktılar.

“Sizleri bilmem,”diye haykırdı birisi, “ama Kraliyet Sarayı benim evim! Bu bildiğim ve sevdiğim her şey! Şehrimiz yerinde dururken ve MacGilllerin dindeyken, garip bir adaya ulaşmak için denizi geçmek niyetinde değilim! Ben Kraliyet Sarayı’na geri dönüyorum!”

Büyük bir tezahürat yükseldi ve adam ayrılıp geri gitmeye başlayınca yüzlerce insan peşine takılıp onu izledi, arabalarını döndürüp yoldan gerisin geriye Kraliyet Sarayı’na doğru gitmeye başladılar.

“Leydim, onları durdurmamı ister misiniz?” diye sordu Steffen, panik içinde. Sonuna kadar Gwendolyn’e sadıktı.

“Halkın sesini duymaktasınız, Leydim/’ dedi Abertl yanma yaklaşarak. “Onlara ters davranmanız aptal Dahası, bunu yapamazsınız. Burası onların kendi e\ bildikleri bu. Kendi halkınızla mücadele etmeyin. İ3 olmadan onların önüne düşmeyin.”

“Ama benim iyi bir nedenim var,” dedi Gwen. “Yıkı gelmekte olduğunu biliyorum.”

Aberthol kafasını salladı.

“Ancak onlar bilmiyorlar,” diye cevap verdi. “Sizde etmiyorum. Ama kraliçeler her şeyi önceden plank ise içgüdülerine göre hareket eder. Ve bir kraliçe

aı kitlelerin müsaade ettiği ölçüde güçlü olur.”

Gwen orada öyle durdu, halkının emirlerine karşı £ Kraliyet Sarayı’na göç edişlerini izledikçe içi hayal kırıklığından kavruluyordu. Bu onların ilk kez açık< kaldırışları, açıkça kendisine karşı gelişleriydi. Bu gitmedi. Gelecek şeylerin habercisi miydi bu? Kralıı kendi günleri sayılı mıydı?

“Leydim, onları durdurmak için askerlere emir ver< diye sordu Steffen.

Sanki kendisine sadık kalan tek kişi oymuş gibi gel parçası evet demek istiyordu.

Ama onların gidişini izlerken, bunun boşuna olaca; biliyordu.

bilmekte olmasıydı ve bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. “Kaderde onlar için ne varsa, ben bunu önleyemem.”

*

Kraliyet Sarayı’na dönüşte halkını umutsuzca izleyen Gwendolyn, Kraliyet Sarayı’nın arka kapılarından geçti ve diğer tarafta yapılan kutlamaların uzaktan gelen tezahüratını duymaya başladı. Halkı sevinç içinde, dans ediyor ve sevinç gösterileri yapıyor, kapılardan içeri akıp geçerken şapkalarını havaya fırlatıyorlardı. Hepsi bildikleri ve sevdikleri, ev dedikleri şehrin bahçelerine dönüyorlardı. Herkes Lejyon’u, Kendrick’i ve muzaffer Gümüş’ü kutlamak için acele ediyordu.

Ama Gwendolyn karışık hisler arasında parçalanmış vaziyette, midesinde bir yumruyla ilerledi. Bir yandan, buraya geri dönmüş olmaktan tabii ki mutluluk duyuyordu. Aynı zamanda, McCloudları alt ettikleri, Kendrick ve diğerleri bu işten sağ salim çıktıkları için de bahtiyardı. Her tarafa dağılmış olan McCloud cesetlerini görmekten de gurur duymaktaydı ve bir kenarda oturmuş, başı ellerinde, yarasına bakmakta olan kardeşi Godfrey’in hayatta kalmayı başardığını görmekten heyecan duyuyordu.

Ancak, aynı zamanda, Gwendolyn içindeki kötü bir şey olacağı beklentisini bastıramıyordu. Korkunç bir felaketin üzerlerine gelmekte olduğundan ve halkın yapabileceği en iyi şeyin, çok geç olmadan burayı tahliye etmek olduğundan emindi.

Ama halkı kendini zafer hissine kaptırmıştı. Diğer binlercesiyle birlikte, bu

kadar iyi tanıdığı büyük şehrin içine götürülürken, halkının hiçbir mantıki sözü dinlemeyeceğini biliyordu. Şehre girerlerken, Gwen en azından McCloudların kendisinin itinayla yeniden yaptırdığı binalara gerçek bir

zarar vermeye vakit bulamadan çabucak öldürülme olduklarını görünce içi rahatladı.

“Gwendolyn!”

Gwendolyn dönünce Kendrick’in atından inip ona 1 gördü. Kendrick onu kucakladı. Guwayne’i yanında] Illepra’ya vererek o da ona sarıldığında Kendrick’in ve soğuktu.

“Kardeşim,” dedi, başını kaldırıp ona bakarak. Ken gözleri zaferle parlıyordu. “Seninle gurur duyuyorı şehrimizi muhafaza etmekten fazlasını yaptınbize : alt ettin. Sen ve senin Gümüş’ün. Siz bir şeref kodu ediyorsunuz. Babam sizinle gurur duyardı.”

Kendrick başını eğerken gülümsedi.

“Sözlerin için minnettarım, kardeşim. Senin şehrir şehrimizin, babamın şehrinin o kâfirler tarafından edilmesine izin veremezdim. Yalnız değildim; bilm< onlara ilk karşı koyan kardeşimiz Godfrey’di. O ve 1 diğerleri ve hatta Lejyonhepsi saldırganları durdur] yardımcı oldular.”

Gwen döndüğünde Godfrey’in yüzünde sorunlu bir gülümsemeyle onlara doğru geldiğini gördü, bir elıı kanla kaplı başının yan tarafına bastırıyordu.

Gwen, “Bugün bir erkek oldun, kardeşim” dedi hey elini onun omzuna koyarak. “Babam seninle gurur

Gwen gülümsedi.

“Bundan çok daha fazlasını yaptın.”

Yanlarına Elden, O’Connor, Conven ve düzinelerle I üyesi geldiler.

“Leydim,” dedi Elden. “Askerlerimiz bugün burada savaştılar. Ancak çok adam kaybettiğimizi söyleme üzüntü duyuyorum.”

Gwen onun gerisine baktı ve Kraliyet Sarayının hei cesetlerle kaplı olduğunu gördü. Binlercesi McClou aittiancak aynı zamanda düzinelerle Lejyon askeri[1] bir avuç Gümüş bile hayatını kaybetmişti. Bu şehri istilaya uğradığı zamana ait acı hatıraları aklına get için cesetlere bakmak zordu.

Döndü ve bir düzine McCloud'ın hala hayatta olduj gördü. Esir alınmışlardı, başları önlerinde, elleri ar bağlanmıştı.

Gwen, "Ya bunlar kim?" diye sordu.

"McCloud generalleri," dedi Kendrick. "Onları haya bıraktık. Bütün ordudan geriye kalan bir onlar varc ne yapmamızı emrediyorsun?"

Gwendolyn ağır ağır bu adamları inceledi. Bunu yaj doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Her biri mağr meydan okuyan bir tarzda ona geri baktılar. Yüzler olduğunu düşünmüştü. Kendisi komşularına karşı yet< nazik ve sevecen olabilirse, yeterince iyi niyet göstereb zaman onların da kendisine ve halkına iyi davranacakla sanmıştı.

Ama yönetimde daha uzun süre kaldıkça, diğerlerinin 1: uvertürlerini ancak bir zaaf alameti olarak yorumladık] ve yararlanılacak bir şey olarak değerlendirdiklerini görmüştü. Kendisinin bütün barış çabaları şu sonuca varmıştı: bir sürpriz saldırı. Ve hem de, senenin en kul günü olan Kutsal Ziyaret Günü.

Gwendolyn içinden sertleştiğini hissediyordu. Artık üz bir zamanlar sahip olduğu aynı saflık, insana aynı inanç Gittikçe sadece bir şeye inanç besliyordu: çelik gibi bir saltanat.

Kendrick ve diğerleri ona bakarken, Gwendolyn sesini yükseltti.

"Hepsini öldürün," dedi.

Gözleri şaşkınlık ve saygıyla açıldı. Daima barış için mi vermiş kraliçelerinden bunu beklemedikleri açıktı.

Şok içinde, "Doğru mu duydum, Leydim?" diye sordu Kendrick.

Gwendolyn başıyla onayladı.

“Doğru duydun,” diye cevap verdi. “İşiniz bitince, bunl cesetlerini toplayıp kapılarımızın dışına çıkarın.”

Gwendolyn döndü ve Kraliyet Sarayı’nm bahçesinde yü duydu. Her şeye rağmen, irkilmeden yapamadı.

Gwen cesetlerle dolu şehirde yürüdü. Buna rağmen sevinç gösterileri, müzik ve dans ile doluydu. Binleı evlerine geri dönüyor, kötü hiçbir şey olmamış gib tekrar dolduruyorlardı. Onları izlerken kalbi korku endişeyle doldu.

“Şehir tekrar bizim,” dedi Kendrick, yanma gelerel Gwendolyn kafasını salladı.

“Sadece kısa bir zaman için.”

Kendrick şaşkın vaziyette ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Gwen durdu ve ona döndü.

“Ben kehanetleri gördüm,” dedi. “Eski zaman yazıt Argon ile konuştum. Bir rüya gördüm. Üzerimize b geliyor. Buraya dönmek bir hataydı. Hepimiz buray tahliye etmeliyiz.”

Kendrick kül gibi bir yüzle ona baktı ve Gwen halkı incelerken iç geçirdi.

“Ama halkım bunu dinlemiyor.”

Kendrick kafasını salladı.

öldü ve bizim Halka’da başka düşmanımız kalmadı yukarı kalkmış durumda ve sağlam duruyor. Ve ayı Ralibar’a sahibiz, her neredeyse kendisi. Korkacak 1 yok. Bizim korkacak hiçbir şeyimiz yok.”

Gwendolyn kafasını salladı.

“Bu tam tamına en çok korkman gereken nokta,” d verdi.

Kendrick iç çekti.

“Leydim, bu sadece delice bir saldırıydı,” dedi. “Kul Günü’nde bize sürpriz

yaptılar. Bir daha asla Kraliy korumasız bırakmayacağız. Bu şehir bir kaledir. Bıı yıldır her şeye dayanmıştır. Bizi alt edecek kimse k

“Yanılıyorsun,” dedi Gwen.

“Peki, yanılıyorsam bile, halkın buradan gitmeyece, görüyorsun, kardeşim,” dedi Kendrick, sesi yumuş yalvararak, “Seni seviyorum. Ama komutanın olara konuşuyorum. Gümüş'ün komutanı olarak. Eğer h tahliyeye, onların yapmak istemediklerini yapmaya çalışırsan, elinde bir isyan bulursun. Senin gördüği her neyse, onlar bunu görmüyorlar. Ve dürüst olrm gerekirse, bunu ben bile görmüyorum.”

Gwendolyn halkına baktı ve Kendrick’in haklı olduj hissetti. Kendisini dinlemeyeceklerdi. Kendi kardeş inanmıyordu.

Gwendolyn kalesinin üst balkonlarında yalnız başına duruyor, Guwayne’i sıkı sıkı tutuyor ve gün batımına bakıyordu. İki güneş gökyüzünde aşağı inmiş duruyordu. Aşağıda, halkının kısık bağırışlarını ve kutlamalarını duyuyordu. Hepsi muazzam bir kutlama gecesine hazırlanıyordu. Dışarıda, Kraliyet Sarayı’mn çevresindeki yuvarlanıp giden toprakları v gördü. Burası zirveye ulaşmış bir krallıktı. Her yerde yazın bolluğu, sonsuz yeşil tarlalar, meyve bahçeleri, zengin ürün veren bereketli bir toprak görünüyordu. Ülke huzur içindeydi.

O kadar trajediden sonra yeniden inşa edilmişti ve çevresinde kendisiyle barışık bir dünya görmekteydi.

Gwendolyn herhangi bir karanlığın buraya nasıl erişebileceğini merak ederek alnını kırıştırdı. Belki hayal ettiği karanlık çoktan McCloudlar şeklinde gelmişti. Belki Kendrick ve diğerleri sayesinde bu zaten önlenmişti. Belki Kendrick haklıydı. Belki Kraliçe olduğundan beri fazla ihtiyatlı olmaya başlamış, çok fazla trajedi ile karşılaşmıştı. Belki, Kendrick’in dediği gibi, her şeyin fazla derinine bakıyordu.

Ne de olsa, halkını evlerinden tahliye etmek, onları Kanyon’un ötesine geçirip gemilere bindirmek ve istikrarsız Yukarı Adalar’a götürmek çok zorlayıcı, en büyük felâket anları için düşünülmüş bir hareketti. Ya böyle yapar ama Halka’nın başına herhangi bir felaket gelmezse ne olacaktı? O zaman ortada bir tehlike olmadığı halde paniğe kapılan Kraliçe olarak tanınacaktı.

Gwendolyn iç çekti, kollarında kıpırdanan Guwayne'i sıkı sıkı tutarak aklımı mı kaçırıyorum diye merak etti. Yukarı baktı ve ümitle ve dua ederek gökyüzünde Thorgrin'den bir belirti var mı diye araştırdı. En azından, Ralibar'dan herhangi bir belirti görebilme ümidindeydi, her neredeyse şimdi o. Ama o da görünürde yoktu.

66/325

Gwen bir kez daha hayal kırıklığı içinde, boş bir gökyüzüı baktı. Bir kez daha, kendine güvenmek zorundaydı. Onu daima desteklemiş olan kendi halkı bile, ona bir tanrı gib: bakmış olan halk bile, artık kendisine güvenmiyor gibiydi Babası onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Halkının destej olmadan, o ne tür bir Kraliçe olabilirdi ki? Ancak güçsüz i Kraliçe.

Gwen çaresizlik içinde kendisini rahatlatacak, kendisine cevaplar bulmakta yardımcı olacak birisine dönmek istiyc Ama Thorgrin annesine gitmişti; bildiği ve sevdiği herkes gitmiş gibiydi. Bir kavşağa geldiğini, zihninin hiçbir zam; kadar karışık olmadığını hissediyordu.

Gwen gözlerini kapadı ve kendisine yardımcı olması için Tanrı'ya yalvardı. Bütün gücüyle onu yardıma çağırmaya çalıştı. Çok fazla dua eden biri olmamıştı, ama inancı güçlüydü ve TanrTnın varlığından emindi.

Lütfen, Tanrım. Zihnim o kadar karışık ki. Halkımı en iyi şekilde nasıl koruyacağımı bana göster. GuwayneT en iyi şekilde nasıl koruyacağımı bana göster. Bana nasıl büyük hükümdar olacağımı göster.

"Dualar güçlü bir şeydir," diye bir ses geldi.

Gwen bu sesi duyduğu anda rahatlamış olarak hemen ark döndü. Orada, bir kaç adım ötede, Argon duruyordu. Beya başlıklı pelerini içindeydi ve elinde asası, Gwen yerine ufl bakıyordu.

"Argon, cevaplara ihtiyacım var. Lütfen. Bana yardım et." "Her zaman cevaplara ihtiyacımız vardır," diye cevap veri

Argon. "Ancak bunlar her zaman kolay gelmez. Hayatlarımız yaşanmak içindir. Geleceği her zaman önceden bilemeyiz."

"Ama bunun ne olduğu hissedilebilir,"dedi Gwendolyn. "Bütün o okuduğum

kehanetler, bütün tomarlar, Halka'nm tarihihala gelmekte olan büyük bir karanlığa işaret ediyor. Bana söylemelisin. Ne olacak?"

Argon dönüp ona baktı, gözleri alev alev, daha önce gördüğünden daha karanlık ve daha ürkütücüydü.

"Evet," diye yanıt verdi.

Cevabının kesinliği Gwendolyn'i her şeyden daha çok korkuttu. O, Argon, daima bilmece gibi konuşan birisiydi.

Gwen içinden titredi.

"Buraya, Kraliyet Sarayı'na gelecek mi?"

"Evet," diye yanıtladı.

Gwen içini daraltan korkunun derinleştiğini hissetti. Aynı zamanda, başından beri kendi inancının doğru olduğunu ve bu konuda yanılmadığını hissediyordu.

"Halka tahrip olacak mı?" diye sordu.

Argon ona baktı ve ağır ağır başıyla onayladı.

"Sana söyleyebileceğim sadece bir kaç şey kaldı," dedi. "Eğer istersen, bu onlardan biri olabilir."

Gwen uzun bir süre derinliğine düşündü. Argon'un sözlerinin kıymetli olduğunu biliyordu. Ancak bu gerçekten bilmeye

ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

"Söyle bana," dedi.

Argon sonsuzluk gibi gelen bir süre için dönüp ufki geçirirken derin bir nefes aldı.

"Halka tahrip edilecek. Bildiğin ve sevdiğin her şey olacak. Şimdi üzerinde durmakta olduğu yer yanan külden başka bir şey olmayacak. Bütün halka kül

o Senin ulusun ortadan kalkacak. Bir karanlık geliyor Tarihimizdeki herhangi bir karanlıktan daha büyü! karanlık.”

Gwendolyn onun sözlerindeki gerçeğin içinde yank hissetti, onun sesinin tınısının iliklerinde çınladığıı Söylediği her sözün gerçek olduğunu biliyordu.

“Benim halkım bunu görmüyor,” dedi sesi titreyerc

Argon omzunu silkti.

“Sen Kraliçesin. Bazen güç kullanılması gerekir. Sac insanın düşmanlarına karşı değil. Ama insanın ken karşı bile. Bildiğini yap. Her zaman halkının onayır Onay kaypak, anlaşılmaz bir şeydir. Bazen, halkın s çok nefret ettiği zaman, bu onlar için en iyi şeyi ya] olduğunun bir işaretidir. Baban barış içinde bir sal kutsanmıştı. Ama sen Gwendolyn, sen çok daha bm sınavdan geçeceksin: seninki bir çelik saltanatı olac

Argon gitmek için arkasını dönerken, Gwendolyn il

“Bana sadece bir şey daha söyle. Yalvarırım. Thorgı görecek miyim?”

Argon durakladı, uzun, ağır bir sessizlik oldu. Bu kz sessizlik içinde, kalbinin kırıldığını hissetti. Argon’ı sadece bir yanıt daha vermesi için ümitle dua ediyo

“Evet,” diye yanıtladı.

Gwen orada öylece durdu, kalbi gümbürdüyor, bir £ duymak için can atıyordu.

“Bana daha başka bir şey söyleyemez misin?”

Argon döndü ve ona baktı, gözlerinde üzüntü vardı

“Yapmış olduğun seçimi hatırla. Her aşk sonsuza k sürmek için yaratılmamıştır.”

Yükseklerde, Gwen bir kartalın çığlığını duydu ve n gökyüzüne baktı.

Tekrar Argon’a bakmak için döndü, ama o çoktan g

Guwayne’i sıkı sıkı tuttu ve krallığına baktı. Uzun b bakıştı bu. Onu her zaman böyle, hala yaşayan, can hatırlamak istiyordu. Her şey kül olmadan önce. Kc sıkıntı içinde bu güzellik görüntüsünün gerisinde o büyük hangi tehlikenin

saklanmakta olabileceğini r “Bana sadece bir şey daha söyle. Yalvarırım. Thorgı görecek miyim?”

Argon durakladı, uzun, ağır bir sessizlik oldu. Bu kz sessizlik içinde, kalbinin kırıldığını hissetti. Argon’ı sadece bir yanıt daha vermesi için ümitle dua ediyo

“Evet,” diye yanıtladı.

Gwen orada öylece durdu, kalbi gümbürdüyor, bir £ duymak için can atıyordu.

“Bana daha başka bir şey söyleyemez misin?”

Argon döndü ve ona baktı, gözlerinde üzüntü vardı

“Yapmış olduğun seçimi hatırla. Her aşk sonsuza k sürmek için yaratılmamıştır.”

Yükseklerde, Gwen bir kartalın çığlığını duydu ve n gökyüzüne baktı.

Tekrar Argon’a bakmak için döndü, ama o çoktan g

Guwayne’i sıkı sıkı tuttu ve krallığına baktı. Uzun b bakıştı bu. Onu her zaman böyle, hala yaşayan, can hatırlamak istiyordu. Her şey kül olmadan önce. Kc sıkıntı içinde bu güzellik görüntüsünün gerisinde o büyük hangi tehlikenin saklanmakta olabileceğini r

YEDİNCİ BÖLÜM

Stara havada sağa sola dönerek hızla düşerken çığlık attı, Reece kendisinin yanında, Matus ve Srog da onun yanındaydılar. Dördü birden insanı kör eden bir rüzgâr ve yağmur içinde kalenin duvarından yere doğru düşüyorlardı. Büyük çalıların hızla kendisine yaklaştığını görünce kendisini çarpmaya hazırladı ve bu düşüşten canlı kurtulabilmesinin tek nedeninin bu çalılar olduğunu idrak etti.

Bir an sonra, Stara çalıların içine çakılırken vücudundaki her kemik kırılıyormuş gibi geldiçalı düşüşünü zar zor yavaşlatmıştıve düşüşü toprağa vuruncaya kadar devam etti. Nefesinin kesildiğini hissetti, kaburga kemiklerinden birini zedelediğinden emindi. Ancak aynı zamanda, bir miktar toprağın içine battı ve altındaki toprağın düşündüğünden daha çamurlu olduğunu ve düşüşünü yumuşattığını fark etti.

Diğerleri de onun yanında yere vurdular ve hepsi altlarındaki çamur kayarken yuvarlanmaya başladılar. Stara dik bir yamaca düşmelerini beklememişti ve kendini durduruncaya kadar o da diğerleriyle kaymaya, hızla tepeden aşağı inmeye başladı. Hepsi kayan çamura yakalanmışlardı.

Yuvarlandılar ve kaydılar ve çok geçmeden fışkıran sular onları tam sürat dağdan aşağı kaydırdı. Kayarken, Stara omzunun üstünden geriye baktı ve babasının kalesinin süratle görüş alanından çıktığını ve bunun en azından onları gittikçe saldırganlardan uzağa götürmekte olduğunu gördü.

Stara tekrar aşağıya baktı ve yolunun üstündeki kayalara çarpmaktan kendini zar zor kurtardı. O kadar hızlı gidiyorlardı ki, zor nefes alıyordu. Çamur inanılmaz ölçüde kaygandı ve yağmur daha şiddetle yağıyor, dünyası ışık hızında dönüp duruyordu. Çamura tutunarak yavaşlamaya çalıştı, ama bu imkânsızdı.

Tam Stara bu hiç sona ermeyecek mi diye düşünürken, bu yokuşun nereye gittiğini hatırlayınca panik içinde kaldı: burası tam uçurumdan aşağı gidiyordu. Eğer çok geçmeden kendilerini durduramazlarsa, hepsinin öleceklerini idrak etti.

Stara diğerlerinden hiçbirinin de kayışı durduramadığını gördü. Hepsi sağa sola dönüyor, inliyor, ellerinden geleni yapıyorlardı, ama bu işe yaramıyordu. Stara ileri bakınca korku içinde aşağı düşüş noktasının süratle yaklaştığını gördü. Kendilerini durdurmak için bir yol bulamadan hepsi uçurumdan aşağı yuvarlanacaklardı.

Aniden Stara, Srog ve Matus'un sola sapıp, uçurumun kenarındaki ufak bir mağaraya doğru gittiklerini gördü. İkisi bir şekilde uçurumdan aşağı gitmeden, önce ayaklarıyla kayalara çarpıp durmaya muvaffak oldular.

Stara topuklarını çamura saplamaya çalıştı, ama hiçbir şey işe yaramıyordu; sadece dönüp yuvarlandı ve uçurumun ona doğru geldiğini görerek, bir saniye içinde aşağı yuvarlanacağını bilerek çığlık attı.

Aniden, Stara sert bir elin kendisini gömleğinin arkasından yakaladığını, düşüşünü yavaşlatıp sonra durdurduğunu hissetti. Başını kaldırdığında Reece'i gördü. Uçurumun kenarında bir koluyla sarıldığı zayıf bir ağaca tutunuyor, diğer kolu uzanmış, su ve çamur kendisini uzağa çekerken onu tutuyordu. Stara yerinde duramıyor, neredeyse uçurumdan aşağı sallanacak noktaya geliyordu. Reece onun düşüşünü durdurmuştu, ama altından toprak kayıyordu.

Reece onu tutmaya devam edemezdi ve eğer kendisini 73 / 325

bırakmazsa, Stara her ikisinin de aşağı yuvarlanaca biliyordu. Her ikisi de öleceklerdi.

“Beni bırak!” diye bağırdı ona.

Ama Reece inatla kafasını salladı.

Yüzünden sular akarken yağmurun altında “Asla!” bağırdı.

Reece aniden uzanıp onun bileğini her iki eliyle yal için ağacı bıraktı: aynı anda, bacaklarını ağaca dola; arkadan tutundu. Stara’yı bütün gücüyle kendisine çekti, bacakları her ikisinin de uçurumdan aşağı yuvarlanmasını önleyen tek şeydi.

Son bir hareketle, inledi ve bağırdı ve onu akıntıda] kenara çıkarmaya muvaffak oldu ve yuvarlanıp ma\ diğerlerinin yanma doğru gitmesini sağladı. O gideı de onunla birlikte yuvarlanarak kendisini akıntının çıkardı ve yerde sürünürken Stara ya yardım etti.

Mağaranın güvenliğine eriştikleri zamana Stara yo: içinde yere çöktü ve yüzüstü çamura uzandı, hayati o kadar minnettardı ki.

Nefes nefese, sırılsıklam orada yatarlarken, ölüme r yaklaşmış olduğunu değil, Reece’in hala kendisini s sevmediğini düşünüyordu. Bunun kendisi için yaşa yaşamamaktan dana büyük bir önem taşıdığını far]

*

başlamışlardı. Etrafına baktı ve dördünün savaştar kurtulanlara benzediklerini gördü: yanakları içe çö hepsi gözlerini dikmiş alevlere bakıyorlardı. Ellerir tutup ovuşturuyor, kendilerini sonu gelmeyen ıslal soğuktan korumaya çalışıyorlardı. Kulakları dışarı] kırbaçlayan rüzgâr ve yağmurdaydı. Bunlar Yukarı hiç dinmeyen unsurlarıydı. Sanki bunun hiç sonu gelmeyecekmiş gibiydi.

Şimdi gece olmuştu ve görülebilecekleri korkusuyl yakmak için bütün gün beklemişlerdi. Nihayet, hep üşümüşler, yorulmuşlar ve perişan düşmüşlerdi k göze almak zorunda kalmışlardı. Stara kaçmalarım yeterli zaman geçtiği düşüncesindeydikaldı ki, o ad uçurumlara kadar inmeye cesaret edebileceklerini]

Sanmıyordu. Burası çok dik ve ıslaktı ve eğer inme) kalkışırlarsa, bunu denerken ölürlerdi.

Yine de, dördü burada mahkûmlar gibi kapana kısıl kalmışlardı. Eğer mağaradan bir adım dışarı atsalaı Yukarı Adalıların bir ordusu onları bulur ve hepsin öldürürdü. Kardeşi de ona merhamet göstermezdi, bir durumdu bu.

Düşüncelere dalmış, mesafeli duran Reece'in yakın ve olayları düşündü. Kalede Reece'in hayatını kurta ama o da uçurumda kendisinin hayatını kurtarmışı zamanlar olduğu kadar hala kendisine önem veriyo Kendisinin hala ona önem verdiği kadar? Veya Sele başına gelenler nedeniyle hala canı sıkkın mıydı? K suçluyordu? Onu hiç affedecek miydi?

Onun aklından nelerin geçmekte olduğunu merak ediyordu. Kaybedecek başka bir şeyi kalmamış, ıstırabın kenarına gitmiş ve daha pek oradan dönmemiş bir adam gibi görünüyordu. Suçluluk duygusuyla yıkılmış bir insan. Bir zamanlar tanıdığı adama benzemiyordu, sevgi ve neşe dolu olan, çok çabuk gülümseyen, kendisini sevgi ve şefkat yağmuru altında bırakan o adama. Şimdi, daha çok, sanki içinde bir şeyler ölmüş gibi duruyordu.

Stara Reece ile göz göze gelmekten çekinerek, ancak yine de yüzünü görme ihtiyacı içinde yukarı baktı. İçten içe onun da kendisine bakmakta olduğunu, kendisini düşündüğünü ümit ediyordu. Ancak onu gördüğü vakit, kesinlikle kendisine bakmadığını görmek kalbini kırdı. Bunun yerine Reece sadece alevlere bakıyordu ve yüzünde şimdiye kadar gördüğü en yalnız bakış vardı.

Stara milyonuncu kez aralarında her ne var idiyse, bunun Selese'in ölümüyle yıkılarak sona erip ermediğini merak etmekten kendini alıkoyamadı. Milyonuncu kez, bu kadar şeytanca bir planı uygulamaya koydukları için kardeşlerine ve kendi babasınalanet okudu. Reece'i daima kendisi için istemişti tabii; ama kendisi asla Selese'in ölümüne yol açan bir dolap çevrilmesini onaylamazdı. Selese'in ölmesini veya hatta yaralanmasını asla istememişti. Reece'in haberi ona yumuşak bir şekilde vereceğini ve keyfi kaçsa da, onun bunu anlayacağınıve kuşkusuz kendi hayatını almamış olacağını düşünmüştü.

Şimdi Stara'nın planlarının hepsi, bütün geleceği, korkunç ailesinin sayesinde gözlerinin önünde yok olup gitmişti.

Matus kendisiyle kan bağı olanlar arasında kalan yegâne mantıki kişiydi. Ancak, Stara ona ne olacağını, dördünün başına ne geleceğini merak ediyordu. Böyle bu

mağarada çürüyüp ölecekler miydi? Neticede buradan çıkmaları

gerekecekti. Ve biliyordu ki, kardeşinin adamları acıma: insanlardı. Onların hepsini öldürünceye kadar durmayacaktıözellikle Reece kendi babasını öldürdükte] sonra.

Stara babasının ölümünden biraz pişmanlık duyması gerektiğini biliyorduancak hiç böyle bir şey hissetmiyor Ondan nefret ediyordu ve her zaman etmişti. Aksine, kendisini rahatlamış, hatta onu öldürdüğü için Reece'e minnettar hissediyordu. Bütün hayatı boyunca yalancı, şerefsiz bir savaşçı ve kral olmuştu ve kendisine hiç bal etmemişti.

Stara hepsi yorgun vaziyette saatlerdir öyle oturan bu ü savaşçıya göz attı. Saatlerdir seslerini çıkarmamışlardı içlerinden herhangi birinin bir planı olup olmadığını m< etti. Srog kötü yaralanmıştı ve Mathus ile Reece de yan ufak olsa da, aynı şekilde yaralıydılar. Hepsi kemiklerim kadar donmuş, bu yerin havası ve karşılarındaki güçlük tarafından yere serilmiş gibi görünüyorlardı.

Monotonluğa ve karamsarlığa daha fazla dayanamayıp ç ağır sessizliği bozarak, "O zaman hepimiz bu mağarada sonsuza kadar oturup burada ölecek miyiz? diye sordu S

Yavaşça, Srog ve Matus ona doğru baktılar. Ama Reece Y başını kaldırmıyor ve onunla göz göze gelmiyordu.

Srog,"Sen nereye gitmemizi isterdin?" diye sordu çekim "Bütün ada kardeşinin adamlarıyla kaynıyor. Onlara kaı gibi bir şansa sahip olabiliriz? Özellikle kaçışımızdan ve babanın ölümünden öfkeye kapılmalarından sonra."

"Başımızı tam bir belaya soktun, kuzenim," dedi Matus, gülümseyip bir elini Reece'in omzuna koyarak. "Yaptığıı

cesur bir hareketti. Muhtemelen hayatta gördüğün: hareket."

Reece omzunu silkti.

"Benim gelinimi çaldı. Ölmeyi hak etmişti.

Gelin sözcüğünü duyunca Stara'nın saçları diken di Bu kalbini kırdı. Bu sözcüğü kullanmış olması her 5 anlatıyordu... Belli ki Reece hala Selese'yi

seviyordu gözlerine bile bakmıyordu. İçinden ağlamak geldi.

“Endişe etme, kuzenim,” dedi Matus. “Babamın öld seviniyorum ve onu öldüren sen olduğun için mem Seni suçlamıyorum. Sana hayranlık duyuyorum.
Bu neredeyse öldürtmüş olsan bile.”

Reece açıkça Matus’un sözlerini takdir ederek başı} onayladı.

“Ama kimse bana cevap vermedi,” dedi Stara. “Plar Hepimizin burada ölmesi mi?”

“Senin planın ne?” diye Reece cevap verdi ona.

“Planım yok,” dedi. “Ben rolümü oynadım. Hepimi: saraydan kurtardım.”

“Evet, kurtardın,” dedi Reece hala ona değil, alevlei “Hayatımı sana borçluyum.”

Hala gözlerini kaçırsa bile, Stara Reece’in sözlerind

“Ve sen de benimkini kurtardın/’ diye yanıtladı. “L kenarından. Ödeştik.”

Reece hala alevlerin içine bakıyordu.

Onun cevaben bir şey söylemesini bekledi, kendisir söylemesini, herhangi bir şey söylemesini. Ama Ree şey söylemedi. Stara yüzünün kızardığını hissetti.

“Hepsi bu mu o zaman?” dedi. “Birbirimize söyleye hiçbir şeyimiz yok mu? İşimiz tamamlandı mı?”

Reece başını kaldırıp, şaşkın bir ifadeyle ilk kez on göze geldi.

Stara artık buna dayanamıyordu. Zıplayıp ayağa ka] diğerlerinden uzağa yürüyüp mağaranın kapısında onlara dönük olarak durdu. Geceye, yağmura, rüzgi merak etti: kendisiyle Reece arasında her şey bitmi Eğer bitmişse, yaşamaya devam etmek için bir nedı göremiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, kısa sözleri geceyi kese “Gemilere kaçabiliriz,” dedi Reece nihayet.

Stara döndü ve ona baktı.

“Gemilere kaçmak mı?” diye sordu.

Reece başını evet der gibi salladı.

“Bizim adamlarımız orada, aşağıdaki limanda. Onk “Pervasız bir plan,” dedi. “Gemiler, hala imha ediln kuşatılmıştır. Oraya varmak için kardeşimin bütür adamlarının arasından geçmemiz gerekir. Adada bi saklanmak daha iyi.”

Reece kararlı biçimde kafasını salladı.

“Hayır,” dedi. “Onlar bizim adamlarımız. Neye mal olsun, onlara gitmemiz gerekir. Eğer saldırıya uğraı zaman biz de onlarla birlikte savaşarak düşeriz.”

Aynı ölçüde kararlı biçimde, “Anlıyor gibi görünmı dedi Stara. “Sabahın ilk ışıklarıyla, kardeşimin bin] sahilleri dolduracaktır. Onları geçecek bir yol yok.”

Reece ayağa kalktı, üzerindeki rutubeti silkeleyerek Gözlerinde ateş vardı.

“O zaman biz de sabah ışığını beklemeyeceğiz,” dec gideceğiz. Güneş doğmadan önce.”

Matus da yavaşça ayağa kalktı ve Reece oturan Sro^

“Srog?” diye sordu Matus “Yapabilecek misin bunı

Srog sekerek ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, elini tutuyordu.

Sizi geciktirmek istemiyorum,” dedi Srog. “Siz beni Ben burada mağarada kalacağım.”

“Hiç kimse arkada bırakılmaz,” dedi. “Sen de bize k ne pahasına olursa olsun.”

Reece, Matus ve Srog mağaranın kenarında uluyan yağmura bakmakta olan Stara’nın yanma gittiler. S adamı süzdü, bunlar deli mi diye aklından geçirerel

“Bir plan istiyordun,” dedi Reece ona dönerek. “İşt planımız var.”

Stara ağır ağır başını salladı.

“Pervasız bir plan,” dedi. “Erkeklerin yaptığı budur Muhtemelen gemilere giderken öleceğiz.”

Reece omzunu silkti.

“Bir gün nasıl olsa hepimiz öleceğiz.”

Hepsi orada yağmur ve rüzgâra bakıp o mükemmel beklerken, Stara Reece’in bir şey yapmasını bekledi bir şey, elini tutmak gibi, ona en ufak şekilde de ol: önem verdiğini gösterecek bir şey.

Ama o bir şey yapmadı. Ellerini kendine sakladı ve ezildiğini ve sertleştiğini hissetti. Kendini mağarad hazırladı. Artık kaderin karşısına neler çıkaracağın aldırmıyordu. Hepsi birlikte karanlığın içine adım c Reece’in sevgisi olmadan kaybedecek bir şeyi kalrm “Hiç kimse arkada bırakılmaz,” dedi. “Sen de bize k ne pahasına olursa olsun.”

Reece, Matus ve Srog mağaranın kenarında uluyan yağmura bakmakta olan Stara’nın yanma gittiler. S adamı süzdü, bunlar deli mi diye aklından geçirerel

“Bir plan istiyordun,” dedi Reece ona dönerek. “İşt planımız var.”

Stara ağır ağır başını salladı.

“Pervasız bir plan,” dedi. “Erkeklerin yaptığı budur Muhtemelen gemilere giderken öleceğiz.”

Reece omzunu silkti.

“Bir gün nasıl olsa hepimiz öleceğiz.”

Hepsi orada yağmur ve rüzgâra bakıp o mükemmel beklerken, Stara Reece’in bir şey yapmasını bekledi bir şey, elini tutmak gibi, ona en ufak şekilde de ol: önem verdiğini gösterecek bir şey.

Ama o bir şey yapmadı. Ellerini kendine sakladı ve ezildiğini ve sertleştiğini hissetti. Kendini mağarad hazırladı. Artık kaderin karşısına neler çıkaracağın aldırmıyordu. Hepsi birlikte karanlığın içine adım c Reece’in sevgisi olmadan kaybedecek bir şeyi kalrm

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alistair kolları arkasından bağlanmış, dehşet içinde, geminin üstünde duruyor,

düzinelerle denizci, gözlerinde ihtiras ve ölümle her yandan üzerine gelmekteyken kalbi gümbürdüyordu. Bu adamların kendisine tecavüz edip öldürmeyi amaçladıklarını ve bunu yapmaktan zevk alacaklarını idrak etti. Dünyada böyle bir kötülüğün mevcut olduğuna şaşıyordu ve o an için insanlığı anlamak için mücadele etti.

Bütün hayatı boyunca, gittiği her yerde en güzel kız olarak tamnırdıve bu birçok kez başını belaya sokmuştu. O sadece rahat bırakılmak istiyordu. Her zaman, diğer herkes gibi, sadece normal görünmek istemişti. Hiçbir zaman dikkati çekmek istememiştive kuşkusuz sorun yaratmak istemiyordu.

Erec, başının üstünde yükseklerde ağın içinde sallanırken, kızgınlık içinde, elinden bir şey gelmeden aşağı bağırdı.

“ALİSTAİR!” diye tekrar tekrar bağırdı, çılgınlar gibi ağdan kurtulmaya çalışırken.

Aşağıdaki denizciler onun yakalanmış olmasından ve çaresizliğinden büyük keyif alarak güldüler.

Alistair onlara baktı ve büyük bir öfke hissetti; kendisini cesur ve korkusuz olmaya zorladı.

“Niçin beni incitmek istiyorsunuz ki?” diye sordu, sesi şefkat dolu olarak. “Davranışınızın ancak size zarar verdiğini görmüyor musunuz? Hepimiz aynı gezegenin parçasıyız.”

Adamlar yüzüne karşı güldüler.

“Aptal bir kızdan süslü lâflar!” diye bağırdı biri, ko< avucunu yukarı kaldırıp onun yüzünü tokatlamaya hazırlanırken.

Adam elini ona doğru savururken, Alistair’e garip b Üzerine daha önce hiç yaşamadığı bir his geldi: san dünya yavaşlamış gibiydi, adamın eli havada sümü hızıyla hareket ediyordu. Bunun üzerinde odaklanc donar gibi göründü. Bütün dünya donar gibiydi. He en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu, bu adamlaı ruhlarında doğanın dokusunun kendisini gördü.

Alistair aniden bir enerji yüklemesi hissetti. Kendiî bir dünyada hissediyor, önündeki her şeyin ötesine bunlar üzerinde sempati ve sevgi ve şefkat ile güç l mümkün görünüyordu. İçinde muazzam bir gücün, bile anlayamadığı bir kuvvetin yükseldiğini hissetti damarlarından bin güneşin gücü akıyor gibiydi.

Alistair gözlerini kırptı ve dünya büyük bir ışık pat hayata geri döndü. Başını kaldırıp adamın hala hav kalan eline baktı ve adam birden kıpırdatamadığı k bakarken korkuyla paniğe kapıldı. Şok içinde bir A] kendi eline baktı.

“Bir büyücü!” diye bağırdı.

Alistair orada korkusuzca durdu, içindeki daha büy ruhun gücünü hissediyor ve başka bir ruhsal düzey adamların kendisine dokunamayacağını seziyordu, dünyada kendisinden daha büyük bir güç ve kuvvet bunu yaptığı sırada, avuçlarından çıkan beyaz ışık] yukarı fırlayıp, gökyüzünü delip geçerek karanlık g kendisine ulaşmış gibi geceyi aydınlattı.

Aniden, gemi şiddetle uçtan uca sallandı. Rüzgârın şiddetlendi ve geminin etrafında büyük dalgalar yi muazzam bir akıntı gemiyi aşağı ve yukarı şiddetle

Karşısındaki bütün adamlar güverteye düştüler ve yatarken kayarak geminin yanındaki tahta korkulu çarpıncaya kadar yuvarlandılar. Gemi öbür tarafa s; adamlar diğer tarafa kadar kayıp kenara çarparak a inlediler. Alistair iki ayağı güverteye kenetlenmiş, 1 bir dağ gibi hissederek, dünyanın merkezine bağlar kusursuz bir denge içinde duruyordu.

Gemi tekrar sallandı ve adamlar diğer tarafa kaydıl Kaburgaları çatlayıncaya kadar geminin kenarların tekrar çarparken bağrışıyorlardı.

Gemi neredeyse bir yana yatmış vaziyette, adamlar daha kayarlarken, kenardan aşağı bakarken dehşet çığlık attılar: sanki okyanusun bağırsakları denizin boşalıyormuş gibi muazzam bir su çarpması sesi yi derinliklerden devasa bir deniz canavarı çıktı. Bir b balinanın iki misliydi, geniş, düz bir kafası, parlak 1 pulları ve testere gibi keskin binlerce dişi vardı. Vü gemiden de daha kalındı ve büyük bir öfkeyle suyuı dümdüz yukarı fırlayıp o kadar şiddetli bir çığlık al geminin direği neredeyse ikiye bölünüyordu. Sesi b çalışırken adamlar elleriyle kulaklarını kapattılar, < bile birçoğunun kulağı kanıyordu.

çenesi iyice açık, yüzü önde doğrudan geminin üsti attı.

Adamlar kollarını kaldırıp çığlık attılar. Ama çok ge balinanın dişleri dosdoğru aşağı indi ve geminin or geçip tekneyi parça parça etti. Çenesini kaparken kı dişlerinden akarken adamları çekip ağzına aldı ve s okyanusun altına çekerek geldiği gibi çabucak kayb

Şimdi boş ve tahrip olmuş gemi süratle batmaktay Alistair yukarı bakınca Erec'in ağın içinde ileri geri sallandığını gördü. Halatın koparak Erec'in düştüğü güverteye çarptığını gördü. Erec ağı kesip açmak iç: kullandı ve kendini kurtardı. Hemen ayağa kalkıp o

İkisi kucaklaştılar.

"Alistair," dedi. "Tanrı'ya şükür sağ ve salimsin."

Gemi hızla su alıyordu. Rüzgârın ve dalgaların sesir üzerinden adamların bağırmaları duyuldu ve Alista kaptanı gördü; kaptan üst güverteden, yanında gen arkasından düzinelerle adamla koşup geldi.

Erec, "Orada!" diye bağırdı.

Alistair döndü ve onun parmağını takip ederek ufal gördü, bu ufak bir yelkeni olan yirmi ayaklık kürek tekneydi. Halatlarla geminin yanma bağlanmıştı ve teknenin cankurtaran kayığı olduğu açıktı. Denizci] doğru koşuyorlardı ve Erec onun elini tuttu ve ikisi güvertenin öte tarafına koşarak diğerlerinin önüne

Kaptan, "Bizim kayığımıza dokunayım demeyin!" d

Erec geriye döndü ve kaptan yaklaşırken kılıcını ka sapladı. Kaptan'ın nefesi kesildi ve gözleri dışarı fır vaziyette dizlerinin üstüne çöktü.

Yüzünü buruşturup ona bakan Erec,"Bunu çoktan ı olmam lazımdı," dedi.

Bir kaç denizci daha yaklaştı ve kılıcını çeken Erec savaşarak, acemice kılıçlarını yukarı kaldırıp karşı çalışırlarken bir düzinesini öldürdü. Bunlar kendis: değildi.

Alistair, "Erec, gitmeliyiz!" diye seslendi gemi öne i

Gemi şiddetle yalpaladı ve düzinelerce başka deniz kendisine doğru koşarken daha da su aldı. Erec dör kayığın içine atladı ve atlar atlamaz halatları kesti.

Havada okyanusa doğru dalarlarken Alistair’in kalb geldi, büyük bir su sesiyle dalgalara çarptılar ve ok} onları savurup döndürürken sallanıp yuvarlandılar

Tam zamanında kaçtılar; bir saniye sonra koca gem yatarak ters döndü. Güvertede kalmış olan denizcil okyanus, tahtaların çatırdama sesleri arasında gem onları suyun altına çekerken son nefesleriyle çığlık

Kaptan, “Bizim kayığımıza dokunayım demeyin!” d

Erec geriye döndü ve kaptan yaklaşırken kılıcını ka sapladı. Kaptan’ın nefesi kesildi ve gözleri dışarı fır vaziyette dizlerinin üstüne çöktü.

Yüzünü buruşturup ona bakan Erec,“Bunu çoktan ı olmam lazımdı,” dedi.

Bir kaç denizci daha yaklaştı ve kılıcını çeken Erec savaşarak, acemice kılıçlarını yukarı kaldırıp karşı çalışırlarken bir düzinesini öldürdü. Bunlar kendis: değildi.

Alistair, “Erec, gitmeliyiz!” diye seslendi gemi öne i

Gemi şiddetle yalpaladı ve düzinelerce başka deniz kendisine doğru koşarken daha da su aldı. Erec dör kayığın içine atladı ve atlar atlamaz halatları kesti.

Havada okyanusa doğru dalarlarken Alistair’in kalb geldi, büyük bir su sesiyle dalgalara çarptılar ve ok} onları savurup döndürürken sallanıp yuvarlandılar

Tam zamanında kaçtılar; bir saniye sonra koca gem yatarak ters döndü. Güvertede kalmış olan denizcil okyanus, tahtaların çatırdama sesleri arasında gem onları suyun altına çekerken son nefesleriyle çığlık

DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor, çevresinde gördükleri karşısında huşu duyarak, egzotik olmakla birlikte ona çok tanıdık gelen Druid Ülkesi’nde dolaşmaya koyuldu. Bir çiçek tarlasından geçerken, uzanarak hayretler içinde çiçeklere dokundu, bir yandan da onları ve bütün bu manzarayı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Düşündükçe daha iyi hatırlamaya başladı: burası daha önceden gelmiş olduğu bir çiçek tarlasıydı. Kraliyet Sarayı’nın dışındaki tarlaydı burası. Gwendolyn ile ilk buluştuğu yerdi. Onun belleğine kazılmış olan, ilk kez âşık olduğu, büyülü bir yerdi burası. Asla unutamayacağı bir yer...

Peki, ama burada, dünyanın bir bucağındaki bu Druid Ülkesi'nde kendisinin ne işi vardı? Tekrar kendi ülkesine dönmek için mi dünyayı bir baştan bir başa geçmişti? Bu hiç mantıklı değildi.

Thor tarlanın derinliklerine doğru yürürken, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Tüm bedeninin karıncalandığını hissediyordu ve bu his ona gerçekten de farklı bir ülkede, farklı bir yerde olduğunu söylüyordu.

Havada farklı bir enerji, farklı bir ağırlık vardı, esen meltemin de kokusu farklıydı. Thor, hayatında ilk kez bu enerjinin kendi enerjisiyle aynı hizada olduğunu hissetti. Sanki kendi evinde, kendi insanları arasındaydı. Onu anlayan insanlarla birlikte gibiydi. Kendisini, dünyanın herhangi başka bir yerinde olabileceğinden, daha canlı ve daha güçlü hissediyordu burada.

Yine de, çevresindeki her şey aynı anda ona farklı ve yabancı geliyordu. Kötü bir şey olacağını seziyordu, tehlikeli bir

durum vardı ama bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Thor, tanıdık bir şeyler, örneğin hayallerindeki kul annesinin sarayını ve ona uzanan gökgeçidini ya da azından oraya giden bir yol görmek umuduyla ufku

Ama bunların hiç birini göremedi. Onun yerine, me çizen bir toprak yolu takip ederek çiçek tarlasındar karşısına aniden küçük bir köy çıkıverdi. Bu toprak taştan yapılmış küçük evlerle dolu bir köyün tam c geçiyordu.

Thor soluğunu tuttu, şoke olmuştu, kollarındaki bi diken diken oldu: burası onun kendi köyüydü. Doğı büyüdüğü köydü.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Bunu çok m ediyordu. Dünyanın yarısını kendi evine geri gelme geçmişti?

Thor bitkin bir şekilde, uzakta bir figür görene kad sokaklarda yürümeye devam etti. Bu figür toprak y kenarında kamburunu çıkarmış bir şekilde duruyo yaklaşınca. Onun ateşin üzerindeki bir kazana doğ] olan yaşlı bir kadın olduğunu fark etti. Kadın da on gelmiyordu.

Kadın başını kaldırıp ona baktı ve yüzünü buruştuı "Bastığın yere dikkat et!" dilerek Thor'u azarladı. Thor bu sesi tanır gibi oldu ve aniden hatırladı: kov "Senin burada ne işin var?" diye sordu, küçük dilin gibi.

“Asıl senin burada ne işin var, diye sormamız gere!

Thor’un kafası karışmıştı. Gözlerini kırpıştırdı.

“Ben buraya annemi bulmaya geldim.”

“Öyle mi_ Peki, bunu nasıl yapacağını sanıyorsun?”

Thor elinde tuttuğu kutsal emanete baktı ve okun \ bir yönü göstermediğini fark etti. Paramparça olmı Amaçladığı yere gelmişti, ama gelmesine rağmen, başınaydı. Ve annesini nasıl bulacağına dair en küç bile yoktu.

Thor da gözlerini dikerek kadına bakmaya devam e

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi nihayet. “Druid Üll büyük?”

Yaşlı kadın başını arkaya atarak, tüylerini diken di korkunç ve cırlak bir kahkaha attı.

Sonunda, “Onun nerede olduğunu sana söyleyebilir

Thor ona hayretler içinde bakakaldı.

“Söyleyebilir misiniz? Ama siz nereden bilebilirsini

sana her şeyi söyleyebilirim.”

“Nasıl bir bedel karşılığında?” diye sordu Thor. “Bileziğinin karşılığında.”

Thor başını eğip, Alistair’in ona verdiği, ışığın altır pırıl parlamakta olan altın bileziğine baktı. Tereddi bileziğin müthiş bir güce sahip ve onu bu ülkede kc şey olduğunu hissediyordu. İçinde, eğer bunu yaşlı verdiği takdirde tüm gücünü kaybedeceğine dair kc vardı.

Öte yandan da, annesinin nerede olduğunu öğrenm olduğunu düşünüyordu.

“Bu, bana verilen bir hediye,” dedi. “Özür dilerim, < verememem.”

Kadın omuzlarını silkti.

“O zaman ben de sana yardım edemem.”

Thor hayretler içinde kadına baktı. Hayal kırıklığın uğramıştı.

“Lütfen,” dedi. “Sizin yardımınıza ihtiyacım var.”

Kadın uzunca bir süre kazanı karıştırdı. Sonunda b geçirdi.

“Kazanımın içine bir bak. Ne görüyorsun?”

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Hazırlıksız yakalanmıştı, daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaşarak daha çok eğildi.

Durgun suların içinde yavaş yavaş bir yansıma belirdi. Bu ilk başta kendi yüzüne benziyordu, ama daha sonra bunun kendi yüzü olmadığını fark etti. Bu, Andronicus’un yüzüydü.

Thor kadına baktı. Kadın da kötülük saçan bir bakışla ona bakıyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu Thor.

Kadın kocaman bir gülücük fırlattı.

“Ben herkesim,” dedi. “Ve hiçbir kimseyim.”

Kazanın yanından sıçrayarak, Thor’un bileğindeki bileziği bir anda çekip aldı. Thor onu geri almak için uzandığında ise, onun gözlerinin önünde aniden şekil değiştirmeye başladı ve upuzun, kalın ve beyaz bir yılana dönüştü. Thor dehşet içinde kalmıştı, bunun ölümcül Beyazsırt olduğunu, Gwendolyn ile ilk buluşmalarında karşısına çıkan aynı yılan olduğunu fark etti. Bu yılan ölümün simgesiydi.

Yılan büyüdü, büyüdü ve Thor herhangi bir karşılık veremeden, kuyruğuyla onun ayak bileklerine, baldırlarına, dizlerine, uyluklarına beline ve göğsüne dolandı. Thor’un kollarını iyice sıkıştırdı. Thor orada öylece kalakaldı, yılanın onu ezen gücü karşısında soluk bile almakta zorlanıyordu.

Yılan daha sonra başını arkaya doğru atarak, ağzını uzun ve sivri dişlerini gösterecek şeldlde sonuna kadar açtı. Thor, yılanın az sonra bu dişleri boğazına geçireceğinden emin olduğu için, sıcak soluğunu boynunda hissedince yüzünü çevirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Romulus, binlerce adamının Savaria kapılarına yaptığı saldırıyı mutlulukla izledikten sonra, Halka'nın bu güney eyaletini bir boydan bir boya geçti. Halka'nın yüzlerce vatandaşı şehir kapılarına akın etmişti; nöbet tutan şövalyeler demirden yapılmış devasa kale kapısını indirdiler ve son kişi de içeri girdikten sonra büyük bir gürültüyle kapattılar. Asma köprüyü kale hendeğinin üzerine uzattıklarında, Romulus onları seyrederek iyice gülümsedi.
Bu Savarialılar ona engel olabileceklerine gerçekten de inanıyorlardı. Başlarına geleceklere dair en küçük bir fikirleri bile yoktu.

Romulus aniden müthiş bir ses duydu. Başını kaldırınca kendi ejderha sürüsünün daireler çizerek havada süzüldüğünü ve onun emirlerini beklediğini gördü. Yumruğunu kaldırdı ve sonra indirdi. Bunu yaptığı anda, ejderhalar da ileriye atılıp ufka doğru bir dalış yaptılar. Yani Savaria'ya doğru...

Ejderhalar, onlara hiçbir engel yaratmayan gibi devasa duvarların ve şehir kapılarının üzerinden geçtiler. Yere yaklaştıkça, ağızlarından fışkıran soluklar ateşten duvarlar oluşturuyordu.

Duvarların arkasında haykırmakta olan binlerce kişinin çığlıkları duyuluyordu. Bunlar, ejderhaların soluklarıyla katlettiği, diri diri yanan, gidecekleri yerleri olmadığı halde kaçmaya çalışan çaresiz sivillerdi. Romulus demir kapıların arasından bakarak, şövalyelerin çaresiz bir şekilde kılıçlarını kaldırmalarını ve bu silahların ellerinde, zırhlarının de bedenlerinde eriyip gitmesini seyretti. Onlar da yanarken canlıymış gibi sesler çıkarıyorlardı.

Ejderhaların öfkesinden kurtulabilen tek bir kişi yc İstilacıları dışarıda tutmaya amaçlayan o koca duva tersine akvaryum etkisi yaparak alevleri içeride tut Tek bir ejderha bile şehri yakıp yıkmaya yeterdi. Düzinelercesin bir araya gelince, tam bir kıyamet yaşanıyordu.

Romulus derin bir soluk aldı. Gözlerinin önündeki < onu çok mutlu etmişti. Atını ağır ağır sürerken ve c dalgalarından gelen ısıyı hissettikçe, yüzü sevinçle Alevler şehir duvarlarını kavuruyor, giderek daha} tırmanıyor, ateşi söndürülemeyen devasa bir kazar evlerin pencerelerinden dışarıya akıyordu.

Romulus'un adamları, yoğun ısıdan dolayı daha faz gidemeyip hendeğin kenarında durdular. Romulus kaldırana kadar beklediler, beklediler... Sonra

ejder geldiler ve başının üzerinde daireler çizerek dolanı başladılar.

Sonunda alevler yatıştı ve bu arada Romulus'un adî doğru atılıp, eğreti bir ahşap köprüyü hendeğin üz< indirdiler. Uzun demir bir direk tutan ilk tabur bu] üzerinden yarış yapar gibi geçti ve hâlâ alevler için demirden kale kapısına bu direkle vurmaya başladı Adamlar demir kapıya tekrar tekrar vurdukça, her kıvılcımlar yükseliyordu; sonunda kapı, koca bir ale kıvılcım bulutu arasında, arkasındaki alev duvarını çıkaracak şekilde, göçerek yıkıldı.

Romulus atını ağır ağır on saflara doğru sürerken, 1

ve ayak bilekleri de eyere bağlanmıştı. Atın üzerine Romulus'la birlikte oturmaya zorlanmıştı. Romulus öldürebilirdi de elbette, ama o, Luanda'nın cehenne uzatmayı ve onun ülkesine neler yapacağına tanık (daha çok tercih ediyordu. Bu kadında, onun gittikçı gitmeye başlayan, cüretkâr ve habis bir şey vardı. C onun kendisi için uygun bir eş olup olmayacağını b düşünür olmuştu.

Romulus hendeğin kenarına gelince durdu, sonra a: şekilde başıyla işaret verdi. Onun emrini bekleyen adamlarının yüzlercesi dehşetengiz çığlıklar ataral öttürerek şehre saldırdılar. Kısa bir süre sonra şehı adamlarıyla dolup taştı. Romulus, İmparatorluğun şehir kapılarına çekerlerken gururlu bir şekilde on

Savaria'nın, Halka'nın en büyük şehirlerinden biris biliyordu. Ve şimdi de, şehrin içindeki herkes, tüm şövalyeler, askerler, sade vatandaşlar ve lordlar bir içinde ölüp gitmiş, ama kendisi tek bir adamını bile kaybetmemişti. Kanyon'dan itibaren yaptığı tüm yi boyunca da aynen öyle olmuştu; karşısına çıkan he ve kasabayı titizlikle ve tek tek yerle bir ederken, te Halka'nın tamamıyla ortadan kalkmasıydı.

Elbette, Kraliyet Sarayı'na hâlâ dokunulmamıştı, ar oraya gitmeden önce biraz oyalanmak istiyordu. Ör sap ot kalmayana kadar her şeyi yerle bir edecek ve önceki başarısızlığının intikamını almış olacaktı. G ve Kraliyet Sarayı'na vakti zamanı gelince gidecekti Ejderhalarını salıverecek ve onu dünyanın kaç buca olduğunu öğretecekti. Ama onun değerli Halka'sım

büyü devam ettikçe, asla yenilmeyecekti. Ve yaşadığı süre boyunca da, dünyadaki hiçbir şey ve hiçbir kimse onu durduramayacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, sıkıca tutunduğu Ralibar'ın üstünde uçarken bir yandan da oraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Ralil daha önce hiç yapmadığı gibi, dengesiz bir şekilde uçuyo onu sırtından atmak istercesine bir aşağıya iniyor, bir yukarıya çıkıyor ve bulutların arasından müthiş bir hızla geçiyordu.

"Ralibar, lütfen, biraz yavaşla!" diye bağırdı.

Ama Ralibar'ın onu dinlediği yoktu. Sanki değişik bir yar onun hiç tanımadığı bir ejderha olmuştu. İnsanın tüyleri ürperten bir çığlık attı ve bulutların aşağısına doğru pik< yaptığı anda Gwen onun Kraliyet Sarayı'na doğru pike yaptığını fark etti.

"Daha fazla tutunamıyorum!" diye bağırdı Gwen, kay ar kı

Ama Ralibar daha hızlı uçmaya ve pike yapmaya devam e Az sonra, Gwen daha fazla tutunamadı ve bir çığlık attı.

Havada taklalar atarak Kraliyet Sarayı'na doğru düşmeye başladı. Ve Ralibar, onu yakalamak için bir hamle yapma yerine, onun yanından uzaklaşarak uçmasına devam etti

Gwendolyn yere hızla yaklaşırken, bir çığlık attı ve kend bir darbe için hazırlamaya çalıştı.

Çamur zemine düştüğü anda, bedeninin her tarafı acıdaı kavruldu, ama en azından hayattaydı.

Gwen ağır ağır ayağa kalktı, nasıl hayatta kaldığına şaşırmıştı. Etrafına bakındı ve Kraliyet Sarayı'nın t zorlandı. Her yer harabe haline gelmişti ve kendisi yıkıntının tam ortasındaydı ve yaşayan tek canlıyd

O sırada bir bebek ağlaması duydu ve olduğu yerde geriye döndü. Oğlunun sesini tanımıştı. Guwayne n diğer tarafındaydı. Tek başına orada yatıyor ve çiği yeri göğü inletiyordu.

Yüreği sıkışan Gwen, ona doğru koşmaya çalıştı, ar yapmak isterken çamura

saplandığını fark etti.

“Guwayne!” diye bağırdı.

Gwen onun yanma gelene kadar tökezleye tökezley Onu kucaklayarak havaya kaldırdı, sonra ağlayan b< göğsüne yaslayarak sallamaya başladı. Onun da ora geldiğini ve nasıl böyle yapayalnız olduğun anlayan

Gwendolyn başını kaldırarak bakınca babası Kral M şehrin kemerli, devasa kapısının önünde durmakta gördü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, yüzü sert ve sog ona sert bir bakışla bakıyordu.

“Kızım,” diye gürledi. Sesi çok uzaklardan geliyor $ “Burayı terk et. Burayı hemen terk et.”

Gwen, kollarının arasında ağlamakta ve çığlıklar atı Guwayne’i sıkıca kavradı; babasına cevap vermek v< aradığını ve onu niye ikaz etmek istediğini sormak aniden kanat sesleri duydu. Boynunu uzatarak başı düştü. Bu iğrenç bir ejderhaydı, sarı renkli, daha ör görmediği türden, uzun ve bıçak ucu gibi sivri dişli göre büyük başlı ve kanatları dikenlerle ve sivri uç] demirlerle kaplı bir yaratıktı.

Ejderha da boynunu bükerek gökyüzüne doğru hay sonra da başını eğerek tam Gwen’in üstüne doğru a püskürttü. Bir alev duvarı hızla havayı yararak geld çığlık atarak bebeğini sıkıca kavradı ve onu alevlere korumak için göğsüne bastırdı. Yana doğru çekilere eğildi ama kaçmaya çalışmasına rağmen, alevlerin < yakmaya başladığını hissetti.

Gwen bir çığlık atarak uyandı. Soluk soluğa kalmışt oturdu, etrafına bakındı ve alevleri uzaklaştırmak i kollarını havada salladı. Sonra fırlayarak yataktan i kâbus görmüş olduğunu ancak o zaman fark etti.

Gwen, şatosundaki yatak odasındaydı ama sırılsıkk içinde kalmıştı ve soluk almakta zorlanıyordu. Yav soluğuna hâkim oldu. Penceresinden dışarı bakına güneşin yükselmekte ve odasına morumsu bir aydı akıtmakta olduğunu gördü. Başını uzatıp Gwayne’ıı yatağının yanındaki beşikte derin bir şekilde uyun olduğunu gördü. Derin bir soluk aldı, dünyadaki he yolunda olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

Gwen odanın karşı tarafına gidip, yüzüne biraz su s sonra kemerli açık hava

penceresine doğru ilerledi, rüyadan sonra, kendisini en kötüye hazırlaması ger düşünerek dışarıya baktı.

Ama Gwen orada durdukça, gördüğü rüya onu kalır gibi sarmalamaya başladı. Gördüklerinin gerçek ok düşünüyordu; bunların birer ikaz olduğunu ve bur; hemen ayrılması ve halkını da oradan çıkarması ge] hissediyordu. Burayı boşaltmalıydılar. Bir dakika b: bekleyecek vakti yoktu.

Üzerine hızla bir şeyler geçirdi, yatak odasını bir u< geçti ve kapısını sonuna kadar açtı.

Korumaları derhal dönerek ona baktılar ve yeniden durumuna geçtiler.

“Leydim,” dedi askerlerden biri.

Gwen ona bir Kraliçe ciddiyetiyle baktı. Ne olursa o kararlıydı...

“Tahliye borularını öttürün,” diye emretti. “Hemer

Sesindeki otoriter tonu fark etmemek mümkün de| Refakatçileri gözleri fal taşı gibi açılmış olarak ona Ama verdiği emri hemen algıladılar ve hemen yerir için, herkes telaşla bir taraflara dağıldı.

Gwen dönerek Guwayne’i kucakladı ve en değerli eî toparlamaya hazırlandı. Şatodaki bu odasına son bi bakış fırlattı, sonra pencereye gitti ve Kraliyet Sara bir kez baktı. Orayı bir daha asla göremeyeceğini çc biliyordu.

oluşturan avam takımından vatandaşıyla birlikte Kraliyet Sarayı’nın avlusunda duruyordu. Yanında Steffen, Aberthol ve , tüm danışmanlarının yanı sıra, ağabeyleri Godfrey ve Kendrick vardı. Hepsi Kraliçelerini, bu öfkeli güruha karşı desteklemek amacıyla onun yanında yer almışlardı. Kraliyet Sarayı’nın merkezinin dışında kalan yerlerde, Gwen’in yüzlerce askeri vardı. Onlar da kaygılı bir şekilde olan biteni v izliyor ve şehri tahliye etmekte direnen kişilere karşı bir eylemde bulunmak için elleri silahlarında onun bir işaretini bekliyorlardı.

Borular öttürüldükten sonra, askerlerin zorla evlerinden çıkardıkları halk avluda toplanmıştı. Şimdi bu uyku mahmuru öfkeli kalabalık orada, Gwen’le yüz yüzeydi ve bir açıklama bekliyorlardı. Gwen halkının ona bu kadar kızgın olduğunu ilk kez görüyordu ve bu görüntü onu son derece rahatsız etmişti. Bu şu

ana kadar tattığı Kraliçelik duygusundan çok farklı bir deneyimdi.

“Açıklama istiyoruz!” diye bağırdı kalabalıktan bir kişi. Sonra da hepsi birden öfkeli bir şekilde tezahürata başladılar.

Bir başka kişi, “Bizi böyle evlerimizden çıkartamazsınız,” diye bağırdı.

“Niye bizi tahliye etmek istiyorsunuz? Biz saldırı altında değiliz ki?” “Dünyanın en korunmalı şehrinde yaşarken, doğup büyüdüğüm evden asla çıkmayacağım!”

“Bir açıklama bekliyoruz!”

Kalabalık yine tezahürata başladı. Gwendolyn onlarla karşı karşıyayken, onların nefretini çok belirgin bir şekilde

hissedebiliyordu. Ama içinden bir ses, ne kadar zor olursa olsun, doğru olanı yaptığını söylüyordu ona.

Gwen öne doğru bir adım atınca, kalabalıkta geçici bir sessizlik oldu ve tüm gözler ona doğru döndü.

“Bir rüya gördüm,” dile seslendi Gwen kalabalığa. “Bizi korkunç bir yıkım bekliyor.”

“Bir rüya mı?” diye bağırdı biri.

Tüm kalabalıktan alaycı kahkaha sesleri yükseldi.

“Yani tüm hayatlarımızı alt üst etme pahasına bir rüya için evlerimizi mi terk edeceğiz?”

Kalabalıktan yeniden tezahürat sesleri yükseldi. Gwendolyn yüzünün kızardığını ve utandığını hissetti.

“Gwendolyn sizin kraliçenizdir ve sizin de ona saygı göstermeniz gerekir!” diye bağırdı Steffen öfkeyle.

Gwendolyn rahatlatmak için elini onun bileğinin üzerine koydu; desteği için ona minnettardı, ama kalabalığı daha da öfkelendirmekten korkuyordu.

“Eğer rüyalarınıza bağlı kalarak yaşamak istiyorsanız,” diye bağırdı biri, “o zaman öyle yapın! Biz de kendimize yeni bir lider buluruz!”

Kalabalıktan bir kez daha tezahürat sesleri yükseldi.

“Biz buradan bir yere gitmiyoruz!” diye ağırdı bir başkası.

Herkes bağırmaya başladı. Sesleri giderek tizleşiyordu.

Godfrey hemen onun yanına koştu ve kalabalığa ba kollarını sallamaya başladı.

“Gwendolyn sizin için her zaman çok iyi ve adil bir olmuştur!” diye bağırdı. “Ak günde, kara günde he] sizin yanınızda olmuştur. Şimdi siz de onun yanınc olmalısınız. Eğer onun bizim burayı terk etmemiz i nedeni varsa, onu dinlemelisiniz!””

“İyi kraliçeler de zaman zaman kötü kararlar alabil bağırdı kalabalıktan biri ve yine herkes bağırarak t(yaptı.

Gwen kalabalıktaki insanların yüzlerine baktı ve on birinin çok öfkeli, kararlı ve belki de korkmakta olc gördü. Hiç biri bir bilinmeze doğru gitmek istemiyc anlamak zor değildi.

“Nasıl hissettiğinizi çok iyi anlıyorum!” diye bağırd Gwendolyn. “Ama bu kararı, sadece gördüğüm bir r nedeniyle almadım. Bu konuda kehanetler de var. C olduğum eski kehanetler... Kötüye işaret eden belir Argon’un söyledikleri... Kraliyet Sarayı’nın daha fas dayanabileceğini sanmıyorum. O yüzden, bu felakel gelmeden hepinizin güvende olmanızı istiyorum. E terk etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ber bırakmak istemiyorum. Kraliyet Sarayı’nı seviyorur olan şeylerin korkutucu olduğunu da biliyorum. Ar güvenmenizi istiyorum, burada olduğumuzdan dah güvende olacağız.” “Burayı terk etmeyeceğiz!” diye bağırdı bir diğeri.

Kalabalık kükrer gibi tezahürat yaptıkça, Gwendoly ve kulaklarına inanamıyordu. Halk kitleleri bu kadc mı oluyordu? Bir dakika önce onu gerçekten çok se dakika sonra ise ondan nefret edecek kadar mı kare

Gwen bir zamanlar babasının ona söylemiş olduğu zamanlar anlamadığı bir şeyi

hatırladı. Büyük halk seni çok sevecekler ve büyük halk kitleleri senden r edeceklerdir. Bunlardan herhangi birine kendini fa kaptırırsan, tuzağa düşmüş olursun.

“Özür dilerim,” dedi Gwendolyn. “Ben sizin liderin iyinin ne olduğuna ben karar veririm. Eğer gönüllü burayı terk etmezseniz, o zaman askerlerim sizi zoı dışına çıkaracaklardır. Bu şehrin kapıları sürgülen< içindeki insanlar tahliye edilecek. Tek bir kişi bile £ kalmayacak. Özellikle de sizler benim sorumluluğu] altındayken...”

Islık ve yuhalama sesleri yükseldi ve kalabalıktan bi çıkıp Kendrick’in yanma geldi.

“İşte, bizi bir kadının yönetmesinin neden doğru o gösteren bir durum bu,” dedi adam. “Kadınlar saçn rüyaların etkisi altında kalabiliyorlar. Siz Kral Mac(oğlusunuz. Bizi sizin yönetmenizi tercih ederdik.”

Kalabalık bu sözleri onaylayan bir şekilde tezahüra Gwen kulaklarına inanamıyordu. Kendrick kıpkırm

Bundan böyle, onu değil, sizi dinleyeceğiz.”

Gwendolyn hayretler içinde Kendrick’e baktı. Onur tepki vereceğini merak ediyordu. Onun da tahliye 1< çok sıcak bakmadığını biliyordu. O yüzden, eline bıı geçtiğini düşünüyor olabilirdi.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Nihayet, Ker konuşmaya başladı.

“Ben kız kardeşimin yanındayım!” diye patlattı. “O fikirde olsam da olmasam da, Kraliçeme her zaman hizmet edeceğim. Babamız öyle olmasını isterdi. Or bunu gerektiriyor zaten.”

Kalabalık hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına u| Herkes yumruklarını havaya kaldırarak yuhalamayı

“GÜMÜŞ!” diye bir çıkış yaptı Kendrick. “Kraliçeni Onun emrini yerine getirin! Şehri derhal tahliye ed

Borulardan oluşan bir koro devreye girdi ve Gümüî üstlerine doğru gelmeye ve onları kapılara doğru yönlendirmek için kordon altına alınca, kalabalık

ıs çalmaya ve yuhalamaya başladı. Kalabalık onları ge ittiriyor ve mücadele ediyordu, ama Gümüş üyeleri zırhları vardı ve elit bir savaşçı gücü oluşturuyorla kalabalığın onlarla baş etmesi mümkün değildi. Gü: savaşçıları onları yavaş yavaş geriye, şehir kapıları itmeye başladı.

İnsanların tek tek çıkarılmasıyla birlikte, bir süre s< “Teşekkür ederim, ağabeyciğim,” dedi, bir eliyle or tutarken. “Bunu asla unutmayacağım.”

Kendrick ona döndü ve başını onaylar gibi salladı, c yüzünde hâlâ çok ciddi bir ifade vardı.

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur, kardeşim,” de

Gwen ona baktı. Halkının şehri terk etmelerini izle parçalandığını hissetti, ama kendisi de onlara katılı hazırlandı.

“Ben de,” dedi.

Sonra Kendrick, Godfrey, Steffen, Aberthol ve daniî yanma gitti ve onlarla birlikte halk kitlesini takip e başladı. Kapılardan geçerek Kraliyet Sarayı’m terk < Gwen bu terk edişin bu kez kesin olduğunu biliyorc

ON İKİNCİ BÖLÜM

Thor acıdan kıvranıyor, onu sımsıkı kavrayan beyaz yılandan kurtulmaya çalışıyordu, ama yılan çok güçlüydü. Kaslı bedeni onu ayak bileklerinden göğsüne kadar sarmış ve onu bir mengene gibi sıkıştırmıştı. Şimdi de tam yüz yüze gelmişlerdi ve yılan sivri dişlerini Thor’un boğazına geçirmek için hazırlanıyordu.

Thor sıçramaya, debelenmeye veya herhangi başka bir şey yapmaya çalışıyordu, ama çaresizdi. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Yapabildiği tek şey, gözlerini kapatmak ve yılanın yüzünü ısırmasını önlemek için başını çevirmekten ibaretti.

Thor burada, bu yerde neler olup bittiğini anlamıyordu. Druid Ülkesi’ni bulduğu vakit, hep orada iyi karşılanacağını ve annesiyle buluşacağını hayal etmişti. Orayı anında kendi evi gibi görmeyi umuyordu. Bütün bunlarla karşılaşmayı hiç beklemiyordu.

Thor şimdi son anlarını burada geçireceğine, annesini bulmaya bu kadar

yaklaşmışken burada kendisini her şeye hazırlamıştı. Gözlerini açtı ve Yeryüzü'ndeki son anlarını seyretmek için odaklanmaya çalıştı. Yılan sivri dişlerini ona doğru yaklaştırırken, Thor aniden gözünün ucuyla bir hareketlilik sezdi. Bu, iri yarı, uzun sakallı, karmakarışık kahverengi saçlı, muhtemelen elli yaşlarındaki bir adamdı... Thor'un belli belirsiz bir şekilde tanıdığı bir adam... Göz kamaştırıcı bir zırh giymişti. Bu, bir Kral zırhıydı. Adam Thor'u görünce ileriye doğru atıldı ve zırhlı eldivenli elini

uzatarak, dişlerini Thor'un yüzüne geçirmeden her boğazından yakaladı ve onu havaya kaldırdı.

Thor büyük bir şaşkınlıkla yılanın boğazını giderel sıkan adamı izliyordu. Yılan tıslıyor ve soluk almay çalışıyordu. Thor, adam sıkmaya devam ettikçe, be< sıkıya saran yılanın adalelerinin gevşediğini hissett

Yılan gevşemeye başlayınca, Thor bir kolunu kurta başardı ve kılıcını kaldırarak onu ortadan iki parça

Yılanın Thor'un bedenini saran yarısı içi boşalmış « düştü, ama adamın elinde kalan diğer yarısı hâlâ bi mücadelesi veriyordu. Adam giderek onu daha çok başladı ve sonunda yılanın bu yarısı da hamur gibi

Adam yılanın ölüsünü yere atınca, Thor başını kald baktı. Gözlerine inanamıyordu, bu tanıdığı bir adan bir adamdı; çok özlediği bir adamdı; bir daha hiç görmeyeceğini sandığı bir adamdı...

Bu adam, Kral MacGil idi.

*

Kral MacGil yılanın başı da yere düşünce, Thor'a be Kocaman gülücüğü sakalının arasından görülüyord doğru gelerek, ona sarıldı ve bir babanın oğlunu ku gibi onu kucakladı.

"Kralım," dedi Thor, MacGil geriye doğru çekilip or bakarken.

"Tekrar görüşeceğimizi söylemiştim sana."

Thor'un nutku tutulmuştu. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Ölüp cennete mi gitmişti acaba? Yc mı kaçırıyordu?

“Ama... Nasıl?” diye sordu Thor. “Siz nasıl burada c ki? Hayatta mısınız siz?”

MacGil gülümsedi ve koluyla Thor’u sardı. Dönüp, < birlikte yürümeye başladı. İkisi birden bir köy yolu

“Senin her zaman soracak sürüyle sorun olurdu zat

“Ben öldüm mü?” diye sordu Thor.

Kral MacGil keyifli bir kahkaha attı. Thor bu sesi dr mutlu oldu. KraPın kahkahasını çok özlemişti; gerç ana kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. < tanımış olmasına rağmen, bazı yönlerden Kral Mac için bir baba gibiydi. Onu görmek, babasına kavuşn şeydi onun için.

“Hayır, oğlum,” diye yanıt verdi Kral MacGil, gülme ederek, “ölmedin. Aslına bakacak olursan, yaşama}/ başladın diyebiliriz. Bundan böyle gerçekten yaşay

“Ama... Siz ölmüştünüz. Nasıl oluyor da bur adasını

“Hiç birimiz gerçekten ölmeyiz,” die yanıtladı Mac< artık fiziksel düzlemde değilim, bu doğru, ama bun çok canlıyım. Druid Diyarı’nda hayatta olanlarla ölı

Annesinden söz edilmesi üzerine, Thor’un gözleri hayretle ve . sevinçle kocaman açıldı.

“O zaman, o gerçekten var!” dedi Thor.

MacGil gülümsedi. V

“Hem de nasıl,” dedi ve içini çekti. “Ne var ki, bu ülkede rehbersiz dolaşamazsm. Senin rehberin de ben olacağım. Eğer benim gelmemi kapının önünde sabırla beklemiş olsaydın, başına bu işler gelmezdi. Ama sen her zaman sabırsız oldun, Thorgrinson. Ben de seni o yüzden bu kadar seviyorum ya!” dedi gülerek.

Bir patikada kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Thor olan biteni anlamak istiyordu.

“Bu yeri hiç anlayamıyorum,” dedi. “Çok tanıdık geliyor, ama... Bir yandan da çok yabancı.”

MacGil onaylar gibi başını salladı.

“Druid Ülkesi, içine giren herkes için farklı bir görünüm arz eder,” dedi. “Bana, sana göründüğünden daha farklı görünür. Birbirinden tamamıyla farklı iki ülke de görebiliriz. Biliyor musun, Thorgrinson, burada gördüğün her şey senin bilincinin bir yansımasıdır. Burada tüm anılarını, ümitlerini, ihtiyaçlarını ve korkularını görebilirsin. Arzularını da...

Buradan geçerken, doğup büyüdüğün yerleri görebilirsin; ilk aşkını görebilirsin; senin için önemli olan yerleri görebilirsin; hayatının doruk noktalarını oluşturan anları görebilirsin. En muzaffer olduğun dönemlerle karı karşıya gelebilir, en büyük tutkularınla karşılaşabilirsin. Ama senin için en karanlık ifritlerle de karşılaşabilirsin. Bu açıdan baktığımızda, Druid

Ülkesi’nin insanlar için bu gezegendeki hem en key güvenli, hem de en karanlık ve tehlikeli yer olduğu: söyleyebiliriz. Her şey senin kendine bağlıdır. Senıı Senin ifritlerine. Kendini nasıl gördüğüne. Dünyayı algıladığına. Ve hepsinden de öte, zihnine ne kadar olabildiğine... Karanlık düşünceleri zihninden atab musun? Olumlu düşüncene bir güç verebiliyor mus

Thor bütün bunları anlayabilmek için dikkatle ve k geçmiş gibi dinledi. Kral’ın sözlerine kulak verirkeı fark etti.

“Siz,” dedi Thor, “benim zihnimin yansıması sizsin

MacGil gülümsedi ve evet der gibi başını salladı.

“Sen beni severdin,” dedi. “Ben senin için önemli b Bir tür akıl hocandım.”

“Ben buradan gidince, siz de gitmiş olacaksınız,” dı Durumu anlamaya başlamıştı ve bu düşünce onu ü

MacGil onaylar gibi başını salladı.

“Sen gittiğinde, eğer gidersen tabii, o zaman dünya bildiğin eski haline dönecek. Ama şimdi, bizler bur zamanki kadar gerçek ve canlıyız. Senin tüm zihnir bilincin şu anda karşında uzanmakta. Görmüyor m Thorgrin,” dedi, bir kolunu onun omzunun üzerine “tüm bu topraklar senin bir yansıman. Bu bir zihin egzersizi, Thorgrinson. Yaşamış olduğun en güzel î yolculukta senin karşına çıkacaklar. Ama seni uyar: öğrenmezsen, onlar seni mahvederler.”

Thor yutkundu, tedirgin olmuştu ve her şeyi şimdi anlamaya başlamıştı.

“O vakit, az önce geçtiğim yer,” dedi Thor bir farkıı “yani doğduğum yer... Orayı ben yarattım. Benim z: yarattı.”

MacGil evet der gibi başını salladı.

“Orası senin hayatında önemli bir yer tutuyordu. Sî açmasını istediğin bir yerdi.”

Thor o anda başka bir şey daha fark etti.

“Ve içinden geçtiğim o çiçek tarlası da,” dedi, “gerç benim Gwendolyn ile ilk buluştuğum yerdi. Ve gör< beyaz yılan da...”

Thor bir anda her şeyi bir araya getirdi ve sesi kısıl her şey bir anlam ifade ediyordu. Nihayet, her şeyi başlamıştı. Burası onun düşündüğünden çok daha yerdi. Hayal ettiğinden çok daha şaşırtıcı, çok dahc vericiydi. Ama aynı zamanda da çok daha korkunçt

Bir süre birlikte sessizce yürüdüler. Yürürlerken, T] aklına aniden bir şey geldi.

“Ya annem?” diye sordu. “Hayatta mı? O gerçek bir Yoksa benim ümitlerimin ve hayallerimin bir ürüni Bilinçaltımın bir yerlerinde mevcut olduğu için mi

“Sen mutlak yanıtlar arıyorsun,” dedi nihayet. “Druid Ülkesi’nde, mutlak yanıtların olmadığını göreceksin. Bulabileceğim yanıtların hepsi aslında senin içinde. Sen ken içinde ne kadar güçlü isen, önünde uzanan dünya da o kadaı güçlü olacaktır. Tüm silahların içinde en zorlu, en büyük ve yönetilmesi zor olanı kontrol etmeye hazırlan, genç Thorgri yani zihnini.”

*

Thor, yanında Kral MacGil olduğu halde, Druid Ülkesi’nde saatlerce yürüdü. Bu ikisi bütün bu süre boyunca eski günlei birlikte çıktıkları avları, Kraliyet Sarayı’nı ve Thor’un kralın kızını ilik kaz gördüğü günü anarak gülmüş ve sohbet ettile MacGiPin onu ailenin bir ferdi olarak kabul edişinden, savaşlardan, şövalyelerden, onurdan ve yiğitlikten bahsettiler. Ayrıca, Kral MacGiPin katledilmesinden ve intikamının nasıl alındığından söz ettiler. Politikadan da konuştular, ama en çok savaştan bahsettiler. İkisi de yüreklerinde korku olmayan savaşçılardı ve birbirlerini çok derin bir şekilde anlıyorlardı. Bazı

açılardan, onunla konuşurken, Thor kendisiyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Kral MacGiPle konuşmak, onun tekrar yanınd olduğunu bilmek ona öyle güzel duygular veriyordu ki... Th sanki hiç uyanmayacağı bir rüyada gibiydi; gerçeklerden kopmuştu ve kendisini gerçek üstü bir ülkede dolaşıyormuî gibi hissediyordu.

Thor'un büyük bir keyifle hatırladığı yerlerden. Doğduğu yerden, köyünden ve Kraliyet Sarayı'ndan olan bu manzaral Thor'a öyle tanıdık geliyordu ki... Ayrıca. Buralarda kendisiı çok huzurlu hissediyordu. Bir parçası, bu manzaraları kendi

zihninin yarattığının farkındaydı, ama hayal ile gerçeği birbirinden ayırmak öyle zordu ki... Thor, kendisini zihni ile dünyanın dışsal gerçeği arasındaki tuhaf bir kavşakta duruyormuş gibi hissediyordu. Zihninin gücünün derinliğini fark etmiş olmak onu korkutuyordu, zira parmağını bir şaklatmasıyla dünyanın en şanlı krallıklarını yaratması işten bile değildi. Ama aynı şekilde, zayıf bir anında da en korkunç krallıkları birkaç saniye içinde yaratabilirdi. Bunu düşünmek onu dehşet içinde bıraktı. Zihnini sürekli olarak hep olumlu düşüncelerle dolu tutmayı nasıl başaracaktı?

Bir tepenin doruğuna çıktılar ve durup etrafı seyretmeye koyuldular. Thor yutkundu, bu manzara karşısında dili tutulmuştu. O anda idrak etmekte zorlanıyordu. Önündeki manzara Kraliyet Sarayı'na kadar uzanıyordu. Saralın mükemmel bir kopyası gözlerinin önündeydi, ö kadar gerçek gibiydi ki, Thor onun gerçek olduğuna kalıbını basardı. Her zamankinden bile daha muhteşem duruyordu. Parlak zırhlar giymiş şövalyeler eski taş duvarların, şehir kapılarının ve korkulukların önünde dizilmişlerdi. Şimdiye kadar gördüğünden daha çok sayıda şövalye vardı. Hepsi de bu muhteşem şehri koruyan muhteşem savaşçılardı.

Thor'un yanında durmakta olan Kral MacGil gülümsedi.

"Zihnin güzel bir yer, Thorgrin," dedi, uzaklara bakıp manzarayı keyifle seyrederken. "Kraliyet Sarayı'nda benim zamanımda bu kadar çok şövalye yoktu. Sen onların sayısını bile arttırmış gibisin!"

Kral MacGil başını arkaya doğru atarak güldü.

"Aslına bakacak olursan, bu kadar çok şövalyeyi bir arada hayatımda görmedim ben," diye ekledi. "Zırhlarının parlaklığı gözlerimi kamaştırıyor. Sen, özünde gerçek savaşçı olan

Thor bütün bunları zihninin yarattığına inanmakta zorlanıyordu, her şey o güne kadar gördüğü her şeyden o kadar daha gerçek gibiydi ki...

Daha sonra Thor ve MacGil yeniden yola koyuldular. Yol mükemmel ve kusursuzdu. Şehir kapılarına doğru uzanıyordu. Yürürlerken, karşılarına binlerce başka şövalye çıktı, hepsi de onları görünce, yol boyunca sıralanıyor ve hazır ol durumuna geçiyorlardı. Uzaklardan trampet sesleri geliyordu.

Hendeğin üzerindeki köprüden geçip şehir kapılarına geldiler ve kendilerini bir anda Kraliyet Sarayı'nın avlusunda buldular. Devasa, kemerli taş kapılardan geçtiklerinde, orada kendilerini beklemekte olan tek bir kişinin olduğunu gördüler. Gülümseyerek ellerini onlara doğru uzatmıştı.

Bu kişi, Gwendolyn idi.

Onu görünce Thor'un yüzü aydınlandı. Uzun sarı saçları, parlak mavi gözleri ve kraliçelere layık giysisiyle her zamankinden de güzel görünüyordu. Gülümseyerek bir elini Thor'a uzattı.

Thor aceleyle ona doğru koştu, onu kucakladı. Gwendolyn de eğilerek onu öptü ve sıkı sıkı sarıldı.

Daha sonra hep birlikte Kraliyet Sarayı'nda dolaşmaya başladılar. Kral MacGil kızının yanında yürüyordu.

"Kızımı böyle güzel bir ışık altında hayal ediyor olman beni çok mutlu etti," diye fısıldadı Kral MacGil. "Ben de onu aynen senin gibi öyle bir ışık altında görüyorum."

"Thorgrinson," diye fısıldadı Gwendolyn. Bir eliyle onun kolunu sıkıca kavradı ve eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. Thor, onun kendisine olan sevgisini hissedebiliyor ve bu duygu ona müthiş bir güç veriyordu.

"Gwendolyn," dedi, onu elini tutup sıkarak ve aniden aklına bir şey geldi. "Guwayne nerede?"

Ağzından bu sözcükler çıkar çıkmaz, bir bebek ağlaması duyuldu. Thor başını kaldırınca oğlunun Gwendolyn'in kolları arasında olduğunu gördü. Gwendolyn onu sevgiyle tutuyor, bir yandan da gülümseyerek kollarında sallıyordu.

Thor uzanarak çocuğu aldı. Hatırladığından daha büyüktü sanki... Guwayne, Thor’a sarıldı, Thor da ona aynen karşılık verdi.

“Babacığım,” diye fısıldadı Guwayne onun kulağına.

Thor onun konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Bu gerçek üstü bir şeydi.

Aniden, Gwendolyn ve MacGil durdular. Thor neden durduklarını görmek için döndü. Ve gördüğü şey karşısında, o da durdu.

Karşılarında Thor için başkalarından çok daha fazla şey ifade eden biri durduruyordu: Argon. Beyaz pelerini ve kapüşonu ve elinde asasıyla orada duruyordu. Onlara bakan gözleri parlıyordu ama yüzünde bir ifade yoktu.

“Thorgrinson,” dedi Argon.

Thor, Guwayne’i Gwendolyn’e vermek için bir hamle yaptı 117/325

ama Guwayne kollarının arasından kaybolmuştu. Yok olmuştu.

Thor, Gwendolyn’i görmek için başını kaldırdı, ama onun di gitmiş olduğunu gördü. Kral MacGil de oralarda değildi. Herkes, Kraliyet Sarayı’nın avlusunu az önce dolduran şövalyeler bile, yok olmuşlardı.

Şehir bomboştu. Sadece Thor ve Argon vardı. Bomboş bir alanda, karşı karşıya durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı.

“Eğitimine devam etmenin vakti geldi/’ dedi Argon. “Sadece burada, Druid Diyarı'nda Druid, kimliğinle ilgili olarak en yüksek düzeylere erişebilir, güçlerinin en derinlerine kadar inebilirsin. Kim olduğunun ve bir Druid olmanın ne anlama geldiğini bir tek burada anlayabilirsin.”

Thor, Argon’un yanma geçti ve ikisi birden Kraliyet Sarayı’n yürümeye başladılar. Etrafta müthiş bir sessizlik vardı ve sadece ulur gibi esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Sonunda, Thor konuşmaya başladı.

“Bir Druid olmak ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Hem her şey, hem de hiçbir şey... Bir Druid olmak için, kişinin doğaya ve kendisine egemen olması gerekir. Bir Dru olmak, insana özgü zaaflar ile doğayı

dizginleyebilmenin sınırsız gücünü birleştirebilmek anlamına gelir. Bize doğru saldırıya geçen şu aslanı görüyor musun?”

Thor döndü ve öfkeli bir aslanın onlara doğru koştuğunu gördü. Onlara yaklaştıkça, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Ama Argon bir elini uzattı ve aslan bir ke sıçrayarak durdu ve onlara bir zarar vermeden ayaklarının dibine düştü.

Argon avucunu aşağıya doğru tuttu.

“Sen onun doğasını anlamadığın müddetçe, aslan s; gelecektir. Her şeyin altında yatan bir akım vardır. Druid Ülkesi’nde, bu akım yüzeyin altında değildir, akım, yüzeyin ta kendisidir.”

“Onu hissedebiliyorum,” dedi Thor, gözlerini kapat derin soluk alarak ve avuçlarını rüzgâra doğru tuta duyumsayabiliyorum. O... sanki havaya eklenen bir O sanki... Havaya eklenmiş yeni bir tabaka... O çok 1 titreşim... Gökyüzünde mırıldanan bir şey...”

Argon onaylar gibi başını salladı.

“Evet. Avucunu hızla akan suyun altında tuttuğun ı hissettiğin şey gibi... O her yerdedir ama burada on kullanman ve dizginlemen daha kolaydır, ama bura kontrolü kaybetmen de aynı ölçüde daha kolaydır/

Thor aniden, bir ayının ona saldırmak için gürleyer hızla geldiğini gördü. İlk dürtüsü oradan kaçmak ol onun yerine, bulunduğu yerin enerjisini hissederek ayıya doğru tuttu. Bu enerji aslında doğanın kendis Sadece bir enerjiydi. Kullanabileceği bir enerjiydi.

Thor sonra iki avucunu birden ayıya doğru uzattı v korkusuna rağmen kendisini sakin olmaya davet ed bekledi. Ayı önce zıpladı, gürledi ve sonra durdu. P< havada öylece kalakaldı ve sonra yere yattı ve sırtır üzerinde yuvarlanmaya başladı.

İkisi birlikte Kraliyet Sarayı’mn kapılarını geride bı yürüdüler, yürüdüler... Thor nereye gittiklerini me ediyordu.

“Annenle buluşmak istiyorsan,” dedi Argon nihaye çok uzun bir yolculuk olacak. Druid Ülkesi, öyle car istediğinde geçebileceğin bir yer değildir. Oradan

g etmen gerekir. Onun senin geçmeni izin vermesi ge Senden bir takım şeyler isteyen, seni sınayan bir ye Sadece buna layık olan kişiler oradan geçebilirler. 1 ülkenin en ucunda bir yerlerde... Ona ulaşabilmek i şeyden fedakârlık etmen gerekecek. Daha güçlü olr gerekecek.”

“Ama nasıl?” diye sordu Thor.

“İçinde pusuya yatmış olan ifritlerinden kurtulma} öğrenmen gerekecek. Bunlar senin eski ve sana acı anılarındır. Sana kötü davranmış olan kişilerdir. S(nefret ve intikam duygularındır. İncinmişliğin ve a Bütün bunların üstüne çıkmayı öğrenmen, onları g< bırakman gerek. Bu bir savaşçı olabilmek için geçm son sınavdır. Bir Druid olmak için de...”

Thor bunu anlamaya çalışıyordu. Alm iyice kırışını

“Ama bunu nasıl yapabilirim?” diye sordu.

Argon durdu. Thor uzaklara doğru bakınca önlerim bucaksız kasvetli bir manzaranın uzanmakta olduğı Yerler çamur içindeydi, çevrede bir kaç ölü ağaç eö olduğunu anladı.

“Burası Öte Dünya,” dedi, İmparatorluğu hatırlayar Ülkesi.”

Argon onaylar gibi başını salladı.

“Burası en karanlık rüyalarının olduğu yer,” dedi. “ bucaksız, ıssız bir çöl. Bu çöl senin içinde yatıyor. U birlikte karanlık da var senin içinde... Ve senin bur; geçmen gerekiyor. Bu yolculukta atacağın ilk adım

Thor korku dolu gözlerle bu çorak ülkeye baktı. Uz; kargaların korkunç sesleri geliyordu. Bu yeri kapla] kasveti hissedebiliyordu. Argon’a dönerek daha faz şeyler sormak istedi. Ama büyük bir şaşkınlıkla, or gitmiş olduğunu gördü.

Thor Kraliyet Sarayfmn güvencesinden güç almak: ama bir tereddütle arkasına bakınca onun da yok o] fark etti. Orada, ölümün ve pşisesinin en karanlık 1< çevrelediği bu uçsuz bucaksız ıssızlıkta tek başına 1 yoluna devam etmekten başka bir çaresi yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece gecenin karanlığında ve şiddetli yağmurun altında Stara, Matus ve Srog'la birlikte çamurlu yokuşta düşe kalka koşuyordu. Matus bir koluyla fena halde topallayan Srog'u belinden tutmuş, öyle koşuyordu. Reece ise sıkı sıkı Stara'nın elinden tutmuştu. Bunu ona olan aşkından değil, hem onun hem de kendisinin kaymasını önlemek için yapıyordu. Selese'yi düşününce, ona dokunduğu için bile bir suçluluk duygusu hissediyordu, ama koşullar göz önüne alındığında, başka bir seçeneği yoktu.

Hep birlikte uçurumun kenarında koşuyorlar, koşarken çamurun içinde kayıyorlar ve aşağı düşmemek için dikkat ediyorlardı. Reece denizin ve karaya vuran dalgaların pek uzakta olmadığını biliyordu, ama yine de bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi yüzünden, onların sesini duymakta zorlanıyordu. Orada onları bekleyen askerlerin sayısını düşününce, Reece bir intihar görevine çıktıklarını görebiliyordu. Yukarı Adalar'da yaşayanların sahilde bütün güçlerini hazır ederek onları bekleyeceklerini, tüm kaçış yollarını bloke edeceklerini ve kız kardeşinin limanda onları beklemekte olan filosuna ulaşmalarını ne pahasına olursa olsun engellemek isteyeceklerini biliyordu.

Reece'in artık hiçbir şey umurunda değildi. En azından bir planları vardı ve o mağarada korkaklar gibi bekleyeceklerine, onurlarıyla öleceklerdi. Bir parçası Selese'yle birlikte ölmüştü zaten, şimdi ise hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

Reece, Yukarı Adalıların gün ışımadan önce intikam için kız kardeşinin filosuna saldıracaklarını ve o yüzden pek az

zamanları olduğunu biliyordu. Gemileri kurtarama: en azından onları uyarmak için oraya zamanında gi çok önemliydi. Reece onların ölmesine izin vereme: ölümünün sorumluluğunu taşıyamazdı. Ne de olsa, öldüren ve istemeden de olsa, onları intikam almak kişilerle karşı karşıya getirerek bu duruma sokan 1

Kayalıklar sonunda dik bir dağ yokuşuna izin verdi birlikte aşağıya doğru tökezleye tökezleye inmeye 1 Aşağıdaki sahile inmeye çalışırlarken kayıyorlar ve birbirlerini yerden kaldırıyorlardı. Reece aşağıda u okyanusu görebiliyordu. Nihayet, sahile vuran dalg yağmuru bastıran sesini duyabilecek kadar ona yaklaşmışlardı.

Küçük bir platoya varınca durdular. Soluk soluğa kc

“Beni burada bırakın,” dedi Srog, yan tarafını tutar güçlükle soluk alarak. “Yaram bundan fazlasını kaldıramayacak.”

“Bizim kitabımızda kimseyi yolda bırakmak gibi bir diye ısrar etti Reece.

Reece de soluksuz kalmıştı, aşağı baktığında Tirus’ı adamının sahile yayılmış, gemilerin sahile ulaşmas önlemek için nöbet tutmakta olduklarını gördü. Şu öldürülmemiş olmalarının tek nedeninin, havanın karanlıklığı, bir karış öteyi görmeyi engelleyen rüz yağmur ve sis olduğunu düşündü.

“Şuraya bakın,” dedi Stara, parmağıyla işaret edere

sahildeki bir mağaranın içine tıkış tıkış dolmuş olduğunu gördü. Uzun okları kovalara daldırıyorlar ve sonra da uçlarını ağır ağır ve titizlikle defalarca bezlerle sarıyorlardı.

“Yağ/’ dedi Stara. “Okları alev alacak hale getiriyorlar. Bu oklar çok uzun. Demek ki gemileri hedefleyecekler. Gemileri ateşe verme niyetindeler.”

Reece dehşete kapılmış bir şekilde adamları izleri ve Stara’nın haklı olduğunu gördü. Midesine bir şey oturmuştu sanki; Gwendolyn’in gemilerinin yok olmaya ne kadar yakın olduğunu fark etmişti.

“Bu oklar hayatta bu rüzgâr ve yağmurda o kadar uzaklara gidemezler,” dedi Matus.

“Şu anda gitmelerine gerek yok ki,” diye karşılık verdi Stara. “Yağmur durur durmaz, onları göndereceklerdir.”

“Fazla vaktimiz kalmadı,” dedi Srog. “Bu adamlarla nasıl başa çıkacağız? Kraliçe’nin gemilerine nasıl ulaşacağız?”

Reece gözleriyle sahili taradı. Sonra azgın dalgaların arasında hoplayan ve sahilde olsa olsa yüz metre kadar açıkta demir atmış olan gemilere baktı. Bu denizcilerin sahilde olup bitenden haberleri olmadığı, başlarına neler geleceğini bilmedikleri kesindi. Onların zarar görmesine izin veremezdi. Ayrıca, kendi selametleri için de onlara ulaşması gerekiyordu. Etrafa bir göz gezdirdi ve bunu nasıl yapabileceklerini kestirmeye çalıştı.

“Oraya yüzebiliriz,” dedi Reece.

Srog olmaz der gibi başını iki yana salladı.

“Ben bunu başaramam,” diye yanıt verdi.

“Hiç birimiz başaramayız,” diye ekledi Matus. “Bu < göründüklerinden daha da azgındır. Siz buralardan olmadığınız için, bunu bilemezsiniz. Açık denizdek çok acımışız olur. Hepimiz boğulur gideriz. Denizdi ölmektense karada ölmeyi yeğlerim.”

“Peki, ya şu kayalar?” dedi aniden Stara.

Hepsi birden dönerek onun gösterdiği yere baktılar dolan yağmur sularını silince, Reece okyanusun içir yaklaşık otuz metre kadar ilerideki kaya çıkıntıları

“Eğer bu kayalıklara varabilirsek, oklarım oraya uh dedi Stara, yayını kaldırarak.

“Nereye ulaşabilir?” diye sordu Matus.

“En yakın gemiye,” dedi Stara, bunu bilmeyecek ne gibisinden bir ses tonuyla.

Reece ona baktı, kafası karışmıştı.

“Kendi gemilerimize ok mu atacağız?”

Stara başını sabırsızca iki yana salladı.

“Anlamıyorsunuz,” dedi. “Oka bir ip bağlayacağız. (güverteye ulaşırsa, bize tutunacak bir hat oluşturn ve suları aşabilmek için bize rehberlik edecek. Gem yüzerken, bu ipe tutunabiliriz.” “Peki, ya Kraliçe’nin adamları ucunda bir ip olan bi gecenin bir saatinde güverteye saplandığını görüne yaparlar sanıyorsunuz?” diye sordu Srog. “Ya ipi ke da bizi öldürürler. Gelen kişilerin biz olduğumuzu: bilecekler?”

Reece hemen bir yöntem düşündü.

“MacGil işareti,” dedi. “Şahin pençesi. Halka’da yaî MacGil bu simgeyi bilir. Ucunda alev olan üç ok fırt Eğer bunları ilk biz atarsak, bizi tanırlar ve düşmar olmadığımızı anlarlar.”

Srog kuşkulu bakılarla Reece’e baktı.

“Böyle bir havada okları uçlarındaki alevler sönme< kadar nasıl göndermeyi düşünüyorsun?”

“Gidene kadar yanmaları gerekmez,” diye yanıtladı “Birkaç saniye yansalar yeterli... Yağmur onları sön denizcilerin onları birkaç saniye bile olsa görmeler: olur.”

Srog başını iki yana salladı.

“Bana kalırsa, bu bir çılgınlık,” dedi.

“Peki, daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Reece. Srog hayır der gibi başını salladı.

Tirus’un adamlarının yakınında, kangal halinde duı olan şu uzun ipi görüyor musunuz? Bize yetecek U2 olduğunu sanıyorum. Bizim ihtiyacımızı karşılar. 0 bağlayıp bu işi başarabiliriz.”

“Ya ağabeyinin adamları bizi fark ederlerse?” diye ı

Stara omuzlarını silkti.

“O zaman kendi adamlarımız tarafından öldürülmı

“Peki, ya rıhtıma girişi engelleyen şu on adam ne o diye sordu Srog.

Reece o yöne bakınca, altı kadar askerin orada dikil olduğunu gördü. Dönerek, Stara’nın yayını aldı, bir kavradı, havaya kaldırdı ve fırlattı.

Ok havada süzüldü, kırk metre kadar gittikten sonr askerlerden birinin boğazına saplandı. Adam anine yere düştü.

“Şu anda dokuz asker sayıyorum orada,” dedi Reeo hızla koşmaya başladı.

*

Diğerleri de son hızla yokuş aşağı koşan Reece’e ka kayarak, patinaj yaparak ve sürünerek rıhtıma doğı koyuldular. Tirus’un adamlarının aralarından birin olduğunu fark etmeleri birkaç saniye sürmüştü; an bunu fark ettiler ve hepsi

birden silahlarını çekere!

geçide doğru yarış yapar gibi koştular. Reece oraya varmaları halinde, nöbet tutmakta olan askerleri, n anlamaya fırsat vermeden temizleyebileceklerini düşünüyordu. Daha da önemlisi belki de onlara hissettirmeden oradan geçebilirlerdi.

“Onlara saldırın, ama ne pahasına olursa olsun koşı durmayın!” diye bağırdı Reece diğerlerine. “Buraya hepsiyle savaşmaya gelmedik; sadece onları aşman rıhtımın ucuna varmamız gerekiyor.”

Kılıçlarını çekmiş bir şekilde koşarlarken, sabahın saatlerindeki karanlık giderek dağılmaya başlamışı kumların üzerinde koşarken tökezliyor, soluk alma çekiyor ve bunun hayatının son koşusu olabileceğıı düşünüyordu. Rıhtımı bloke eden askerler onları fa etmediler, dikkatlerini yere düşen arkadaşlarına odaklamışlardı. Onun kimi öldürdüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Üç asker onun üzerine doğru eğilmiş geri döndürmeye uğraşıyordu.

Bu onlar için ölümcül bir hataydı. Reece ve Matus b onların üzerin atıldılar. Srog da topallayarak onları geliyordu. Hepsi kılıçlarını çekmişlerdi. Yan tarafla korunmasız olan üç askere yaklaşarak, kılıçlarını n anlamalarına fırsat vermeden kalplerine soktular. I geriye altı asker kalmış oldu.

Onların tam arkasında durmakta olan Stara, hançeı ve askerlerden birine arkadan yaklaşarak, boğazını Adam yere düşünce, o da rahat bir şekilde döndü v diğerini tam kalbinden hançerledi. Geriye dört aske

kafa vuruşuyla yere yıktı. Marcus’sa ona topuzla saldıran bir düşmanı yere eğilerek savuşturdu, sonra doğrularak kılıcını adamın karnına soktu.

Birkaç dakika içinde rıhtıma girişi bloke eden asker grubu etkisiz hale getirilmişti. Reece ve diğerleri onların anından fırtına gibi geçerek rıhtıma doğru yollandılar.

O sırada bir boru sesi geldi. Reece dönüp baktığında Tirus’un diğer adamlarının, yüzlercesinin onları fark ettiğini anladı. Adamlar dönüp bunlara saldırmaya başladığında. Sahilden müthiş savaş çığlıkları gelmeye başladı.

“İp!” diye bağırdı Stara.

Reece yakında durmakta olan kangal halindeki ipe koşup, onu omzuna astı; ip, düşündüğünden daha ağırdı. Matus yardım etmek için koşarak onun yanma geldi. Birlikte ipi kaldırıp rıhtıma doğru koşmaya başladılar. Dördü de ellerinden geldiğince hızlı koşuyorlardı. Stara en arkadan geliyordu, bir ara durup yayını kaldırdı ve arka arkaya altı ok fırlattı. En yakındaki altı askerin işini bitirmişti. Adamların bedenleri rıhtımın dibinde üst üste yığıldı.

Nihayet hepsi soluk soluğa rıhtımın ucuna vardılar. Dalgalar infilak eder gibi sahile vuruyor, köpükler ayaklarına sıçrıyordu. Reece bir ara dengesini kaybeder gibi oldu, Stara ona uzanıp destek verdi. Srog ve Matus da bir yandan ipi Stara'nm oklarından birine bağlamaya çalışıyorlardı.

"Önce uyarı işaretini göndermeyi unutmayın!" diye bağırdı Reece, Staraya hatırlatarak.

Stara sırtına bağlı olan üstü kapalı ok kılıfından üç ok çıkardı. Bunların uçları yağa batırılmış bezlerle sarılıydı. Bütün iyi

okçuların yaptığı gibi, Stara da bunları önceden ha; aynı bir ok kılıfının içine yerleştirmişti. Ok kılıfınd çakmak taşları çıkararak onları birbirine sürttü ve yaratmaya çalıştı. Bunu tekrar tekrar denedi, ama ı yüzünden bir türlü kıvılcım çıkarmayı başaramıyoı başını çevirinde, Tirus'un adamlarının fırtına gibi r doğru geldiklerini gördü. Çok az vakitleri kaldığını

"Haydi!" diye bağırdı Reece.

Sonunda bez ateş aldı ve üç okun ucu da yanmaya i

"Yukarıya doğru fırlatın!" dedi Reece. "Tam tepeni: Ama gemilere gitmelerini sağlayacak kadar hafif bi: verin! Önce işaretli olan!"

Stara alev alev yanan okları arka arkaya fırlattı. He] isabetle birbirlerine yakın bir yol izlediler. MacGilk simgesi olan şahin pençesinin alevlerinin gökyüzüı tırmandığını gökyüzüne bakan iyi bir komutan mul görebilirdi. Okların beş saniye kadar sönmeden gitl Reece'in içi. Az sonra üç okun alevi de sönmüştü.

"İp!" diye bağırdı Matus. "Şimdi de onu fırlatın!"

Stara ipi ve oku aldı. Yukarıya doğru, uzaktaki gem gidebileceği şekilde nişan

aldı.

“Sadece tek bir şansımız var,” dedi Reece ona. “Sak ziyan etme.”

Stara dönüp ona baktı. Reece yağmurun altındaki b

Stara da aynı şekilde başını sallayarak ona karşılık verdi.

Stara dönüp oku fırlatırken, hepsi birden onu izlemeye koyuldular. Ok bir kavis çizerek havada süzülürken Reece soluğunu tuttu. Ok gemiye ulaşmadığı takdirde sonlarının geleceğini biliyordu.

Nihayet okun bir tahtayı deler gibi çıkardığı o mutluluk veren sesi duydular. Reece ipin gerildiğini görünce Stara’nın başardığını anladı: ok gemiye ulaşmıştı. Kangal halindeki ip, okun ucunca uçarken çözülmüş ve geride sadece birkaç ayaklık bir uzunluk kalmıştı.

Reece döndü ve Tirus’un yüzlerce adamının bağırarak ve kılıçlarını ve yaylarını çekmiş bir halde onlara doğru saldırıya geçtiğini gördü.

“Sular burada bekledikçe ısınacak değil!” diye bağırdı Matus, çalkalanmakta olan denize bakarak.

Hepsi birden, tek beden halinde ipe tutunup kendilerini kayalardan köpüren denize attılar.

Su o kadar soğuktu ki, Reece şok geçireceğini sandı; azgın denizin üzerinde hoplar gibi, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Ağzına tuzlu deniz suyu dolarken soluğunu tutmaya çalıştı. Bütün gücüyle ipe asıldı ve her seferinde bir ayak kadar kendisini çekerek, uzaktaki gemiye doğru yol almaya çalıştı.

Reece, diğerleri gibi, ipe elinden geldiğince sıkı tutunuyor ve hızlı gitmeye çalışıyordu. Suyun içinde ilerlemeye

çabalıyorlar, her saniye sahilden biraz daha uzakla* gemiye biraz daha yaklaşıyorlardı.

Reece, Tirus’un sahildeki adamlarının çıkardığı sesi giderek uzaklarda kaldığını fark etti, ama tam o sır; rahatsız eden başka bir ses duydu. Bu, denizi yaran sesiydi. Aynı ses bir kez daha geldi. Reece o anda ha süzülerek gelmekte

olan ve yanı başında denize saf sürüyle oku fark etti. Tirus’un adamları onları ok yj tutuyordu.

Reece aynı anda canhıraş bir feryat duydu. Bu Star; bacağına saplanan ok, uyluğundan sarkıyordu. Ark< dönüp baktığında da yüzlerce okun üzerlerine doğr olduğunu gördü.

Stara’dan sonra Srog bir feryat kopardı. Daha sonra kendisinin de okla yaralanmış olduğunu fark etti.

Reece acilen bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Stara’yı yakaladı, bir koluyla debelenen kıza sarıldı

“Bana sıkıca tutun,” dedi.

Stara’nın önüne geçti ve bedenini onunla sahilin ar koymuş oldu, böylece okların yolu üzerinde olan k< olacaktı. Kız ona tutunurken o da her ikisini çekece iplere asıldı.

Reece uyluğunun yan tarafına bir ok saplanınca acı; Korkunç bir acıydı bu. Ama en azından, eğer bu kor durmamış olsaydı okun Stara’ya saplanacağını düşı buna ne kadar devam edebileceğini merak ediyordı de buna daha ne kadar dayanabilirlerdi? Oklardan < sonunda ölümcül olabilirdi. Can havliyle ipe tutunc hızlı ilerlemeye çalıştı. Durumlarının ümitsiz oldu| farkındaydı; eğer bir yerden hemen yardım gelmez hepsinin ölmesi işten bile değildi.

Reece o sırada başka bir ses duydu. Başının üzerine bir okun sesiydi bu, ama farklı bir yönden geliyordı kaldırınca, Kraliçe’nin gemisinden sahile doğru okl atıldığını görünce çok şaşırdı. Önce, Kraliçe’nin ad; hedefinde kendisinin olduğunu sanıp korunmaya ç sonra başının üzerinden daha pek çok okun geçtiği Tirus’un adamlarının acıyla haykırdıklarını duyunc Kraliçe’nin adamları onların yardımına koşuyorlar

Kraliçe’nin gemisinden atılan yüzlerce ok, başların üzerinden geçerek onlara ok atmakta olan Tirus’un adamlarını öldürdü. Kısa bir süre sonra, sahilden ü; hiç bir ok gelmez oldu.

Tehlikeden kurtulunca, şevke gelip çalkalanan den ortasında, ipi daha güçlüce çekmeye başladılar. Az Reece ipe birilerinin asıldığını hissetti ve Kraliçe’ni tarafından çekildiğini anladı. Düzinelerce gemici ip hızlıca

çekiyorlardı. Az sonra, gemiye doğru olan bı daha da, daha da hızlandı.

Suyun içinde hepsi hoplar gibi bir aşağı bir yukarı \ geliyordu. Hepsinin soluğu kesilmişti, çaresizce sol çalışıyorlardı, hepsi de yaralıydı, ama geminin yanı başarmışlardı. Gemiden uzanan bir el Reece'e doğr

Denizci aşağı, ona doğru baktı ve gülümse* "Gemimize hoş geldiniz," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kraliyet Sarayı'na uzanan en son tepeyi de tırmanırlarken, Romulus atının üzerinde milyon kişilik ordusunun önünde gidiyordu. Luanda, atın üzerinde, elleri bağlı olarak onun arkasında oturuyordu. At doruğa varınca, bütün manzara gözlerinin önüne serildi ve kalbi bir beklentiyle yerinden fırlar gibi oldu.

Ama gördüğü şey onu çok hayrete düşürmüştü. Şehrin insanlarla dolu olacağını, ezeli düşmanı Gwendolyn'i tonga} düşüreceğini umuyordu. Onun tüm adamlarını, Halka'nm geriye kalan son kalesi olan Gümüş'ün savaşçılarını, ejderhalarının bir hamlede ortadan kaldıracağı bir şekilde toplu halde görmeyi bekliyordu. Bu anı büyük bir sabırsızlık beklemiş, tekrar tekrar zihninde canlandırmış ve zaferinin zirvesine erişip mest olmayı düşlemişti.

Ama gördükleri karşısında Romulus'un dili tutulmuştu. Bulunduğu yerden Kraliyet Sarayı'na açılan kapıları görebiliyordu, ama önündeki manzaradan bir anlam çıkaramıyordu: her yer bomboştu.

Gwendolyn kaçmıştı. Bir şekilde, geleceğini öğrenmişti, am nasıl öğrendiğini kestiremiyordu. Gwendolyn, bir kere daha onu yenilgiye uğratmıştı.

"Bu olamaz," dedi Romulus yüksek sesle. Havsalası almıyord Nereye gitmiş olabilirdi? Geldiğini nasıl öğrenmiş olabilirdi Romulus yoluna taş koyan herkesi yok etmekte çok titiz davranmıştı. Herhangi bir habercinin Gwendolyn'e ulaşmas mümkün değildi. Ejderhalarını bile, sesleri duyulmasın ve

Ama bütün hazırlıklarına, tedbirlerine ve özenli planlarına rağmen, Gwendolyn ortadan kaybolmuştu. Koca bir şehri tamamen nasıl bu kadar kısa bir zaman içinde boşaltabilmişti?

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Gwendolyn onu bir zaferden mahrum etmişti.

Hepsinden daha kafa karıştırıcı olan şey de şuydu: bütün o insanlar nereye gitmişlerdi? Halka uçsuz bucaksız bir yer değildi ki? Gidip saklanabilecekleri yerler belliydi.

Büyük bir öfkeye kapılan Romulus, bir çığlık atarak atını teloneledi ve iyi

bakımlı yolun aşağısına, Kraliyet Sarayı'nın, adeta ona işkence yapmak isterlermiş gibi ardına kadar açık bırakılmış olan kapılarına doğru son sürat inmeye başladı, Adamlarının tamamı da ona katıldılar ve arkasından yarış yapar gibi geldiler. Büyük şehrin içine girerlerken Luanda hâlâ elleri bağlı olarak atın üzerinde, onun arkasında oturuyordu.

Romulus öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu; ona çok mutluluk verecek bir anı ondan çalmışlardı. Bu kapıları kendisi yakıp yıkmayı, önün çıkan herkesi katletmeyi ve sarayı ateşe vererek, oradan yükselen feryatları keyifle dinlemeyi hayal etmişti.

Şimdi ise, şehrin içine yürüyerek girmekten başka yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Bu ona bir zafer kazanmışlık duygusu hiç vermiyordu. Bilakis, kendisini mağlup olmuş gibi hissediyordu. Bir şehri ele geçirmenin verdiği keyfin yarısı, insanlara acı çektirmek,

onlara işkence etmek ve her tarafı yakıp yıkmaktı, gerçekten de bir zafer tadı vermiyordu.

Romulus'un adamları şehre girerken tezahürat yap onların sesleri onu iyice çileden çıkardı: aptal buda etmedikleri bir zaferi kutluyorlardı. Romulus buna tahammül edemeyeceğini düşündü.

Romulus zıplayarak atından aşağı indi, Luanda'yı d çekip oldu, önüne çıkan ilk askerin üzerine yürüdü çekerek adamın başını bir hamlede uçurdu. Sonra, daha yaparak başka bir askerin başını kesti. Daha s hızını alamayıp, bir tane daha, bir tane daha, bir tai uçurdu...

Askerleri sonunda durumu anlayıp, seslerini kestik sona ermişti, sessizce onun geçmesi için yol açtılar, durumunda sıralandılar ve korkuyla titreyerek onu emirleri beklemeye başladılar. Şehrin az önce neşe dolu olan avlusunda şimdi ölümün soluk yüzü hüki sürüyordu.

Romulus adamlarının arasına girdi ve bir halka yap çevresini saran askerlerine bakarak gümbürdedi:

"Ortada kutlanacak bir zafer yok, salaklar! Tam ter: utanmanız gerek. Bir kız kraliçe hepinizi mat etti. I kaçmayı başardı, halkını da bizim pençemize

düşm kurtardı. Bunun kutlanacak nesi var?”

Romulus sıra sıra askerlerin arasından geçerken ve kişiyi daha kılıçtan geçirip geçirmemeyi düşünürk<

Romulus, ellerini beline koyarak bakışlarıyla duvarları taradı. , Birisini görme, bir yaşam belirtisi bulma umuduyla her yeri taradı. Ama bulamadı. Hepsi birden nereye kaybolmuşlardı öyle?

Aniden cırlak bir ses havayı deldi, bunu kanat sesleri takip v etti; bu sesler giderek arttı ve Romulus çok geçmeden ejderha sürüsünün başının üzerinde uçmakta olduğunu gördü. Bunlar öfkeli bir şekilde daireler çizerek havada dönüp duruyorlardı. Pike yaparken devasa pençeleri aşağıya sarkıyor, daha sonra yukarıya doğru süzülüyorlar ve alevlerini onların üstüne püskürtmek ister gibi sürekli olarak başlarının üzerinde daireler çiziyorlardı. Romulus, onların kan akıtamadıkları için çok öfkeli olduklarını hissedebiliyordu. Bu öfkeye kendisi de katılıyordu.

Ölüm ve yıkım içermeyen bir zafer neye benzerdi ki? Gwendolyn’in öldüğünü bilmeden, onu ayaklarının altında ezmeden ve tam halkını yok etmeden bir zafer kazanılmış olunur muydu?

Romulus, Gwendolyn’in nerede olduğunu kestirmeye çalışırken, aniden aklına bir fikir geldi. O kurnaz kızın nereye gittiğini, onun kendi solundan biri bilmeyecek de kim bilecekti?

Romulus, Luanda’ya bir bakış attı; Luanda onun birkaç adım ötesinde duruyordu, ağzına bir tıkaç konmuştu, bedenini saran iplerden kurtulmaya uğraşıyordu. El ve ayak bilekleri hâlâ arkadan bağlıydı.

Uzanıp bu bağları kesti, ağzındaki tıkacı da çıkardı.

“Kız kardeşin nerede?” diye sordu.

Bağlarından kurtulan Luanda, bileklerini ovarak ters ters baktı.

“Nereden bileyim?” dedi. “Beni bir hayvan gibi bağladın, pis domuz!””

Luanda arkaya doğru kaykılarak hız aldı ve Romulus’un yüzüne okkalı bir şamar attı, Şamar Romulus’un adamlar tarafından duyulacak şekilde yankılandı.

Romulus’un ilk dürtüsü onu geriye itmek ve ona çok daha şiddetli bir tok atmaktı, ama kendisine hâkim oldu. Doğrusu, bu şamar hoşuna bile gitmiş, onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmıştı. Kadının ateşli tavrından ve ona zehirli bakışlarla bakmasından keyif alıyordu. Onu gülümsetiyor onun bu hali: kendisi gibi öfke dolu birini seyretmek hoşı gidiyordu.

“Bana onun nerede olduğunu söyle,” diye tekrarladı ağır; “Sen onu tanıyorsun. Burayı da biliyorsun. Buradan nedeı gitmiş olabilir? Ve nereye gitmiş olabilir?”

Luanda ellerini beline koydu. Düşünüyormuş gibi Kraliye Sarayı’nı bakışlarıyla taradı.

“Bilsem bile,” dedi, “bunu sana neden söyleyeyim ki?”

Romulus dik dik baktı ona, yüzünden kötülük akıyordu. 0 ihtiyacı olduğunu biliyordu, o yüzden en inandırıcı ve ikn edici ses tonunu kullanmaya zorladı kendisini.

Luanda’ya doğru bir adım atarak gülümsedi, bir elini kaldırarak onun saçlarını okşadı.

“Çünkü seni kraliçem yapacağım,” dedi sevecen bir tavırh

Sesi boğuk çıkıyordu. “İmparatorluk içindeki en güçlü 1 sen olacaksın.”

Onun huşu ve minnettarlıkla coşacağını umuyordu, an Luanda tam tersine onu şaşırttı: alay ederek küçümsed

“Dünyada bundan daha az istediğim bir şey yok,” diyer tükürdü. “Önce ölürüm daha iyi.”

Romulus kaşlarını çattı.

“O zaman sana vereceğim şey ölüm olacak,” dedi. “Ya c istediğini söyle bana. Eğer benim kraliçem olmak istemiyorsan, ne istediğini söyle; ne olursa olsun söyle[1] hemen sahip ol.”

Luanda sert bakışlarla uzun uzun onu süzdü, onu ölçer gibiydi, düşünür gibiydi... Nihayet gözlerini iyice kıstı.

“İstediğim şey,” dedi ağır ağır, “kız kardeşimi öldüren olmak. Onun canlı olarak yakalanmasını ve bana getiril istiyorum. Bana getirilmeli, başkasına değil ve benim ayaklarıma kapanıp merhamet dilenmeli.”

Romulus onu tepeden tırnağa süzdü. Yanıtı karşısında olmuştu. Luanda, düşündüğünden çok ona benziyordu karşı ilk kez bir hayranlık duydu.

Romulus’un ağzı kulaklarına varmıştı. Belli mi olurdu, de onu kraliçesi yapardı. O istese de, istemese de...

“Kabul,” dedi.

Luanda öne doğru bir iki adım attı, arkasını ona döndü

U.__.1_____^,.1_____ ----1__; 1_____i.____]

“Eğer kız kardeşimi tanıyorsam,” dedi, “bin kaçış yolu planlamıştır. O her zaman önceden plan yapar. Her şey için plan yapar. Ve her zaman da aklıyla size baskın çıkar. Eğer halkını kurtarmak istemişse, Halka’nın içindeki başka bir yere gitmeyi planlamamıştır; onu eninde sonunda orada bulacağınızı tahmin eder. Yani gittiği yerin, Halka’mn dışında olması gerekir. Ana kalırsa, gemileri çoktan yelken açmış olmalıdır.”

Luanda’yı dinlerken, Romulus’un beyni de hızlı bir biçimde çalışıyordu. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, onun doğru söylediğini anlamıştı. Gwendolyn böyle bir şeyi gerçekten de yapabilirdi. Halkını Halka’mn içinde, Romulus’un onları hemen bulabileceği bir yere götürmek için koca şehri boşaltmazdı. Öyle yapacağını düşünmekle ne aptallık etmişti...

Luanda’ya yeni bir bakış açısıyla baktı, ama bu arada Gwendolyn’i durdurmak istiyorsa, fazla vaktinin olmadığını fark etti.

Romulus arkaya kaykıldı, başını gökyüzüne çevirdi ve avuçlarını havaya kaldırdı.

“EJDERHALAR!” diye haykırdı. “KANYON’a!”

Romulus’un emrini alan ejderhalar hep birlikte çığlıklar atmaya başladılar. Gwendolyn’i durdurmak için adamları vaktinde Kanyon’u veya denizi geçemezlerdi, ama ejderhaları geçebilirlerdi. Onun önünde uçan bir ordu gibi

ilerleyebilirler, kendisi oraya varmadan önce bile Gwendolyn'in bağırsaklarını deşebilirlerdi.

Keyfinin yarısını ondan çalmış olacaklardı. Ama bu, hiç keyif almamasından daha iyiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erec gözlerini açtı; hafif sarsıntılar onu uykusundan uyandırmıştı. Yönünü şaşırmış bir halde nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Savaşçı olarak yaşadığı tüm bu yıllar boyunca, hiç böyle uyumamıştı; özellikle de kendisine yabancı olan bir yerde uyumamıştı... O yüzden, o anda uyanıp da nerede olduğuna dair en küçük bir fikri dahi olmaması kafasını iyice karıştırmıştı.

Erec gözlerini kırpıştırdı ve yaklaşık yirmi ayak uzunluğunda, kaba keten bezinden yelkeni olan küçük bir kayıkta sırt üstü yattığını fark etti. Kayık denizin üzerinde, onu uyutmak için kucağında sallar gibi bir aşağı bir yukarı çeken devasa ve azgın dalgaların arasında yumuşakça gidip geliyordu.

Erec başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve güzelliği karşısında huşu duydu. Gökyüzünün göz alabildiğince uzanan enginliğini seyretti. Tüm dünya, menekşe, pembe ve mor renkli, devasa çizgiler çizerek doğan güneşle birlikte canlanıyordu. O anda ılık bir meltem esmeye başladı ve Erec derin bir soluk aldı. Okyanus havası ve evrenin bu yumuşak, güzel renkleri onu ferahlatmıştı. Bugüne kadar gördüğü en güzel manzaraydı bu. O anda neden uykuya dalmış olduğunu anladı.

Erec kollarında yatmakta olan kişiye baktı. Nasıl bu kadar huzur içinde olabildiğinin nedeni ortaya çıkmıştı: kollarındaki kişi Alistair idi. Erec onu daha görmeden, bedenini hissetmişti. Kızın beline kadar inen uzun sarı saçlarına, güzel profiline, bir heykel yüzünü andıran yüzüne, yumuşak bir uykuyla kapanmış olan gözlerine baktı. Alistair bir melek gibi onun göğsünün üzerinde uyuyordu. Alistair

kollarındayken ve tüm evren gözlerinin önünde uzanırken böyle sırt üstü yatarken, kendisini bugüne kadar yaşamadığ bir huzur içinde hissediyordu. Sanki tüm evren onların ikisi için yaratılmıştı.

Erec biraz düşününce bir gece önce olanları hatırladı ve o paralı askerler tarafından yakalanışını ve Alistair'in saldırıd kıl payı kurtuluşunu hatırladı. Onu bu şekilde faka bastırdıkları ve Alistair'i savunamamış olduğu için kendisin suçlu hissediyordu. Alistair7in güçlerini, fırtınayı ve o canavarı nasıl davet ettiğini hatırladı ve korku veren düşünceleri şaşkınlığa dönüştü. Onun bir meleğe benzeyen yüzüne baktı ve ondan yayılan enerjinin gücünü hissetti. Onun tamamıyla bu dünyaya ait olmadığını düşündü. O baş bir dünyadandı. Onun sahip olduğu güçlerin neler olduğunu tam olarak bilmek istiyordu. Çok etkili olduklarını biliyordu ama belki de önceden kestirilemeyen güçlerdi bunlar.

Erec ona hayranlıkla karışık bir saygı duyuyordu, ama şunu kabul etmeliydi ki, biraz da korkuyordu ondan. Onun güçlerinin ilişkilerine ne gibi bir etkisi olabilirdi? Birlikte geçirecekleri hayata? İleride doğacak çocuklarına?
Erec, Thorgrin'in de ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Erec'in oğulları da o kadar güçlü olacaklar mıydı? Ya kızları? Peki y Alistair kendisi onun kadar güçlü olmadığı halde onu sevebilecek ve ona saygı duyabilecek miydi?

Dahası, hepsinden daha rahatsız edici bir şey de vardı: Ya güçleri bir şekilde onu ölüme götürürse ne olacaktı? Acaba Alistair'in günleri sayılı mıydı?

Erec onun yüzünü inceledi ve onu karşı duyduğu sevgi ve minnettarlık duygusu tüm benliğini sardı. Onun sonsuza de] yaşaması için dua etti. Onu kendi ailesiyle tanıştırmak ve evlenecekleri günü görmek için sabırsızlanıyordu. Onunla

birlikte olmanın verdiği mutluluk ve onu ailesiyle tanıştıracak olmanın getirdiği heyecan, babasının ufukta görünen ölümü nedeniyle duyduğu kederi bile bir miktar azaltıyordu.

Erec nerede olduklarını anlayabilmek için yavaşça Alistair'i göğsünün üstünden kaldırdı. Kayık çok sallandığı için bir süre dizlerinin üzerinde durdu. Sonra ayağa kalktı ve düşmemek için kendisini dengelemeye çalıştı. Kayığın tam ortasında durarak ufka baktı. Gördüğü manzara karşısında kalbi sevinçle hopladı.

Güney Adaları tam karşısında duruyordu. Erec'in küçük bir çocukken hatırladığı kadar güzel ve muhteşem gözüküyordu. Sarımtırak renkli hafif bir sis, okyanustan bir sanat eseri gibi çıkmış, adaları çevreleyen dik kayalıkları sarmıştı. Güneşin doğrudan bu adaların üzerinde parlaması ve ışınlarının çok güçlü olması nedeniyle, burası güneşli adalar olarak biliniyordu. Koyu renkli

okyanusun içinde, zifiri karanlıkta yanan devasa ışık küreleri gibiydiler.

Erec yanı başında bir hareketlilik olduğunu sezdi. Kayık hafifçe sarsıldı ve Alistair'in tam yanında durduğunu ve gülümseyerek ona baktığını gördü. Alistair uzanarak onun elini tuttu ve ikisi birlikte adaları seyretmeye koyuldular.

"Bir gün sen orada kraliçe olacaksın," dedi Erec. "Bu adaları birlikte yöneteceğiz."

"Seninle birlikte olduktan sonra," diye yanıt verdi Alistair, "dünyanın bir ucuna bile giderim."

Her bir dalgayla birlikte adalara daha çok yaklaşıyorlardı. Erec'in kalbi bir beklentiyle dolmuştu. Ailesi gelip onu karşılayacak mıydı? Alistair hakkında ne düşüneceklerdi? Çocukluğundan beri gelmediği bu yere geri dönmek nasıl bir

şey olacaktı?

Adalara yaklaştıkça düşünmeye başladı: burası bir bildiği ve tanıdığı yerle aynı yer miydi? Değişmiş o miydi?

*

Kayıkları kuma değince, Erec'in bakışları mutluluk] taradı. Güney Adalarında yaşayan yüzlerce kişi on bekliyor ve geldikleri için tezahürat yapıyordu. Şer içindeki halk, gözün alabildiğince sahili doldurmuş onları bir kral ve kraliçe gibi karşılıyordu. Düzinek onlara doğru koşarak geldiler ve kayığın bir ucund; kumun üzerine çektiler. Erec kayıktan atladı ve bir Alistair'e uzattı. Alistair de onun elini tutarak kum] üzerine bir adım attı.

Aynı anda kalabalıktan sevinç ve tezahürat sesleri 3 Erec, halkı tarafından böylesine kucaklandığı ve Ali birlikte olduğu için bü)dik bir gurur duyuyordu. En sarılmak ve Alistair'in elini öpmek için adeta birbir bu insanların yüzlerini inceledi. Çocukluğundan taı birilerini görmeyi umuyordu. Ama anıları o kadar t ki...

Erec, Güney Adaları halkının ne kadar sıcak ve içtei olduğunu unutmuştu. Aslında bu insanlar candan c ve konukseverlikleriyle bir efsane haline gelmişler* efsanelere göre onlara hayat ışığı güneş tarafından Gülmekle veya gülümsemekle ilgili hiçbir sorunları Sırtınızı sıvazlamaktan ya da size

sarılmaktan hiç

gururlu ve soylu savaşçıların yaşadığı en belli başlı ülkelerden biriydi. Ve burada yaşayanlar da Erec'in halkıydı.

Erec de onlara sarılırken, yüzünden yaşlar akıyordu. Ülkesini, halkını, karakterini geliştirdiği yıllarını yaşadığı, sık sık rüyasında gördüğü bu yeri ne kadar özlemiş olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Evine geri dönmek, ayaklarını onun toprağına basmak ve bu kadar sevildiğini görmek ona kendisini muhteşem hissettiriyordu. Halkının onu hatırlayacağından bile emin değilken, burada ülkesine geri dönen bir kahraman gibi karşılanmıştı.

Alistair'i de bu kadar sevgiyle karşılamaları, ona kendilerinden biriymiş gibi davranmaları, hatta kraliçeleriymiş gibi görmeleri de Erec'i sonsuz mutlu etmişti. Erec için onca zamandan beri biriktirdikleri sevgiyi ve şefkati aynı ölçüde ona da gösteriyorlardı. O yüzden Erec onlara sonsuza dek minnettar kalacağını hissediyordu.

Halka, küçük bir çocukken babasının onu Kral MacGil'in ve Gümüş'ün eğitiminden yararlanmak üzere gemiye bindirdiği o ilk günden başlayarak, orada geçirdiği bütün o yıllar boyunca Erec için gerçek bir vatan olmuştu. Kral MacGil ona bir baba gibi davranmış ve Gümüş savaşçıları ona ağabeylik etmişti. Erec, bütün bu süre boyunca, Güney Adaları'nı çok bilinçli olarak düşünmemiş ve geri döneceğini bile aklına getirmemişti. Onun zihnindeki vatan artık Halka idi.

Ama şimdi geri dönmüştü. İçindeki pek çok heyecan verici duygu ve anı yeniden canlanmıştı. Burası da onun eviydi. Üstelik de, ilk evi... Buraya da Halkaya olduğu kadar bir sadakat borcu vardı. Ne de olsa, burada yaşayanlar onun halkıydı, onun kanından ve canındandı. Büyük bir savaşçı olmak üzere Halkaya gemiyle gönderilmeden önce burada doğmuş ve burada yaşamıştı.

Babasının onu Halka'ya göndermesinin olumlu sonı almışlar, Erec hepsinden daha büyük bir savaşçı oh dönmüş ve halkının gurur kaynağı olmuştu. Artık 1 halkına bir borcu olduğunu hissediyordu. Onlara hi vermesinin vakti gelmişti. Görev aşkı onu çağırıyoı ölmek üzere olan babasını görmenin değil, doğuşuı ona biçilmiş olan rolü üstlenmenin de vakti gelmiş Güney Adalarının kralı olmasının. Kendisi istese de de, halkının da, babasının da arzusunun bu olduğur biliyordu. O yüzden, onlara hizmet etmeye hazırdı, kraliçesi Alistair ile birlikte dönmekten daha büyüt mutluluk olabilir miydi?

“Ağabey,” dedi bir ses.

Erec tanıdık bir ses duymanın verdiği heyecanla dö küçük erkek kardeşi Strom’un ağzı kulaklarına varı şekilde yanı başında dikilmekte olduğunu görerek şaşkınlık yaşadı.

“Senin bundan daha şaşaalı bir gemiyle gelmeni be doğrusu!” dedi Strom bir kahkaha atarak ve öne do adım atarak ona sarıldı.

Erec de ona sarıldı, sonra onu geriye çekip baştan a süzdü: küçük kardeşinin yıllar sonra neredeyse onı boylu poslu, her tarafından adaleler fışkıran, kocaı erkek olduğunu görmek onu şoke etmişti. Yüzünde savaşta sınanmış, nasırlaşmış bir savaşçı ifadesi ve bir erkek olmuştu.

Strom da Erec’i tepeden tırnağa süzdü, boyunu posı biçti. Sonra başını iki yana salladı.

“Senden daha uzun boylu olacak kadar büyümüş ol sanıyordum! Seni aşağılık herif! Seni geçmek için s; iki santime ihtiyacım var!” Strom, Erec’in omzunu; kahkaha daha attı. “Ama sanırım, en azından sende şişmanım.”

Erec başını iki yana salladı. Kardeşi hep böyleydi zı

“Hiç değişmemişsin,” dedi. “Aklın fikrin beni geçir çalışmakta.”

“Ne demek istiyorsun yani? Ne çalışması?” dedi Str başardım bile. Az sonra dövüştüğümüzde bunu sar kanıtlayacağım! ”

Strom öyle içten gülüyordu ki, Erec küçük kardeşir olduğunu anladı it. Onun üzerine, o da güldü. Arad; zaman geçmesine rağmen, kaldıkları yerden devam çabuk başlamışlardı...

Erec küçük kardeşini seviyordu ve onunla yarışma] kıskanmak gibi duygular içine hiç girmemişti. Ama aynı duyguları paylaşmıyordu. Küçük kardeşi için] zaman yenmeyi düşlediği adam ve ekarte etmek ist hedefti. Erec, Strom’un bütün hayatını bir şekilde c adım önünde olmak için adadığına yemin edebilird

Erec gülüp geçiyordu, ama bu Strom için ölümcül ş bir olaydı. Erec hayatında pek çok insan tanımıştı,;

onu sevdiğini hissediyordu, ama belli ki ağabeyini > arzusunun önüne geçemiyordu. Erec, bunun babala onları yetiştirme tarzıyla bağlantılı olduğunu, süre onları bir rekabet havası içine sokup birbirlerine düşürmesiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Babası onların daha iyi insanlar olacaklarını ummuştu, an düşünce tarzı iki kardeşin arasında anlaşmazlıklar olmaktan başka bir şeye yaramamıştı. Erec kendisi körüklemenin iyi bir şey olduğuna inanmıyordu. İL oğulları olursa, onları bu şekilde yetiştirmemeye k tam tersine, onları birbirlerine destek olacak, birbıı koruyacak, birbirlerine karşı sadık ve diğerkâm ola yetiştirmeyi planlıyordu. Erec'e göre bir savaşçınır özellikleri bunlar olmalıydı. Rekabet, tabii ki önem] aile içinde değil... İnsan rekabeti savaş alanında öğı diğer becerilerini güçlendirmek için başka yöntem] bulmalıydı. Rekabet bazen insanlardaki en iyi özelli ortaya çıkmasını sağlayabilirdi, bu doğruydu, ama c zamanlarda da çok kötü huyları beslediği de bir ger

"Yanında bir de gelin mi getirdin?" diye sordu Stro Alistair'e bakarak ve başını iki yana sallayarak. Son da mı beni geçmek zorundaydın? Ben ise kendime 1 bulabilmiş değilim, şimdi de bu kadar güzelini buk hiç sanmıyorum," dedi ve bir adım ilerleyerek Alist tutup öptü.

Alistair de ona gülümsedi.

"Seninle tanıştığım için çok mutlu oldum," dedi. "I kardeşi benim de kardeşimdir."

Strom güldü, Erec ise başını iki yana sallamakla yetindi. Strom her zamanki gibi dik kafalı ve münasebetsizdi.

"Şu andaki seçimimden son derece hoşnut olduğumu biliyorum, teşekkür ederim," dedi Alistair, her zamanki diplomatik tavrıyla ve gülümseyerek.

Kalabalık geçmeleri için yol açınca, Strom de kenara çekildi. O sırada birisi öne fırladı. Erec onu görünce büyük bir şaşkınlık yaşadı:

Bu Dauphine idi. Onun küçük kız kardeşi.

Onu gördüğünde, boyu ancak beline geliyordu, ama Erec şimdi onun ne kadar büyüdüğünü görünce gözlerine inanamıyordu; kız kardeşi neredeyse onun boyuna gelmişti, geniş omuzları, mükemmel bir duruşu ve göz kamaştırıcı bir gülümseyişi vardı. Ayrıca, inanılmayacak kadar güzelleşmişti. Upuzun çilek rengi saçları ve parlak, yeşil gözleri vardı.

Orada durmuş, Erec'in çok iyi hatırladığı çocukluk günlerindeki aynı heyecanla Erec'e bakıyordu. Erec'den sadece birkaç yaş küçüktü ve Erec'i her zaman kahramanı olarak görmüş, onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapmış, onu kimseyle paylaşmak istememiş ve onun dikkatini başka yönlere çeken herkese karşı her zaman inanılmaz derecede kıskanç tavırlar sergilemişti. Muhtemelen babalarının hep ülke işleriyle ilgilenmesi nedeniyle, Dauphine çocukken baba hasreti çekmiş ve baba olarak Erec'i görmüştü.

Erec, bakışlarından ve Alistair'i görmezden gelen tavrından, onun da geçen onca zamana rağmen hiç değişmediğini görebiliyordu.

"Ağabeyciğim," dedi Dauphine, öne doğru gelerek. Onu kucakladı ve hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı sarıldı.

Erec onu tutarken, yüzünden akan gözyaşlarının boynunu ıslattığını fark etti. O anda, bütün tuhaflıklarına rağmen, ailesini ne kadar özlemiş olduğunu anladı. Onların hepsini böyle bir arada görmek büyük bir mutluluktu. Bazı açılardan, kendisini buradan hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Çok tüyler ürpertici bir duyguydu bu.

"Kardeşim," dedi. "Seni gerçekten çok özledim."

Dauphine geri çekilerek ona baktı.

"Herhalde benim seni özlediğim kadar değildir. Tüm mektuplarımı aldın mı?"

"Hepsini aldım," dedi Erec.

Dauphine yıllar boyunca düzenli olarak ona mektup yazmayı ihmal etmemişti. Bu mektupları şahinler vasıtasıyla ağabeyine gönderiyordu. Erec de durumu uygun olduğu vakit ona yanıt yazıyordu, ama onun kadar sık yazamıyordu. Belli ki, Dauphine onu düşüncelerinden hiç çıkarmamıştı. Bazen ondan bu kadar uzakta olduğu için suçluluk hissi duyuyor ve kendisini kız evladını terk etmiş bir baba gibi hissediyordu.

"Bu adalarda senin yokluğun çok hissedildi," dedi Dauphine. "Seni geri getiren şeyin, babamın yaklaşmakta olan ölümü olması beni üzüyor. Benim burada seni bekliyor olmam hiç mi önemli değildi?"

Erec'in içinde bu sözler üzerine bir suçluluk duygusu kıpırdandı ve nasıl yanıt

vereceğini bilemedi.

“Üzgünüm,” dedi sonunda. “Görevlerim benim baş yerde olmamı gerektiriyordu.”

Erec sonra Alistair’e döndü. Onun kendisini dışlanr hissetmesini istemiyor ve Onları birbiriyle tanıştın midesinin kasıldığını hissetti.

“Dauphine, sana müstakbel eşim Alistair’i takdim e miyim?”

Alistair nazik bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı, ağabeyinin tek sahibiymiş gibi duygu yaratmak iste

Dauphine, ona uzatılan şeye bir yılanmış gibi baktı görmezden gelerek ve yüzünü buruşturarak Erec’e

“Kendi halkımızın içinden bir eş seçseydin daha iyi mıydı?” diye sordu Dauphine. “Bizi yöneten kişinir yabancı olmasını mı istiyorsun?”

Erec’in yüzü karardı. Alistair adına mahcup olmuş incinmişti.

“Dauphine,” dedi sert bir sesle, “Alistair benim eşıı Onu bütün kalbimle seviyorum. Lütfen ona layık ol< saygıyı göster. Eğer beni seviyorsan, onu da sevecet

Dauphine dönerek Alistair’e soğuk bir bakış attı. Sa vurmuş korkunç bir yaratığı seyreder gibiydi. Sonr arkasını döndü ve oradan uzaklaşarak, bir çalımla t yapan kalabalığın arasına daldı.

duygu seline kapılır ve her zaman öngörülemeyen 1 sergilerdi. Aradan geçen onca yıla rağmen hiç değh olması ne kadar hayret vericiydi.

Erec, süngüsü düşük gibi duan Alistair’e döndü.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Lütfen onu bağışla. Ne yapt bilmiyor o. Senin şahsına yapılmış bir şey değil bu,

Alistair gözlerini yere indirerek, onu onaylar gibi b salladı. Ama Erec onun bu karşılanma şeklinden ço olduğunu görebiliyordu. O da kendisini korkunç his

Erec onu daha çok teselli etmek istiyordu ama o am kalabalık ikiye ayrıldı ve annesi göründü. Onu görn sonsuz mutlu etmişti. Benliğinin bir parçasına yeni kavuşmak gibi bir şeydi bu.

Annesi onlara doğru gelirken iki elini birden uzattı Erec'i değil, Alistair'i kucakladı. İşte, annesi de bö)/ kadındı, her zaman öngörülemeyen şeyler yapardı zamanlaması da her zaman böyle mükemmel olurd zaman ne yapması ve ne zaman yapması gerektiğin eksiksiz olarak bilirdi. Erec onun görmekten de, ayı olarak Alistair'i kucaklayarak onu onurlandırmasın büyük bir mutluluk duymuştu.

"Müstakbel kızım," dedi, iki elini uzatıp Alistair'in içtenlikle avuçlarının arasına alarak.

Alistair çok şaşırmış bir şekilde gülümsedi ve başı ona baktı. Erec'in annesi, kaybettiği bir kızını yenid "Güzelliğinden bahsedildiğini hep duydum, ama ha olarak verememişler. Senin söylenenden daha da g olduğunu görüyorum. Sen benim bugün kadar görd muhteşem şeysin. Erec'in seni eşi olarak seçmesi b bir heyecan ve mutluluk verdi. O hayatında pek çok yapmıştır ama bu hapsini bastırdı bana kalırsa."

Mutluluktan Alistair'in yüzü parlamış, gözleri ışıld Erec onun ne kadar şaşkına döndüğünü görebiliyoı yumuşadı. Annesi her zamanki gibi, bu kez de Dauf verdiği kalıcı zararı gidermeyi başarmıştı.

"Teşekkür ederim, Kraliçem," dedi Alistair. "Sizinlı benim için bir onurdur. Zaten Erec'in annesi her ki: olsun, onu bütün kalbimle seveceğimden emin olab

Erec'in annesi gülümseyerek ona karşılık verdi.

"Pek yakında onun karısı ve Kraliçesi olacaksın. Beı unvanım senin olacak. Ve dünyada başka hiçbir şe] mutlu edemez."

Daha sonra Erec'e döndü ve ona sıkı sıkı sarıldı.

"Anne," dedi Erec, annesi biraz geriye çekilip, gözle yaşları silerken. Onu bıraktığından beri bir hayli ya Onu yaşlanmış görmek Erec'i üzdü. O kadar uzun b uzaklarda kalmış ve annesinin hayatındaki öyle çol kaçırmıştı ki, şimdi onu görmek gerçekten evine dı olduğunu hatırlatıyordu ona. Annesinin yüzündeki çizgiler, babasını aklına getirdi.

Onun ve Alistair’in ellerinden tuttu ve birlikte teza yapan kalabalığın arasından geçerek hızlı hızlı yüri başladılar. Erec kendisini babasını görmeye hazırla ölüm döşeğinde görecek olmak ona kaygı veriyordı ne olursa olsun, evine dönmüştü...

Evindeydi.

ON ALTINCI BOLUM

Gwendolyn halkının en arkasındaki arabada, gün boyu boyunca, geçide varmak için batıya ve güneye doğru yo almıştı. Halkının itirazlarına rağmen, Kanon’u geçecek ve bir süre sonra da onları Yukarı Adalar’a götürecek o] gemiye bineceklerini bildiği için huzurluydu. Yüreği pişmanlıkla kaçınılmaz olanı yapmanın verdiği rahatlıl arasında gidip geliyordu. Yaptığı şeyin doğru olduğuna inanıyordu ama bir yandan da bunu yapmaktan nefret ettiğinin de farkındaydı.

Gwen en çok da halkına baktığı vakit rahatsızlık duyuyı Kraliyet Sarayından gönülsüz olarak ayrılan ve çevrele saran askerlerin kontrolü altında yürümeye zorlanan b binlerce insandan oluşan halkını... Bu kontrol altına alı bir tür isyandı sanki. Halkı gitmek istemediğini çok açıl belli etmişti ve Gwen her dönemeçte onların giderek d; yüksek sesle çıkardığı homurtularını duyabiliyordu. On daha ne kadar hâkim olabileceğini hiç bilmiyordu; path üzere olan bir fırtına üzerlerine geliyor gibiydi...

“Halkları yönetmek her zaman acısız olmuyor,” dedi yanındaki bir ses.

Gwen başını kaldırınca Kendrick’in atının üzerinde, gu ve soylu bir tavırla yanından geçmekte olduğunu gördü aşkı Sandara da atın üzerinde, onun arkasındaydı.

Gwen’in içi onun görünce rahatladı ama ona gülümseri yine de gergindi.

“Babamız da böyle derdi/’ dedi Gwen.

Kendrick de ona bakarak gülümsedi.

“Halkın için en doğru bildiğin şeyi yapıyorsun.” “Ama sen aynı fikirde değilsin,” dedi Gwen. Kendrick omuzlarını silkti.

“Bu önemli değil. Böyle bir şeyi yapabildiğin için sa hayranlık duyuyorum.”

“Ama yine de bu yaptığımı onaylamıyorsun,” diye ı Gwen.

Kendrick içini çekti.

“Bazen sen ve Argon benim göremediğim şeyleri görebiliyorsunuz. Bu, benim çok iyi anladığım bir ş Hiçbir zaman da olmadı. Ben bir şövalyeyim; başka tutkum ve beklentim yok. Bende sende olan, bir şe^ becerisi veya yeteneği yok. Diğer âlemlerle haşır ne ben, ama sana güveniyorum. Her zaman da güvendi da sana güveniyordu, Bu da benim için yeterli. Aslıı olursan, sevgili babamız işte tam da böyle zamanlaı seçmiş olmalı.”

Gwendolyn duygulanmış bir şekilde ona baktı.

“Sen benim sahip olmayı isteyebileceğim en harika ağabeysin,” dedi. “Her zaman yanımda oldun. Benıı “Sen benim kız kardeşimsin. Ayrıca, Kraliçemsin. Senin için dünyanın bir ucuna giderim; seninle aynı fikirde olsam da, olmasam da giderim.”

Tam o sırada bir bağırma sesi geldi. Gwendolyn dönüp bakınca, bir grup insanın onları tahliye yolu üzerinde yürümeye zorlayan askerlerle öfkeli bir şekilde itişip kakıştığını gördü. Ellerindeki zaten pek fazla olmayan kontrolün de gitmek üzere olduğunu hissetti. Halkını Kanyon’un ötesine geçirip geçiremeyeceğinden o da şüphe duymaya başlamıştı. Gerçekten de bağırtılar çoğalınca, insanların doğrudan kendisine isyan edebilecekleri olasılığı aklına geldi.

Bir dönemeci döndükleri anda, Gwendolyn’in soluğu kesildi Kanyon bütün enginliğiyle gözlerinin önünde uzanıyordu. Havadaki sisin hepsi farklı renklerde olan tüm katmanlarını Kanyon’un gökyüzüne çıkacakmış gibi uzanan uçsuz bucaksızlığım ve nihayet, onları bekleyen o muhteşem köprüyü de görebiliyordu.

İnsanlar geçidin altına ulaşınca aniden durdular. Bağırışlar çağırışlar yeniden yükselmeye başladı. Gwendolyn adamlarının artık oraya buraya koşuşan, kafese tıkılmış hayvanlar gibi etrafa saldıran bu kişilere hâkim olamadığını fark etti. Köprüye doğru tek bir adım bile atmak istemiyorlardı. Gwendolyn, onların köprüyü geçmekten korktuklarını anlamıştı.

“Biz Halka’yı terk etmeyeceğiz!” diye bağırdı adamlardan bi Kalabalık onu

destekler gibi tezahürat yaptı.

“Bizim evimiz burası! Eğer bir tehlike varsa, o zaman burad; 159/325

ölmek istiyoruz,” diye bağırdı bir diğeri.

Kalabalık yeniden tezahürat yaptı.

“Bizi gitmeye zorlayamazsınız!” diye haykırdı bir başkası.

Kalabalık koro halinde onu destekledi. Gwendolyn halkının giderek daha cüretkâr davrandığını görebiliyordu.

Bir şeyler yapmalıydı. Arabanın içinde, onlara yüksekten bakacak şekilde ayağa kalktı. Bütün gözler ona çevrilmişti. Gwendolyn, susmaları için ellerini kaldırarak işaret verdi.

İnsanlar yavaş yavaş sakinleştiler. Bütün gözler onun üzerindeydi.

“Hayır,” diye gümbürder gibi bağırdı, “sizi gitmek için zorlayamam. Bunda haklısınız. Ama ben sizin Kraliçenizim ı bunu sizden istiyorum. Size yemin ederim ki, bunu sizin iyiliğiniz için yapıyorum. Ve sizi temin ederim ki eğer burac kalırsanız, hepiniz öleceksiniz.”

Kalabalık ıslık çalıp, yuhalamaya ve sözlerini dinlememeye başladı. Gwendolyn’in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Şimdi, bir hükümdar olarak kendisinden nefret edilmenin ne deme olduğunu anlıyordu. İlk defa olarak, keşke Kraliçe olmasayd diye düşündü.

“Haydi, Kraliyet Sarayı’na!” diye bağırdı bir adam.

İnsanlar geriye dönüp yürümeye ve köprüden uzaklaşmaya başladılar. Gwendolyn adamlarının kontrolü kaybettiğini ve insanları durdurmalarının mümkün olmayacağını anladı.

Gwen kalbi gümbür gümbür atarak orada durmuş, ne 160 / 325

yapacağını düşünüyordu. Guwayne’i sıkıca göğsüne yaslamıştı. Aniden gökyüzünden korkunç bir çığlık sesi geldi. Ses öyle yüksekti ki, Gwendolyn’in tüyleri diken diken oldu.

Herkes sesini kesip durdu ve gökyüzüne doğru bakmaya başladı. Gwen doğuya, ufka doğru baktı. Neyle karşılaşacağını bildiği için, içinde çok kötü bir his vardı.

Hayır, diye düşündü Gwen. Şimdi değil. Burayı terk etmeye bu kadar yaklaşmışken değil

Sonra bir çığlık daha, bir çığlık daha, bir çığlık daha duyuldu. Bu çığlıkları nerede duysa tanırdı. Bu ilkel bir çığlıktı ve de dünyadaki en güçlü çığlık...

Bu bir ejderhanın çığlığıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmurun tahtalara vururken çıkardığı ses havaya yayılırken, Reece de Kraliçe'nin gemisinin ambarında oturmuş, sırtını arkasına yaslamış, bacağındaki yarayı temizletiyor ve hayatta olduğu için şükrediyordu. Stara, Srog ve Matus da onunla birliktelerdi. Onlar da sıcak bira içiyor ve yaralarını tedavi ettiriyorlardı. Her birinin başında Kraliçe'nin şifacılarından bir tanesi vardı. Reece, şifacı kadın bacağına saplanan oku çıkardıktan sonra açılan deliğe dikiş yaparken yüzünü buruşturdu. Canı çok yanıyordu, ama okun çıktığına da çok sevinmişti. Ayrıca bu yarayı Stara'yı korurken aldığı için de çok mutluydu.

Yanındaki Stara, yarasına dikişler atılırken son derece cesurdu. Şifacı kadının attığı son dikiş sırasında ve bir takım merhemler sürülürken bile gözünü kırpmamıştı. Reece kendi şifacısı merhemlerle kaplı soğuk bir bezle bacağını sararken epeyce acı hissetti; ama soğuk merhemlerin yarasının içine sızdığını hissetmesiyle birlikte birkaç dakika sonra bir rahatlama hissetti, gevşedi ve kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

Reece birasından bir uzun yudum daha aldı. Sıcak içecek bu soğuk ve yağmurlu gecede ona iyi gelmiş ve beynini hemen etkilemeye başlamıştı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Reece orada otururken gecenin o korkunç olaylarından sonra kendisini inanılmaz bir şekilde gevşemiş hissediyor ve hafif sayılabilecek yaralarda gemiye ulaşabildikleri için şükrediyordu. Bu ufak tefek yaralarla kurtulabildikleri için çok şanslı olduklarını düşünüyordu. İçlerinde en fazla yaralanmış olan Srog bile iyileşmekteydi.

Şifacılar yaralarının üzerinde çalıştıktan ve iyileşeceği söyledikten sonra, Reece, ilk kez olarak onun yanakları: geldiğini fark etmişti.

Onların karşısında da Kraliçe'nin filosunun komutanı c Wolfson oturuyordu. Wolfson, kır saçlı ve kır sakallı ve bakışlı bir savaşçıydı. Yüzü genişti ve savaşçılara özgü nasırlaşmış ifadeyi taşıyordu. Kraliçe'nin denizcilerini giydiği ve üzeri konumuyla uygun madalyalarla ve şeri dolu bir üniforma giymişti. Reece onun iyi bir komutar olduğunu ve yıllarca babalarına da hizmet etmiş olduğı biliyordu. Onun gemisine yetişebildikleri için çok sevin

Gemiye herkes bindikten sonra Reece hemen Wolfson'r uyarmış ve yağmur diner dinmez düşmanların gemiler üzerine ucu yanan oklar göndermeyi planladıklarını ha vermişti. Wolfson da bunun üzerine hemen harekete g< tüm filonun demir almasını sağlayarak, hiçbir okun erişemeyeceği kadar kıyıdan uzaklaştırmıştı.

Şimdi hepsi birlikte neredeyse kıyıdan bir mil kadar aç demir atmış vaziyette oturuyorlardı. Okyanus dalgaları burada daha da güçlüydü, yağmur tüm şiddetiyle yağıy gemi de dalgaların üzerinde sallanıp duruyordu. Neler < bittiğiyle ilgili olarak tüm ayrıntıların üzerinden tekraı geçmişler ve bundan sonra neler yapmaları gerektiğini tartışmışlardı.

"Bu gece bizi siz kurtardınız," dedi Wolfson. "Eğer sizle olmasaydınız, acı bir sürprizle karşılaşacaktık ve yağm diner dinmez tüm gemilerimiz alevler içinde kalacaktı.

"Yine de burada da çok güvende sayılmayız," dedi Matı "Okların erişemeyeceği bir yerdeyiz, evet... Ama Yukar

a J-1_____1_____11__: 1__11___1__Xl. „1___U bekleyeceklerini hiç sanmıyorum. Gün ışır ışımaz, kardeşim Karus adanın öte tarafında olan kendi fil< çağıracak, sizin filonuzdan geri kalan gemilere açık saldıracaktır. Sizden düzinelerle daha fazla sayıda $ onların ve burada açık denizde de çok korunmasız 1 durumda olacaksınız."

"Orda bekleyen askerleri düşünecek olursak, karay basmamız da mümkün değil," diye ekledi Srog.

Wolfson, kendisinin de bunu düşünmüş olduğunu 1 için onaylar gibi başını salladı.

“O vakit, savaşmaktan başka çare yok,” diye ekledi

“Neden sabahı bekliyoruz ki?” diye sordu Stara. “N onların bizi tuzağa düşürmesini ve açık denizde bİ2 saldırmalarını bekleyelim ki? Neden doğrudan Hail yelken açmıyoruz?”

Wolfson başını iki yana salladı.

“Kraliçe MacGil’in bana son verdiği emir, filomuzu körfezde tutmamız ve pozisyonumuzu değiştirmen Bunun dışında başka bir emir gelmedi şu ana kada yüzden, buradan ayrılmam mümkün değil. Kraliçe 1 çekilmemi emrederse, o zaman başka...”

“Çılgınlık,” dedi Stara.

Srog içini çekti.

“Ama burada neler olup bittiğini, buradaki yeni koî bilmiyor ki,” dedi Stara. “Ne de olsa, Kraliçe erkek 1 Kral Tirus’u öldüreceğini ve bir devrimi tetikleyece ummuyordu herhalde.”

Reece herkesin ona baktığını görünce, kıpkırmızı k Stara’nın ona bilinçli olarak hakaret edip etmediğıı babasını öldürdüğü için ondan nefret edip etmediğ ediyordu.

“O, bir haindi,” dedi Reece. “Ölmeyi de hak etmişti,

“Öyle bile olsa, senin bu davranışın bir savaşı tetik] karşı çıktı Stara. “Kraliçenizin geri çekilmemizi an] karşılayacağını düşünüyorum.”

Wolfson başını iki yana salladı.

“Doğrudan bir emir gelmedikçe, geri çekilmiyoruz.

Bütün gözler Srog’a, Kraliçe’nin adadaki resmi sesıı Srog, uzun bir süre bekledikten sonra, teslim olmuî çekti ve başını iki yana salladı.

“Bende de aksine bir emir yok,” dedi. “Bu pozisyon terk edemeyiz. Burada kalacak ve savaşacağız.”

Erkeklerin hepsi onaylar gibi başlarını sallayıp, tatı olduklarını ve kabul ettiklerini gösteren sesler çıka Sonra yerlerine oturup silahlarını kontrol ettiler ve vakti gelmesi kaçınılmaz olan savaşa zihnen hazır < çalıştılar.

ettiler. Her ikisi de topallıyordu ama ayakta durabiliyorlardı. Reece, Stara'yla yalnız kalmıştı. Onun yanma oturmuş bir kap sıcak bira içiyordu. Reece kabını bir kenara bırakarak, kemerinden bir taş çıkardı ve kılıcını bilemeye başladı. Stara'ya ne söyleyeceğini bilemiyordu, hatta onun kendisiyle konuşmak isteyip istemediğini bile kestiremiyordu. Öylece, sessizlik içinde oturmaya devam ettiler. Odada sadece bilenmekte olan kılıçtan çıkan ses duyuluyordu.

Reece, Stara'nın ona muhtemelen Selese yüzünden veya babasını öldürdüğü için çok kızgın olduğunu var sayıyor ve onun da kalkıp diğerleriyle birlikte odanın diğer ucuna gitmesini bekliyordu; onun yanında, hem de birkaç ayak ötesinde oturmaya devam etmesine o nedenle şaşırmıştı. Reece onunla ilgili olarak neler hissetmesi gerektiğini bilemiyordu; içinden bir parça Stara'ya baktığında, ona dönmek için verdiği sözü tutamamış olduğunu hatırlayıp utanıyordu. Ayrıca, Selese için duyduğu ve onu bir örtü gibi sarmalayan inanılmaz sevgi ve keder nedeniyle, Stara'ya bakmak bile kendisini suçlu hissetmesi için yetiyordu. İçinde fırtına gibi esen pek çok farklı duygu vardı ve ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir parçası da, Selese'nin başına gelenler nedeniyle, onu görmek bile istemiyordu.

Yine de itiraf etmeliydi ki, içinden bir ses Stara'nın yanında kalmasını istiyordu. İçinden bir ses, onun kendisiyle konuşmasını, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu, ama bunu düşünmek bile kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Belli ki Reece her şeyi, her yönüyle berbat etmişti. Stara muhtemelen ondan nefret ediyordu ve Reece bundan ötürü onu suçlayamazdı.

"Beni orada kurtardığın için çok teşekkür ederim," diye 166/325

konuşmaya başladı nihayet Stara. Sesi o kadar yun: Reece onun konuşup konuşmadığından bile emin c

Reece dönerek ona baktı. Şoke olmuştu. Bu sözleri söylemiş miydi Stara? Yoksa söylediğini mi hayal e Stara gözlerini yere dikmişti, ona bakmıyordu.
Diz] çenesine kadar çekmiş, ümitsiz ve üzgün görünüyo

"Ben seni kurtarmadım," dedi.

Stara ona baktı. Gözleri yoğun bir pırıltıyla yanıyor Reece onların ne kadar büyüleyici olduğunu görere daha çarpılmıştı.

“Kurtardın,” dedi Stara. “Oklarla benim aramda du Reece omuzlarını silkti.

“Senin bana olduğun kadar ben de sana borçluyum yanıtladı Reece. “Belki de daha fazla. Beni şimdiye kez kurtardın sen...”

Reece yeniden kılıcını bilemeye koyuldu. Stara da y bakmaya devam etti ve yeniden sessizliğe gömüldü seferki sessizliklerinde daha bir huzur vardı. Reece onunla konuşmuş olması ve ona karşı herhangi bıı duygu beslemiyor olması nedeniyle şaşkındı.

“Benden nefret ettiğini sanıyordum,” dedi Reece, a

Stara dönüp ona baktı.

“Ne de olsa, babanı öldüren benim.”

Stara kaşlarını çattı.

“Senden hoşlanmamın bir nedeni de bu zaten,” dedi. “Keşke daha önce olsaydı bu. Onu ben bizzat ben öldürmediğim için kendime şaşıyorum.”

Reece ona baktı. Şoke olmuştu. Beklediği yanıt bu değildi.

“O zaman, benden başka nedenlerden dolayı... Nefret ediyorsun,” dedi.

Stara hayretler içinde ona baktı.

“Ne gibi nedenlermiş bunlar?”

Reece bir iç geçirdi.

“Geri döneceğime dair sana söz vermiştim,” dedi baklayı ağzından çıkararak. “Selese ile evliliğimizi iptal edeceğimi söylemiştim. Ama bu sözümü tutamadım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. O yüzden çok utanıyorum.”

Stara de içini çekti.

“Hayal kırıklığına uğradım, elbette. Aşkımızın gerçek olduğunu sanıyordum.

Öyle olmadığını öğrenmek beni yıktı. Sözlerinin boş olduğunu görmek de...”

“Ama benim söylediklerim boş sözler değildi,” diye ısrar etti Reece.

Stara şaşkınlık içinde ona baktı.

“Peki, neden o zaman fikrini değiştirip Selese ile e\ karar verdin?”

Reece içini çekti. Zihni karışmıştı ve ne söyleyeceğ: bilemiyordu. Zihninde birbiriyle çelişen duygular y

“Bunu seni sevmediğim için yapmış değilim.” dedi, de sevdiğimi anlamıştım. Belki farklı bir şekilde. B< sevdiğimi kadar güçlü bir şekilde değil. Ama onu yi seviyordum ve ona da söz vermiştim. Geriye döner' aramıza uzaklıklar girmişti ve ben bu sözü tutmak olduğumu fark ettim.”

Stara somurttu.

“Peki, ya bana verdiğin söz? O ne olacak?” diye sorc bana olan aşkın? Onun bir değeri yok muydu?”

Reece başını iki yana salladı, ne söyleyeceğini bilen

“Hem de çok önemi vardı,” dedi nihayet. “Senin ka kırdığımı biliyorum. Çok üzgünüm.”

Stara omuzlarını silkti.

“Sanırım, artık bunu söylemek için çok geç,” dedi. ‘ seçimini yaptın; ama müstakbel eşin, yani hayatımı kalanını adamak istediğin kişi, öldü. Kim bilir, belk için beni suçluyorsundur...”

Reece bu sözler üzerine düşünceye daldı. Bunlar dc kendisi olduğunu söylüyordu.

“Kendimi seni suçladığımdan daha çok suçluyorun yanıt verdi, “hem de çok daha fazla. Bu benim seçeı Senin değil.”

Reece içini çekti.

“Senin de dediğin gibi, artık bunların bir önemi yol ekledi. “Selese öldüğü vakit, benim de bir parçam o birlikte ölmüş gibi oldu. İr daha kimseyi sevmeme}/ etmiştim. Bu kez, bu sözümü tutmaya kesin kararlı

Stara ona baktı. Reece onun yüzünün bir dönüşüm* geçtiğini gördü ve bir kez daha yıkıldığını fark etti, önünden, ciddi bir hayal kırıklığının geçer gibi oldı gördü. Bir teslimiyet vardı bakışlarında. O an, kızın sevmekte olduğunu ve tekrar bir araya gelmek iste* anladı. İstemeden de olsa, onu bir kez daha incitmi:

Stara aniden ‘anladım’ der gibi başını salladı ve bir etmeden ayağa kalkıp oradan uzaklaştı.

Reece başını öne eğip, kılıcını bilemeye devam etti. Kendisinden şu anda daha da çok nefret ediyor ve l konuştuklarını unutmak istiyordu; ama Stara’nın g geçen ve giderek uzaklaşan ayak sesler kafatasında yankılanıyor ve her bir adımı yüreğinin tabutuna b çakıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwen Kanyon’un dibinde durmuş, korkudan taş kesilmiş bir halde ufku seyrediyordu ki, bulutların arasından kendilerine doğru gelen ve ağızlarından alevler fışkıran devasa ve eski zamanlardan kalma bir ejderha sürüsü yavaş yavaş görünmeye başladı. Çığlıkları hiç durmadan havayı deliyor, yere göğü inletiyordu. Bu çığlıklar öyle yoğundu ki, Gwen elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. Onların üstelerine doğru geldiklerini görmek, bir kâbusun gerçek olması gibi bir şeydi; Gwen aylar önce yaklaşmakta olduğunu hissettiği kıyamet gününün gerçeküstü bir deneyimini yaşıyor gibiydi.

Çevresini saran ve birkaç dakika önce Kanyon’u geçmekte hevesli olmayan herkes aniden çığlıklar atmaya başladı ve hayatlarını kurtarmak için karşı çıktıkları köprüyü geçmek için can havliyle koşmaya başladılar. Halka’dan mümkün olduğunca uzaklara gitmek için koşuyorlardı ve tuhaf bir biçimde Gwen’in en baştan beri gitmeleri için yalvardığı yolu seçmişlerdi.

Ama artık çok geçti. Gwen haklı çıkmıştı. Başından beri o haklıydı. Ama öyle olmak, onu mutlu etmemişti.

Ejderhalar aşağıya doğru pike yaptılar, alev soluyarak giderek yaklaştılar. Gwen üzerine doğru gelen sıcaklıktan bir alev duvarının yaklaşmakta olduğunu

hissetmeye başlamıştı ve kendisi de dâhil olmak üzere tanıdığı ve sevdiği herkesin öleceğini biliyordu.

Gwen'in yanında danışmanları, arkasında da Gümüş'e sadık 171/325

şövalyeleri duruyordu. Bunların hiç biri kaçmamıştı, hepsi Gwen'in yanında duruyor ve halklarını korumak için geride bekliyorlardı. Gwen halkından binlerce kişinin uzaklardan gelen çığlıklarını ve hayatlarını kurtarmak için koştuklarını duyuyordu. Eğer daha önce onu dinlemiş olsalardı, diye düşündü Gwen, hepsi gemilere binmiş ve güvenli bir yere doğru yol alıyor olacaklardı.

Ejderhalar öfkeli bir şekilde pike yapmaya giriştiler. Gwen, tüm gayretlerine rağmen bütün herkesin az sonra öleceğini biliyordu; sadece kendisi değil, köprüyü geçmeye çalışan herkes ölecekti... Ejderhalar çok süratli hareket ediyorlardı, ayrıca çok güçlüydüler. Dünyadaki hiçbir şey onları durduramazdı.

Gwen başını kaldırarak bu güzel canavarların kanatlarını çırparak ve kocaman dişlerini göstererek üzerlerine doğru gelmelerini izledi. Ölümün yüzüne bakar gibiydi. Ölmeden önce tek bir konuda pişmanlık duyuyordu; aşkı Thorgrin orada, onun yanında değildi. Onu bir kez daha görmeyi çok isterdi.

Gwendolyn sıkıca Guwayne'e sarıldı, olan biteni görmemesi için başını göğsüne yasladı. Guwayne'in de buradan uzakta, herhangi başka bir yerde olmasını, başka bir dünyada güvende olmasını isterdi. Onun hayatı çok değerliydi, bu kadar kısa olmamalı ve bu şekilde sona ermemeliydi.

Ejderhalar kulakları sağır eden çağlıklarla yaklaştılar. Artık o kadar yakına gelmişlerdi ki, Gwendolyn kollarındaki tüylerin sıcaktan kavurmakta olduğunu fark edebiliyordu. Adamları kahramanca onun yanında duruyorlardı, ama Gwen bunun boş bir çaba olduğunu biliyordu. Alev duvarı, ellerindeki kılıçları, onların kullanmasına fırsat bile vermeden eritip yok edecekti

Gwendolyn gözlerini kapattı ve kaderini karşılamaya hazırlandı.

Lütfen, Tanrım. Beni alabilirsin. Sadece halkımın güvende olmasına izin ver. Bebeğimi koru. Lütfen. Kendimi feda etmeye hazırım. Sadece onları koru.

Gwen kükremeyi andıran bir ses duyarak şaşkınlıkla gözlerini açtı. Bu çok belirgin ve Gwen'in çok iyi tanıdığı ejderha sesinden farklı bir sesti. Her gün duymaya alıştığı ama Mycoples'in gittiği günden beri duymadığı bir sesti.

Bu gelen Ralibar idi.

Gwendolyn başını kaldırınca, eski dostu Ralibar'ın, batıdan gelerek Kanyon'u geçtiğini ve onlara doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. Karı taraftan gelmekte olan ejderhalarla yüz yüze gelmek için adeta yarışıyordu. Gwen onun bu kadar öfkeli olduğunu bugüne kadar hiç görmemişti. Hepsinden dana iyi olan Ralibar, yalnız yaşayan, korkunç görünüşlü bir ejderhaydı. Diğer ejderhalardan bile daha ürkünçtü. Karşısına bir ordu bile çıksa, kılını kıpırdatmazdı.

Diğer tüm ejderhalar aniden alev fışkırtmayı durdurdular, aşağılara Gwen'e ve diğer insanlara bakmaktan da vazgeçtiler. Bunun yerine bakışlarını Ralibar'a odakladılar ve onu ortadan kaldırmak için daha hızlı uçmaya başladılar.

Aynı anda yukarılarda müthiş bir çarpma sesi oldu. Ralibar, pençelerini en önde giden ejderhaya şiddetle bindirmişti. Ralibar sonra geriye doğru kaykılarak pençelerini ejderhanın boğazına geçirdi ve uçmaya devam ederek onunla bir gülleyle oynar gibi oynadı. Ralibar daha sonra, diğer ejderhalar ona yetişemeden bir pike yaptı ve pençesindeki ejderhayı yere atarak parçaladı. Ejderha yere düşünce her yer deprem oluyor gibi sarsıldı.

Diğer ejderhalar hemen arkadaşlarının yardımına koştular.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı Gwen'in yanında durmakta olan Kendrick, onun koluna yapışarak. "Hemen şimdi, Kraliçem!"

Gwendolyn onun haklı olduğunu biliyordu; kaçmaları için çok iyi bir fırsat vardı önlerinde. Ama Ralibar'ı böyle yalnız bırakmaktan nefret ediyordu; özellikle de diğer ejderhaların ona karşı saldırıya geçmişlerken.

Yine de, Gwen başka bir seçeneği olmadığını biliyordu; Ralibar'ı korumak için elinden gelebilecek hiçbir şey yoktur. Yardım etmek isteseydi bile, bir işe yaramazdı. Ayrıca, ejderhalar bu kadar meşgulken, kaçmak için son fırsatı olabilirdi bu.

"Şimdi, Kraliçem!" diye yalvardı Kendrick, kolunu çekiştirerek.

Gwen nihayet dönerek adamlarına katıldı. Hepsi atlarına ve arabalara binerek köprüyü büyük bir hızla geçmeye başladılar.

Az sonra, köprünün üzerindeki toplu göçlerine devam eden binlerce diğer insana

yetişiler ve hep birlikte Halka'nın diğer tarafına geçtiler. Vahşi Diyarlara vardıklarında, Gwen önlerinde uzanan yolu düşündü ve filosunu sahilde bekletmek sağduyusunu göstermiş olduğu için Tanrıya şükretti.

Herkes tam bir toplu panik halinde, hiç durmadan ve arkasına bile bakmadan kaçıyordu. Tek bir istisnayla: Geçidin diğer tarafına vardıklarında, Gwen dönüp son bir kez arkasına baktı

ve tüm ejderhaların Ralibar'm tepesine üşüştüklerini gördü; ama Ralibar çok kahramanca dövüşüyor, pençelerini kullanarak, tırmalayarak ve kocaman dişlerini boğazlarına geçirerek, ejderhaları birbiri ardı sıra yere yıkıyordu. Acımasızca savaşıyor ve ejderhaları tek tek haklıyordu.

Ama diğerleri sayıca çok üstündü ve ona her bir taraftan saldırmışlardı. Üzerine çökmüşler, öfkeli kuşlar gibi onu çekiştiriyor, yerden yere çalıyor, tırmalıyor, ısırıyor ve kayalara çarpıyorlardı. Tüm yiğitliğine rağmen, Ralibar az sonra diğer ejderhaların pençelerinin altında kaldı.

"Gwendolyn, GİT!" diye bağırdı sert ve tanıdık bir ses.

Gwendolyn başını kaldırıp bakınca, Argon'u görerek şoke oldu. Onun oraya nasıl geldiğini anlayamıyordu.

Argon korkusuz bir şekilde tek başına köprünün üzerinde duruyordu. Bakışlarını Ralibar'a odaklamıştı ve yüzünde çok derin bir ifade vardı. Gwen dili tutulmuş bir şekilde, onun sasını kullanarak köprünün ortasına gelmesini izledi. Argon, nihayet durdu, bir avucunu doğu yönüne, Ralibar ve diğer ejderhaların olduğu yere doğru uzattı.

"Ralibar, sana sesleniyorum," diye gürledi Argon. Yaşlı sesi emir verir gibiydi. "Bana geri dön!"

AYerde debelenmekte ve ejderhaların ayaklarının altında ezilmekte olan Ralibar, başını çevirdi ve Argon'un sesinin geldiği yöne doğru baktı.

Argon'un havaya kaldırdığı avucundan aniden parlak, beyaz bir ışık çıktı ve bir ok gibi köprüyü geçerek Kanyon'un ucuna doğru gitti. Giderken de, yerden gökyüzüne doğru yükselen ve Kanyon'un bir kenarında asılı duran devasa bir beyaz ışık duvarı halini aldı. Argon, tek başına yeni bir enerji kalkanı yaratıyordu sanki.

Ralibar anide kendisini diğer ejderhaların ayaklarının altından kurtardı, ayağa kalktı ve devasa kanatlarını çırptı. Uçarak Argon'a doğru gitmeye başladı. Diğer ejderhalar da onu takip ediyorlardı. Yaralıydı ve eskisi gibi hızlı uçamıyordu. Ejderhalardan biri onu yakalamayı ve kuyruğundan ısırmayı başardı. Gwen, Ralibar'ın bu kez kurtulamayacağını düşünerek soluğunu tuttu.

Ama Ralibar kendisini kurtarmayı başardı, kanatlarını giderek daha büyük bir güçlü çırparak Argon'un ışık duvarının içinden uçtu ve Kanyon'un diğer tarafına geçti.

Diğer ejderhalar da onu takip etmek istedi ama hepsi balıklama ışık duvarına çarptı. Öfke çığlıkları atarak tekrar tekrar duvarı delmeye çalıştılar, ama başaramadılar.

Argon, bu kez iki avucunu da havaya kaldırmış bir şekilde duruyor ve titreyen kollarıyla, yarattığı bu enerji kalkanının devam etmesi için gayret ediyordu. Gwen o güne kadar onun bu kadar kendisini zorladığına tanık olmamıştı; ejderhaların duvara her çarpışında, acı çektiği belli oluyordu. Argon bu kadar çaba sarf etmenin sonucunda nihayet yere yıkıldı. Onun yeri düştüğünü gören Gwen acı bir çığlık attı. Argon, köprünün orta yerinde, bir top gibi kıvrılmış, aciz ve umarsız bir şekilde yatıyordu.

"Ralibar!" diye bağırdı Gwen, Argon'u işaret ederek.

Ralibar, onun sesini duyunca dönüp baktı ve Argon'un yerde duran bedenini gördü. Pençeleri önde, düşer gibi, hızla Argon'u hedef alarak aşağı inmeye başladı. Onu pençeleriyle sıkıca kavradı ve onunla birlikte yükseklere doğru uçmaya

Sonra önlerinde uzanan yolda halkına öncülük eden Gwendolyn'i takip etti, hep birlikte dünyanın Halka olmayaı bir erine doğru götürecek olan gemilere ulaşmak için Vahşi Diyarları geçmeye koyuldular.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thorgrin, bir şey, herhangi bir şey görmeyi umarak ufka bakarak Druid Ülkesinin uçsuz bucaksız çamur tarlalarının arasından geçiyordu; ama tam tersine, orada sonsuza dek uzanır gibi görünen manzaranın yeknesaklığını ve çevredek ıssızlığı bozacak herhangi bir şey yoktu. Ters ters bakan kapkara bulutlar aşağılara kadar inmişti, elinizi uzatsanız dokunabilirdiniz onlara. Bu da, kasvetli havayı tamamlayan bir diğer unsurdu.

Bu, Thor'un İmparatorluğun çorak arazilerinde dolaşırken hatırladığı Yeraltı Dünyasının aslına uygun bir tablosuydu adeta; buna rağmen Thor İmparatorlukta olmadığını biliyordu. Druid Ülkesi'nde olduğunu hatırlattı kendisine. Gözlerinin önündekiler, sadece zihninin yarattığı şeylerdi. Herhangi bir yerde değil, kendi zihninin içinde dolaştığını biliyordu.

Thor, bilincinde bunun doğru olduğunu biliyor ve gördüklerini yok etmek, önündeki tabloyu değiştirmek, güz şeyler düşünmek istiyordu, ama bunu yapamadığını fark et Bunu yapacak gücü henüz yoktu. Ne kadar farklı bir manzar yaratmaya çalışırsa çalışsın, yine de kendisini burada yürürken görüyordu. Ayakları zorlukla attığı her adımla çamurlara gömülüyordu. Soluk soluğa kalmıştı. İlerledikçe, içinde kötü bir şeyler olacağına dair giderek güçlenen bir önsezi oluştu, sanki her an ona saldırabilirlermiş gibi geliyordu onu. Ama neyin saldıracağını bir türlü kestiremiyordu.

Thor silahlarına uzandı, ama kemerinin boş olduğunu gördi 178/325

nitekim üzerinde artık herhangi bir silah yoktu. Üs paçavralar vardı, eskiden giydiği basit çoban kıyafe olmuştu? Niye yine bu şekilde giyinmişti? Silahları gitmişti? Kemerini yoklayınca, orada bir tek bir saf Çocukluğundan kalma, yıllarca kullanılmaktan ötül yıpranmış bir sapan buldu.

Thor tetikte bir şekilde yürüdü, yürüdü... Buranın 1 sahası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bilinçaltı < hayatının farklı aşamalarından yeniden geçiriyordı kısarak ufka doğru bakınca, bir şeylerin belirmeye gördü. Bir tür ormandı bu görünen ve yaklaşınca y< manzarayla karılaştı. Burada gözün alabildiğince, d kararmış ve eğrilmiş, ölü ağaçlar vardı. Burası dev^ ölüm bahçesiydi.

Thor, bu ağaçların yamru yumru dallarının altında] ormana giden dar yolda ilerlemeye başladı. Havada sesleri vardı ve ilerledikçe, midesine taş gibi oturar daha gördü: yakınlardaki bir ağaçta asıl bir adam vî Adamın üzerinde zırhı vardı ve rüzgâr olmamasına sallanıyordu. Paslı zırhı sallanırken gıcırtılı bir ses çıkarıyordu. Zırhın yüzünü örten parçası düşünce, boynunda ilmik olan bu adamı tanıdı: Kolk'tu, Lejy(komutanıydı...

Thor onu indirmek ve yardım etmek istedi, ama ya] adamın gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu gö çok önceden ölmüş olduğunu fark etti. Kafası karış şekilde yürümeye devam etti. Bir sonraki ağaçta yıı fal taşı gibi açılmış asılı duran bir adam daha vardı Conven idi, onun eski Lejyon biraderlerinden biri...

asılıydı, ama bunların hepsi onun bildiği, tanıdığı v savaştığı. Bunların arasında öldüğünü bildikleri de hayatta olduklarını bildikleri de... Thor, Reece, Elde O’Connor gibi Lejyon biraderlerinin de ölmüş o\du\ görünce şoke oldu. Daha sonra Gümüş savaşçıların Hepsi ölmüştü.

“En son sen kaldın.”

Thor döndü ve bunu kimin söylediğini görmek için bakındı, ama kimseyi göremedi.

“Bir savaşçı yalnız başına savaşmayı öğrenir. Adan yanında olabilir, ama savaş meydanı kişinin kendi

Thor tekrar tekrar arandı, ama bu sesin sahibini gö Bunun Argon’un sesi olduğunu biliyordu; ama Argo görünürlerde yoktu.

Thor, binlerce asılı adamın arasından hızla geçerek bitirmeye çalıştı. Bu manzara bir türlü bitmiyordu; dünyadaki herkes ölmüştü. Böyle düşünürken, ani< yok oldu ve kendisini yine o çamur deryasının içine

Tam o sırada bir vınlama sesi duydu. Aşağı bakınca içinde, giderek şeffaflaşan bir şeyin sürünerek iler gördü. Dikkatli bakınca bunun suyun yüzeyine yakı devasa bir yılan olduğu fark etti. Yeri inceleyince, a binlerce egzotik yaratık gözüne çarptı. Hepsi de çar yüzeyinin hemen altından sürünerek geçiyorlardı.. nedense, çamurun yüzeyini aşıp yukarı çıkamıyork rağmen Thor her an çamurun içine düşeceğini ve b

Bu yaratıklar gerçek değil, dedi kendisine. Bunlar sadece benim bilincimin yüzeyinin altında sürünen yaratıklar. Onk ben yarattım. Yarattığım gibi yok edebilirim de. Aklını kull; Thorgrin. Aklını kullan.

Thor gözlerinin arasından, alnının tam ortasından, müthiş 1 ısının çıktığını ve giderek güç kazanmakta olduğunu hissett Etrafındaki evrenin dokusunu kontrol edebiliyormuş gibi geliyordu ona.

Thor gözlerini açarak aşağı baktı ve bu yaratıkların gittiğini hayretle görerek gözlerini kırpıştırdı. Şimdi içinde bir şeyl< olmayan bir çamurun içinde yürüyordu.

Thorgrin kendisini çok güçlü hissetmeye başlamıştı. Artık, güçlerini çağıracak ve çevresini kontrol edebilecek bir yeteneğinin olduğunun farkındaydı. Artık bu gücünü nasıl kullanacağını ve benliğinin en derin kademelerine nasıl oluşması gerektiğini de anlamaya başlamıştı. Ayrıca, kendi zihninin içindeki dünyayla, dış dünyanın birbirinden ayırt edilemeyeceğini de anlamaya başlamıştı.

Bütün bu toprakların bir eğitim alanı olduğunu da anlamışt Annesine ulaşmak için belirli bir aşamaya gelmesi gerektiği de biliyordu artık. Annesine ulaşmayı hak etmeliydi.

Thor yürümeye devam ederken ortalığı kesif bir sis kapladı. Bir an için etrafı göremez oldu. Sonunda sis kalkınca, uşakk doğru baktığında çamurların içinden tek bir şeyin çıktığını gördü. O anda yine bir sis indi. Thor bu şeyi görüp görmediğinden bile emin olamıyordu. Onun ne olduğunu anlamak için adımlarını hızlandırdı.

Thor yaklaşınca, sis yine dağıldı ve deminki şeyi yine gördü 181/325

Önünde durarak onu inceledi, ne olduğunu anlamamıştı. Bu şey önce ona koca bir haç gibi görünmüştü; ama ona dokunmak için uzanınca, onun başka bir şey olduğunu fark etti. Tamamen tabaka tabaka çamurla kaplı olan bu şeyi yavaş yavaş temizlemeye başladı. Az sonra, bu nesnenin bir parçası belli olmaya başladı: bu pırıl pırıl parlayan ve mücevherlerle kaplı bir kabzaydı.

Thor donmuş gibi kalakaldı. Soluk almakta zorluk çekiyordu. İnanamıyordu. Gözlerinin önündeki bu nesne, bıçağı katman katman çamurlu toprağa gömülmüş olan ve onun almasını bekler gibi duran Kader Kılıcı idi.

Thor birkaç kez şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kılıç o kadar gerçek gibi görünüyordu ki... Onun gerçek olduğunu biliyordu, yine de bu ülkedeki diğer şeyler gibi bunu da zihninde yaratmış olabilirdi. Ama onu görmek öyle büyük bir mutluluktu ki. Eski bir arkadaşını bulmuş gibi olmuştu. Dünyanın bir yarısını bu silahı bulmak için kat etmişti. Onun uğrunda çok yakın bir dostunu kaybetmişti, ama bu silah hayat yolculuğunda ona öyle çok şey öğretmişti ki... Kader Kılıcı'm kullanmak, Thor için anlatamayacağı kadar büyük bir önem taşıyordu. Onu görünce, ağlamasını zor tuttu: onu ne kadar özlediğini bir kez daha anlamıştı. Gerçekten de, onu kaybettiği günden beri, onu asla bulamayacağını gördüğü rüyalar nedeniyle perişan olmuştu.

Onu orada görünce, bunu yaratanın rüyaları olduğunu fark etti. Bilinçaltının en derin seviyeleri.

Thor uzanıp kılıcının kabzasını yakaladı ve onu çamurdan kolayca çıkarma beklentisiyle çekti.

Ancak kılıç yerinden kıpırdamayınca Thor şoke oldu.

Thor daha sıkı çekti, sonra onu iki eliyle birden tutı ileri geri sallandı, fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsır çıkarmaya muvaffak olamadı.

Thorgrin nihayet harcadığı çaba nedeniyle bağırdı, dizlerinin üstüne düşerek yıkıldı. Nefes nefeseydi \

Bu nasıl olabilirdi? Artık bu kılıcı taşıyacak değerd< nasıl mümkün olabilirdi?

"Sen hiçbir zaman sandığın kadar güçlü değildin, T diye karanlık bir ses geldi.

Bunun kimin sesi olduğunu anında idrak edince Th ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yavaşça döndü ve dünyada en çok nefret ettiği inşa yüzünde kötü bir gülümseme ile orada, kendisinin] durduğunu gördü.

Andronicus.

Andronicus ona yukarıdan bakarak sırıttı; bir elind savaş baltası, diğerinde de bir

kılıç tutuyordu. Thoı tepesinde dikilirken, şişmiş kaslarını zırhı zar zor tutabiliyordu.

Thor, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu. “Nasıl g buraya?”

Andronicus korkunç, zımpara gibi bir sesle güldü.

Thor şok içinde geri baktı.

“Rüyalarında sana geri döneceğimi söylemiştim,” d Andronicus. “Ve burada, bu ülkede, rüyalar seni öle kadar gerçektir.”

Andronicus baltasıyla ileri atıldı ve Thor balta yala] geçerken başını eğdi, baltadan ucu ucuna kurtuldu.

Thor, “Sen gerçek değilsin!” diye bağırarak bir avu< babasına nişan alıp onu buradan gönderecek kadar toplamaya çalıştı.

Andronicus kılıcını salladı ve Thor’un kolunu kesti.

Yaradan kan fışkırırken Thor korkunç bir acıyla ba

Andronicus gülerek geriye baktı.

“Gerçek değil mil? Kılıcı kalbine sapladığım zaman, her zaman için. Aynen benim gibi. Beni yaratmış ol Fakat şimdi buradayım, seni öldürecek kadar gerçe bunu yapacağım.”

Andronicus kılıcı tekrar tekrar salladı ve Thor her < başını eğerek kılıçtan ucu ucuna kurtuldu, fakat he kılıç biraz daha yaklaşıyordu. Thor Kader KılıcTna < ve onu elinde tutabilmeyi her şeyden çok arzu etti.

Andronicus üzerine geldi, Thor sapanını hatırladı: ı tuttu ve bir taş fırlattı.

“Senin çocukluk silahların burada işe yaramaz, oğlı babası.

Thor ümitsizce herhangi bir yerde bir silah aradı, f< şey bulamadı. Bu canavara karşı savunmasızdı ve A kendisini öldürmeye azmetmişti.

“Bana hala direniyorsun,” dedi Andronicus. “Fakat bir parçanım. Beni kabul et. Beni kabul et ve ortada olayım.”

Thor, “Asla!” diye bağırdı.

Andronicus baltasını havaya kaldırdı ve Thor’a attı, beklememişti ve balta döne döne uçup omzunu kes eğilecek vakti zar zor bulabildi. Diğer kolundan kar fışkırırken Thor acıyla bağırdı.

O tepki gösterinceye kadar, Andronicus onu her iki göğsünden tekmeledi ve Thor’u sırt üstü yere serdi

Thor nihayet duruncaya kadar çamurun üzerinde n kaydı. Yukarı baktı, fakat Andronicus çoktan tepesi dikilmiş, savaş baltasını yükseğe kaldırmıştı.

“Seni seviyorum, Thornicus. Bu sebeple seni öldüm gerekiyor.”

Andronicus baltasını yukarı kaldırırken, Thor, savı vaziyette, ellerini kaldırdı ve bunun ölmek için kor yol olduğunu bilerek bağırdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Erec Güney Adaları’nın en yüksek zirvesinin tepesine giden sonsuz basamakları çabucak tırmandı. Giderken yukarı bakıyordu. Babasının kalesinin görüntüsü kalbini ısıttı. Aynen bir çocukken hatırladığı gibi, adanın en yüksek yerinde duruyordu. Güzel bir yapıydı bu. Ufak bir kale gibiydi, ancak kare şeklindeydi, yere yalandı ve küçük kuleler ve siperlerle süslenmişti. Yüzlerce yıl önce bu yamaçlardan çıkartılan eski taşlarla yapılmıştı ve azametli bir görüntüsü vardı. Erec için, burası evdi; ancak bu aynı zamanda rüyalarında özel bir yeri, neredeyse sihirli bir yeri temsil ediyordu.

Erec kalenin masif bakırdan, yüksek ve dikdörtgen kapılarına yaklaştı, güneşte o kadar parlak şekilde ışıldıyorlardı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Hatıraları canlandıran koca oyma kulpları vardı. Erec Güney Adalarının bir bakır ülkesi olduğunu unutmuştu. Verimli bakır madenlerinden sonsuz miktarda bakır elde ediliyordu, o kadar ki, neredeyse Güney Adalarındaki her yapının, hatta en fakir evin bile, içinde bakırdan bir şeyler olurdu. Buradaki en güzel ve işlenmiş yapı olan babasının kalesinde o kadar çok bakır kullanılmıştı ki, öyle parlak biçimde ışıldıyordu ki, neredeyse adalardaki herhangi bir noktadan görülebiliyordu. Dost veya düşman olsun. İnsanları huşu içinde bırakmak üzere tasarlanmıştı.

Erec nihayet platoya erişip kaleye yaklaşırken sık nefes alıyor, bacakları yanıyorduYukarı Adalar'ın ne kadar sarp olduğunu, nasıl bütün adanın esas itibariyle tek bir muazzam dağ silsilesinden oluştuğunu unutmuştu. İnen ve çıkan bir dizi yükselti insanların sürekli olarak herhangi bir şeye

erişebilmek için taşa kazınmış sonsuz basamakları tırmanmalarını gerektiriyordu. Hepsinden çok da, babası kalesi. Erec fark etti ki, kendisi ne durumda olursa olsun, Güney Adalıların formundan uzaktı. Burada bütün erkekl de kadınlar ağaç gövdeleri gibi iri bacaklıydılar. Bütün hayatları boyunca inip çıkmaya alışmışlardı.

Erec yanında Alistair'le birlikte kapılara yaklaşırken, Gün Adalarının üniforması içinde yarım düzine asker, baştan; bakır zırhlar içinde, silahları, kalkanları kale gibi parlayaı hemen yana çekilip ona kapıları açtılar. Başlarını iyice aş eğerek, krallara layık bir karşılama yaptılar. Bu Erec'te ga bir his uyandırdı; yakında babasının öleceği ve kendisinin olacağı gerçeğini görmesini sağladı.

Erec daha önce hiç bir kral gibi muamele görmemişti ve t histen hoşlanmadığını fark etti. O kalbinde çok alçak gön bir adamdı, bütün hayatını sadık bir asker, bir savaşçı, bir şövalye olmaya vakfetmiştipolitikaya veya gösterişe değı Onun hayatı başkalarına hizmete, Halkaya hizmete, olabileceği en iyi savaşçı olmaya hasredilmişti. Bunun dış önem verdiği pek az şey vardı.

Güney Adalarındaki bütün bu insanların kendisine böyle hüsnü kabulle muamele etmeleri hayatının değişmek üze olduğunu idrak etmesine yol açtı. Çok geçmeden silahlarl; daha az zaman harcamaya başlayacaktı, sahada daha az zaman geçirecekti ve vaktinin daha çoğunu bir hükümdar olmaya verecek, politika salonlarında daha çok zaman geçirecekti. Su hissi sevip sevmediğinden emin değildi. Bı savaşçının doğal evrimi miydi? diye merak etti. Bir şeref olan savaş alanından kalkıp siyasetin bulanık alanına girr Erec savaşta daha büyük şeref olduğu hissindeydi ve inşa kadar siyaset ve güç oyunlarına dalarsa, şerefini o kadar tehlikeye düşürürdü. Bir savaşçıdan hükümdara dönüşm

sorumluluğun doğal bir evrimi miydi? Yoksa bu bir insanın şeref ve faziletlerinin lekelenmesi miydi?

Erec cevabı bilmiyordu ve bir parçası bilmek de iste Savaşçı olarak basit bir hayat, krallığını savunmak, arasında yaşamak istiyordu. Onları yönetmek

heve: değildi. Ancak o babasının ilk çocuğuydu ve babası olmak üzere Adalar'daki herkes, kendisinden daha beklemezdi.

Eğer bu adalarda Kral olmanın durumu kurtaran bi varsa, bu buradaki Kralların dünyanın herhangi bir Krallardan farklı olmalarıydı; burada Kral olmak de birisinin sadece soyuna göre buraya gelmesi değildi aynı zamanda bunu hak etmesi gerekiyordu. Krallı etmek için, Erec'in savaş alanında kendi insanların: sınavdan geçmesi gerekecekti. Bir yarışma açılacak herhangi biri kendisine karşı yarışma hakkına sahi Eğer herhangi birisi onu yenerse, o zaman Krallık o geçecekti. En azından Erec kazandığı varsayılırsa, h Kral olacaktı; kral olması sadece soyuna göre karlaştırılmayacaktı.

Erec Alistair'in elini tutarak koridorlardan aşağı yi\ sesleri bakır zeminde yankılanıyordu. Hizmetkârla] askerler dizilmişler, onlar geçerken başlarını eğiyo Diğer hizmetkârlar onlar için başka bir çift kapıyı c ikisi başka bir koridora saparlarken, nihayet önleri babasının odasının kapılarını gördüler. Son bir ask(açtı ve Erec tedirginlik içinde kendini hazırladı; bal durumda bulacağını bilmiyordu.

tereddütle.

Erec başıyla onayladı.

"Sen benim karım olacaksın. Ölmesinden önce baba tanışman uygun olur."

"Ancak gençliğinizden beri onu görmediniz. Belki c biraz yalnız kalmak istersiniz."

Erec onun elini sıkı sıkı tuttu. "Ben nereye giderser gidersin."

İkisi odaya girip kapıyı arkalarından kapadılar. İkis duvarların kenarına dizilmiş hizmetkârlarla birlikt Kralla yalnız kaldılar.

Çocukluğundan beri ilk defa olarak Erec babasını g(kalbi ezildi. Babası, başı ipek yastıklarla yukarı kale sıcak yaz gününe rağmen ipek yorganlar göğsüne k çekilmiş vaziyette yatakta yatıyordu. Erec'in hatırl; kadar çok yaşlı, zayıf ve ufak görünüyordu ki. Bu rr elinden bir şey gelmeksizin ona derin bir acı verdi.

Erec'in hafızasında, babası uzun boylu, geniş göğüs bir savaşçıydı. Kendisine bakan herkesin saygı göst ateşli ve sert, akıllı ve kurnaz bir adamdı. Tahtı ger ele

geçirmeye kraliyet soyundan gelen diğerlerini s azmine ve savaştaki ustalığına dayanarak alt etme> olmuştu.

Bir hükümdar değil, bir savaşçı olduğu, kraliyet so\

Adalar'daki en iyi savaşçı olmakla kalmamış, fakat aynı zamanda büyük ve kurnaz bir hükümdar olmuştu. Bütün hayatı boyunca tahta sahip çıkmayı ve bunu daha da güçlendirmeyi bilmiş ve bu süreç içinde Güney Adaları'nı çok daha güçlü bir yer haline getirmişti. Bakır madenlerini keşfeden, bütün zenginliği onlara getiren, bugün adada bulunan bakır yapıların çoğunun yapılmasını sağlayan o olmuştu; balıkçılık filosunu genişleten, yamaçları tahkim eden, adalıları müreffeh ve bolluk içinde yaşatan da o olmuştu; adalılara karşı girişilen bütün saldırıları geri püskürten de oydu. Bütün öngörülere rağmen bunca yıl başarılı olmuş ve önceden kestirilemeyen bir şekilde, Güney Adalarının şimdiye kadar gördüğü en büyük Kral haline gelmişti.

Bu dağ gibi adam o sırada ölüm yatağındaydı ve Erec geride doldurulması gereken çok büyük ayakkabılar bırakacağını biliyordu. Kendisinin veya başka birisinin bunları doldurmaya muvaffak olup olmayacağını bilmiyordu.

"Baba," dedi Erec, ileri yürüyüp babasının yatağının başucunda dururken kalbi brılarak.

Kral hafifçe gözlerini açtı, sonra Erec'i görünce gözleri daha çok açıldı. Başını sadece biraz öne eğdi, Erec'e baktı ve zayıf elini uzattı.

Erec onu yakaladı ve babasının elini öptü. Eli kırışmış ve yaşlanmıştı ve dokununca insana soğuk geliyordu. Ölüm hissi veriyordu.

"Oğlum dedi," dedi, sesi özlem dolu olarak.

Erec bir kral ve bir asker olarak babasına hayranlık duyuyordu; fakat bir baba olarak onun hakkında karışık

hislere sahipti. Ne de olsa, babası onu çok genç bir] yollamış, onu bildiği ve sevdiği her şeyden uzaklar; göndermişti. Babasının bunu onun yararı için yaptı biliyordu, fakat yine de, Erec'in bir parçası sanki ba burada istemiyormuş veya bir baba olmaktan çok b olmaya daha çok ilgi duyuyormuş gibi

hissediyordı

Erec'in bir parçasının burada kalmış olmayı, yakınc hayatını babasıyla ve ailesiyle geçirmeyi tercih ettı\ edemezdi; itiraf etmeliydi ki, Erec'in bir parçası bu sürgün ve onun hayatını onun yerine seçtiği için ba gücenmekteydi.

"Ölümümden önce bana eriştin," dedi babası.

Erec başıyla onayladı, babasının zayıf sesini duyunc nemlenerek. Büyük bir savaşçının bu hale düşmüş adil bir şey gibi görünmüyordu.

"Belki ölmeyeceksin, Baba," dedi.

Babası başını salladı.

"Her şifacı beni iki kez gördü. Bir ay önce ölmem g< Dayandım," dedi, bir öksürük krizi tutarken. "Seni için dayandım."

Erec babasının gözlerinin ışıldadığını ve babasının kendisine önem verdiğini görebiliyordu. Bu kalbini yaraladı. İstememesine rağmen, Erec'in gözünde bii oluştu. Bunu çabucak gözünden sildi.

itibar ve burada, ufak adalarımızda hayatta elde edebileceğinin çok ötesinde bir rütbe kazandıracağını biliyordum. Bir çocuk olarak sen, o zamana kadar gördüği en iyi savaşçıydın. Diyebilirim ki, sende kendimi görüyor< Bu doğru, MacGilleri senin becerilerinden yoksun bırakm istemiyordum; fakat aramızda kalmak üzere sana söyleyeceğim, aynı zamanda seni orada elde edebileceğin güçten mahrum etmek istemiyordu."

Erec başıyla onayladı, duygulanmış, anlamaya başlamış \ babasını tamamen yeni bir ışık altında görmeye başlamış

"Anlıyorum, Baba."

Babası yine bir öksürük krizine yakalandı ve durduğu zan başını kaldırıp Alistair'i gördü. Ona yaklaşması için işarel

"Senin gelinin," dedi. "Onu görmek istiyorum."

Erec döndü ve başıyla onayladı ve Alistair duraksayarak i] yürüdü, sonra Erec'in

yanında diz çöktü, uzanıp babasınır elini öptü.

“Efendimiz,” dedi hafifçe.

Babası onu baştan aşağı dikkatle ve uzun müddet süzdü, sonunda nihayet memnuniyetle başıyla onayladı.

“Sen sadece güzel bir kadın olmaktan çok daha fazla bir şeysin,” dedi. “Bunu senin gözlerinde görebiliyorum. Sen bir savaşçısın. Erec iyi bir seçim yapmış.”

Alistair duygulanmış görünerek başıyla onayladı.

“Ona iyi muamele et,” diye ekledi Kral. “Sen yakında bir g

-ıno / ooc

burada kraliçe olacaksın. Kraliçe kocasına bağlı bir eşten < fazla bir şey olmak zorundadır. Benim halkıma da iyi muamele et. Halkın bir Kral’a ihtiyacı vardırfakat aynı zamanda bir Kraliçe’ye de ihtiyaç duyarlar. Bunu unutma

Alistair başıyla onayladı.

“Evet, efendimiz.”

Babası, “Şimdi seninle konuşmalıyım,” dedi Erec’e.

Erec başıyla Alistair’e işaret etti ve o da eğilerek selam ve ve çabucak dönerek kapıyı arkasından kapayarak odadan

“Hepimiz, bizi yalnız bırakın,” diye seslendi Kral.

Hizmetkârlar sürüsü teker teker aceleyle odadan çıkarak kapıyı kapadılar.

Erec ve babası yalnız kalmışlardı ve sessizlik daha ağırlaş gibi geliyordu. Erec babasının elini tuttu, serbestçe gözün bir damla yaşın yüzünden yuvarlanıp akmasına izin verdi

“Senin ölmeni istemiyorum, Baba,” dedi, gözyaşlarını tut

“Biliyorum, oğlum. Ancak bu dünyada benim zamanım so erdi. Şimdi benim için önem taşıyan pek az şey var. Benıı için her şeyden çok önem taşıyan

sensin.”

Uzun bir süre öksürdü, sona öne eğildi.

“Dinle beni,” diye emretti, sesi aniden güç kazanarak ve b çocuk olarak Erec’in hatırladığı kuvveti yansıtarak. Başın kaldırıp baktı ve babasının yüzünde o hatırladığı sert azn pırıltısını gördü. “Anlaman gereken çok şey var ve bunu

öğrenmek için fazla zaman yok. Benim halkımbizim halkımız sandığından daha karmaşıktır. Bizim köklerimizi hiç unutma. , Yüzlerce yıl önce, adalarımız bir mahkûmlar, toplumdan atılanlar, sürgünler, köleler kolonisiydiHalka’nın istemediği insanların hepsi. Onları ölmek için buraya gönderirlerdi.

“Fakat biz onların hepsini şaşırttık ve hayatta kaldık.

Kendimiz ayrı bir halk oluşturduk. Ve yüzyıllar boyunca, evrim geçirdik. Kendi kendimize yeter duruma ulaştık ve İmparatorluğun herhangi bir yerindeki en büyük savaşçılar haline geldik. Becerikli denizciler, balıkçılar ve bu sert yamaçlarda bile çiftçiler haline dönüştük. Şimdi, yüzyıllar sonra, toplumun dışına atılanlardan tacın bir mücevheri, bir bolluk ve savaşçılar ülkesi olduk.

“MacGillerle yıllar içinde ilişkilerimiz onarıldı, öyle ki biz savaşçılarımızı çıraklık yapmak için onlara gönderdik ve onlar da kendilerininkini bize. MacGiller bizim savaşçılarımızı istiyorlar. Aramızda daima dillendirilmeyen bir ittifak mevcut oldu. Büyük sorun veya tehlike anlarında, onların yardımına gitmemizi bekliyorlar. Fakat anlaman gereken nokta şu: bizim halkımız bölünmüş durumda. Bazıları kendilerini onlara borçlu hissediyor ve ölünceye kadar onlara sadık kalacaklardır. Fakat içimizden büyük bir kısmı da soyutlama taraftarı. Halkaya kızıyorlar ve yardımcı olmak istemiyorlar.”

Anlamlı bir şekilde Erec’e baktı.

“Halkımızı anlaman lâzım. Eğer onların hepsini Halka’nın savunması için bir araya getirmeye çalışırsan, elinde bir iç harp bulursun. Gururlu ve inatçıdırlar. Hepsine önderlik etmeye çalışırsan, hiçbirine edemezsin. Dikkatli biçimde liderlik etmen gerekir. Anlıyor musun? Bir Kral olarak karar vermesi gereken sensin.”

Babası uzun bir öksürük krizine girdi ve Erec orada bütün bu söylenenleri hazmetmeye çalıştı. Kendi h onların siyasetinin düşündüğünden çok daha karm olduğunu idrak etmeye başlıyordu.

“Fakat Baba, MacGil ailesi beni kendilerinden biri o içlerine aldı. Halka benim ikinci evim. İhtiyaçları ol takdirde onların yardımına koşmaya yemin ettim., yeminime sadık kalırım.”

Babası başıyla onayladı.

“Ve şimdi bir Kral olmanın ne demek olduğunu idr başlayacaksın. Söz vermek kolaydırve bir savaşçı o sözü tutmak; bir hükümdar olarak bunu tutmak ço] zordur. Eğer kendi halkın seni izlemezse, tam olara hükümdarlık edeceksin ki?

Babası aniden gözlerini kaparken Erec onun sözleri düşündü. Elini kaldırdı ve Erec’in gitmesi için sallaı veda etmek, ona sarılmak istiyordu.

Fakat bu babasının tarzı değildihiç olmamıştı. Baba zaman soğuk ve serthatta ters bir insan olurdu. Ve kendisiyle işini bitirmiş olduğunu görebiliyordu. E: amacına hizmet etmişti.

Babası durmadan öksürürken, Erec kapıdan çıkmak döndüğü vakit, bunun onu son kez görüşü olduğun ve aklına takılan sorular vardı. Babası miras olarak krallığını bırakmıştı, ama bu bir oğul olarak kendis gerçekten sevdiği anlamına mı geliyordu? Yoksa ke bir bıçak gibi saplandı: eğer Kral olmak demek inşa] uğruna sözünü bozması, şerefini lekelemesi anlamı geliyorsa, bu Erec’in yapabileceği bir şey miydi? Er< hayatını şeref uğruna yaşamıştı ve ne pahasına olu hayatını şeref için feda edebilirdi. Fakat Kral olaral göze alabilir miydi? Şeref uğruna kendini yok edeb bir krallığı yok edebilir miydi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn koca geminin baş tarafında durmuş donanması] önderlik ediyor, gözlerini kısıp ufka bakıyor ve yuvarlanan dalgaların üstündeki gemiyle birlikte aşağı inip yukarı kalkıyordu. Geçen her anın, okyanus dalgasından gelen her serpintinin kendilerini gittikçe Halka’dan daha uzaklara götürdüğünü bilerek derin derin nefes alıyordu.

Yağmur nihayet duraklarken, şiddetli rüzgâr ve sisin içine doğru yol aldılar, fakat kalın, karamsar bulutlar azalmak niyetinde değildi. Yaza rağmen, kuzeye gittikçe hava daha d soğuyordu ve Gwen pelerinini omuzlarının etrafına sıkı sıkı çekti. Guwayne'i sıkıca tutarak göğsüne bastırdı, onun sıcaklığından keyif alıyor, gözcülük yaparken onu kollarınd; sallıyor ve önlerinde yatan geleceği merak ediyordu.

Gwendolyn Halka'nın anakarasının şimdi görünmeyecek kadar uzakta kaldığını bilmesine rağmen, bir kez bile dönüp arkasına bakmadı. Eğer arkasına dönerse, Romulus'un ejderhalarını göreceğinden ve bir şekilde bunların Argon'ur kalkanından çıkıp onları takip edeceğinden korkuyordu. Onların korkunç görüntüsünü ve yaklaşırken alevlerinin sıcaklığını hatırlayarak titredi: başlarına bir uğursuzluk getirmek istemiyordu.

Çevresinde tamamen okyanus, her yönde sonsuz bir monotonluk yaratan su vardı. Fakat bunun önemi yoktu; sm bir değişiklik olarak memnuniyetle karşılıyordu. Arkasına, 1 zamanlar evinin bulunduğu yöne bakmaya dayanamıyordu, çok ıstırap vericiydi. Bildiği, bir zamanlar sevdiği ve sevindi;

her şey şimdi yanıp yok olmuştu; Şimdi Romulus'un ve askerlerinin ve ejderhalarının Kraliyet Sarayı'nm keyfine varmakta olduklarını düşünmek içini fena yapıyordu. Kendisiyle tahliye yapmaya zaman bulamayan Halka'nm hei tarafındaki halkı kuşkusuz ölmüştü. Artık vatanı ortada yoktu. Gwen kendisini çok üzgün hissediyordu; sanki bütün bunlar kendi hatasıymış gibi geliyordu. Halkının daha fazlasını kurtarabilmiş olmayı çok arzu ediyordu.

Geriye kalan her şey, dünyada kalmış olan bütün ümitler ta ileride yatıyordu. Etrafına baktı ve düzinelerle gemisini görerek, sürgünler gibi kaçmakta olduklarını, Halka'nın bol] ve bereketinden ıssız, sarp ve kayalık ve fırtınalı Yukarı Adalar'a kitlesel olarak göç etmekte olduklarını düşünmede edemedi. Gwen ömrünün geri kalanının, halkının günlerinii böyle bir yere mahkûm olacağını düşünerek içi titredi; fakal kendi kendine en azından, hayatta olduklarını söyledi. Kurtulmuşlardı. 0 an için, önem taşıyan tek şey buydu.

Gwen gideceği yerde onu bekleyen bir hoş geldin partisi olmayacağını biliyordu; düşmanca olmasa bile, Tirus'un adamları tarafından soğuk bir karşılama yapılacaktı. Son duyduğuna göre, o Reece'i özür dilemek için Tirus'a göndermişti; Tirus'un bunu nasıl karşıladığını kim bilebilire Vardıkları zaman nazik olacak mı diye merak etti. Nedense, bundan kuşku duyuyordu.

Şimdi bir hasım ile diğeri arasım kısılıp kalmış vaziyette, soğuk ve çıplak bir yerdeydi, o ve bütün halkı sırf hayatta kalabilmek için, şu veya bu şekilde, istedikleri yönde savaşmak zorundaydılar.

Gwen gözlerini kapadı ve korkuyu dışarı itmeye çalıştı; Halka'nm her tarafına dağılmış ve kendi sorumluluğunda geride bırakmak zorunda kaldığı bütün o insanları düşündü Romulus'un eliyle ve ejderhalarının nefesiyle evlerinden atılan ve şu anda ölmüş olmaları gereken bütün o aileleri düşünerek kafasını salladı. Bunun nasıl olabildiğini anlayamıyordu. Romulus, bir şekilde, kalkanı indirmeyi başarmış ve bir şekilde bütün o ejderhaları kontrolü altına almıştı. Kendisi kıyametin gelmekte olduğunu hissetmiş, ancak böylesine yaygın bir tahribata yol açacağını hiç hayal etmemişti.

Gwen kendisini düşüp kalacak gibi hissetti, sanki pes edecek gibi. O kadar zayıf ve yorgundu ki, adeta akla gelebilecek her şekilde içi boşalmıştı, fakat kendisini güçlü olmaya zorladı.

Ne de olsa, kendisi bir Kraliçe idi ve hala hüküm sürmekteydi ve halkı ona bel bağlamış bulunmaktaydı. Kraliçeliği bu gemiye, bu filoya, bu yüzlerce insana inhisar eden şekilde daralmıştı, ancak yine de bu bir şeydi. Onların uğruna devam etmeliydi.

Gwen hiç olmadığı kadar konuşacak birini bulmaya can atıyordu. Argon'u düşündü ve nasıl Ralibar'ın onlara yetişip Argon'un kendinden geçmiş vücudunu kıpırdamaz biçimde güverteye bıraktığını hatırladı. Hala orada yatıyordu. Gwendolyn ve diğerleri onu uyandırmaya çalışmışlardı, fakat bu işe yaramamıştı. Bu görüntüye kalbi kırılıyor ve bu kez Argon'un kendilerinden kesin biçimde mi ayrıldığı merak ediyordu. Ralibar uçup gitmişti; nereye gittiğini ve ona tekrar geri dönüp dönmeyeceğini de bilmiyordu. Gwendolyn kendisini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Argon olmadan, Ralibar olmadan, Thor olmadanve sadece bu bir kaç bin adamlaiçlerinden herhangi birinin ne şansı olabilirdi? Yukarı Adalar'a ulaştıkları takdirde dahi kendilerini talihli addetmeleri gerektiğini biliyordu. Eğer Argon'un kalkanı inmişse, işleri bitmiş demekti. Romulus ve ejderhalarından direkt bir saldırıya karşı koyamazlardı ve neticede bunların kendilerinin peşine düşeceklerinden de kuşku duymuyordu.

Gwen ufka, fırtınalı denize baktı ve her zamankinden çok şu

anda Thorgrin’in burada, yanında olmasını diledi.

“Kraliçem?” diye yumuşak bir ses geldi.

Gwendolyn dönünce kardeşi Kendrick’in, diğer kar Godfrey ve Steffen ve Aberthol’la yanma gelmekte < gördü. Onların mevcudiyeti kendisini rahatlatıyord azından onların hayatta kalmış olmasına minnetta:

“Bugün olsa bile, daha bir süre Adalar’a varmayacaj geliyor ve rüzgâr kuvvetleniyor. Bizlerle birlikte aş misiniz? Burada durmanız sizi hasta yapabilir ve bi süratli varmamızı da sağlamayacaktır.”

Gwendolyn kafasını salladı.

“Daha hızlı varmamızı istiyor değilim. Halka’ya dör istiyorum. Ama orası yok oldu. Sonsuza dek imha eı yanıt verdi, ümitsizce. “Bu, benim hatam.”

Gwen döndü ve onlarla yüzleşti. Kendrick ve diğeri birbirlerine ciddi bir bakış attılar. Gwen kendisine olmayı söyledi.

“Bu sizin hatanız değil, leydim,” diye yanıt verdi St “Tam aksine, burada gördüğünüz bütün bu insanla] kurtardınız.”

“Ben şafakta varmamızı bekliyorum,” dedi Kendric “Adamlarımızın hazırlıklı olmaları gerekecek. Sıcal karşılama göreceğimizden kuşkuluyum. Halkaya u olan bir kuzgunu ele geçirdik. Bizim kardeşimizin[r]

Kendrick ciddi bir yüzle başıyla onayladı.

Gwen, “Ben onu özür dilemeye gönderdim ve o ada öylemi?” diye sordu, bu haberi hazmetmeye çalışar olmuş olabileceğini hayal edemiyordu ve Reece’e ç< öfkelenmişti.

“Söylentilere göre adada açık bir isyan var, adamla] gemi filolarında mahsur kalmışlar ve irtibatları kes Belki onlara zamanında erişebiliriz.”

Gwendolyn azimli bir şekilde başıyla onayladı.

“Tirus ölmeyi hak ediyordu,” dedi, “ancak Reece en karşı gelmekle aptallık etti. Bunu söylemiş olmakk biz kimseyi terk etmeyiz. Gece boyunca mümkün

o] kadar hızlı yol alacağız ve eğer gerekirse, adamlarıı kurtarmak için ölümüne savaşacağız.”

Gwen adamlarına baktı. Hepsi onun liderliğine bel bağlıyorlardı ve sesi kendine güvenle yükseldi.

“Endişe etmeyin,” dedi onlara. “Yukarı Adalar’ı geı En azından bunda başarılı olacağız. Ve bir kez oray yeni bir müstahkem mevki kuracağız, kendimiz içil ev, Halka’dan göç edenler için.”

Hepsi bunu onayladılar ve Gwen onun sözlerinin ve güveninin onlarda belirli bir rahatlamaya yol açtığı görebiliyordu.

Gwen, “Romulus şimdi Halka’ya sahip,” diye yanıt ı “Belki bununla yetinir ve bizi takip etmez.”

Aberthol, “Ya bununla da yetinmezse?” diye ısrar e

“O zaman onunla savaşmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak. Onunla ve ejderhalarıyla.”

Adamlar ciddi görünüyorlardı.

“Ama kraliçem, biz kazanamayız,” dedi Aberthol. “ yığın ejderhaya karşı kalırızve bir milyon kişilik bi karşı.”

Gwendolyn başıyla onayladı, onun doğru söylediğii ederek.

“Şimdilik, Adalar’a erişelim, kardeşlerimizi kurtar yuva kuralım. Argon’un kalkanının dayanması için edelim.”

Aberthol, “Ya dayanmazsa?” diye bastırdı. “Başka s yok mu?”

Gwen döndü ve başka seçenekleri olmadığını bilere baktı; ufuk da onun ruh hali kadar karanlıktı.

“Evet,” dedi. “Her zaman yaptığımızı yapabiliriz: Ş(için savaşırız, ölümüne savaşırız.” yaralarına bakım yaparken Godfrey arkasındaki dır yaslandı. Koluna bir bandajı tekrar tekrar sarıyordı bu kadar yakından onu incelerken, Illepra’nın kend farklı baktığına dikkat etti. Daha önce, kendisine dc davranışını

beğenmeyen bir tarzda bakardıancak ş kendisine gülümsediğini görerek şaşırmıştı. Kolun ve şefkatle sarıyor, bandajı yumuşakça kesiyor, yar sevgi ve şefkatle bakım yapıyordu.

“Sen değiştin,” dedi Illepra.

Godfrey şaşkınlıkla ona bakakaldı.

“Nasıl yani?” diye sordu. “Bu çok tuhaf, çünkü az ö: senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

“Bir zamanlar olduğun genç oğlan değilsin artık. Şi erkeksin. Kalktın ve bir erkek gibi dövüştün. Kendi başkaları için, şehrimiz için tehlikeye attın. Bunu f yapabilir. Bu beni çok şaşırttı. Bunu senden beklen doğrusu.”

Godfrey kıpkırmızı oldu ve başını diğer yana çevire

“Bunu senin gurur duyman için yapmadım. Senin v birinin, özellikle de ölmüş olan babamın onaylama: yapmadım. Bunu ben kendim için yaptım. Ve de kn için...”

“Yine de, yaptın ama... Senin baban gibi olmadığını ama sana bir şey söylemeliyim: bence sen babandaı bir adam olacaksın.” “Benimle alay ediyorsun,” dedi.

Illepra hayır der gibi başını salladı ve yüzünde cidd belirdi.

“Baban mevkiye ve ayrıcalıklara doğar doğmaz kav dedi. “Kral olmak üzere doğmuştu. Hâlbuki sen ort olduğun için, kimsenin senden bir beklentisi yoktu, kendi çabanla elde ettin. Mevcut durumu kabul etn kendin için en iyi olabilecek hayatı aradın ve kendi sonuçlarına kendin çabalarınla vardın. Kimse seni 2 için değil... Kimse senden bir şey beklediği için de c için biçilmiş bir yol vardı. O yolu sen, tek başına, is yöne doğru çevirdin. Yani, kendini aştın. Kişinin te şey dövüşmekse, o zaman savaşçı olmak kolaydır;; savaşçılık insanın hayatına sonradan giren bir olgu kendi isteğiyle diğerleri gibi savaşçı olmaya karar \ zaman işler daha da zorlaşır.”

Godfrey, düşündükçe kızın sözlerinden daha da duygulandığını hissetti. Hayatında ilk kez biri onur bu kadar övgüyle konuşuyordu. Yüzü kıpkırmızı ol

“Kılıcı ve mızrağı benden çok daha iyi kullanan pek savaşçı var,” dedi mütevazı bir tavırla. “Ben onlar 1 asla olamam, bu işe geç başladım çünkü...”

Illepra başını iki yana salladı.

“Sorun o değil, üstelik de bir insanı savaşçı yapan t değil ki...” dedi. “Onur gerekli. İrade. Fedakârlık. V<

Illepra aniden eğildi ve dudaklarından öperek Godfrey’i şaşırttı. Godfrey buna hiç karşı koymadı.

Ve birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra, onun öpücüğür karşılık verdi.

Uzun bir süre öpüştüler, sonunda Illepra gülümseyerek ge çekildi.

“Biriyle öpüşeli çok uzun zaman olmuştu,” dedi.

Ilık dudakları bu soğuk gecede birleşir birleşmez, Godfrey kolundaki ağrıyı tamamıyla unuttu. Uzun zamandan beri i kez olarak, bir hiçliğin ortasında sallanmakta olan bu gem kendisini evinde gibi hissediyordu.

Savaşçı olmak pek de kötü bir şey olmasa gerek, diye düşündü.

*

Steffen geminin güvertesinde, yağmur altında ve rüzgâra karşı, Gwendolyn’den pek uzakta olmayan bir yerde duruyordu. Kasvetli karanlık yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Guwayne’ kucağında sıkı sıkı tutan ve uzun zamandan beri kaybettiği bir dostunu bulmak istercesine denize bakmakta olan Gwendolyn’i rahatsız etmeyecek bir mesafede duruyordu. İçi onu yalnız bırakmaya el vermemi diğerleri aşağıya indikten sonra bile onun yanından ayrılmamış, ayrılamamıştı.

Yolculuğun büyük bir bölümünde, Gwen gibi onun y anindi ayrılmayan Arliss, yine yanında duruyordu. Onun kendisir bu kadar yakınlık göstermesi, Steffen’ın gururunu okşuyoı böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı, o yüzden d ona karşı müthiş bir sevgi duyuyordu.

“Yalnız kalmak istiyor sanırım,” dedi Arliss, Steffen’a. “Biz (diğerleri gibi aşağı inelim.” Sesi, Steffen’a yakınlık duyduğu ve onun için endişelendiğini

gösteriyordu.

Birisinin ona karşı ilgi duyması, Steffen için öyle yabancı bii şeydi ki, Arliss'in onu gerçekten sevip sevmediğinden şüph< duyuyor, hayatına geren diğer insanlar gibi onunla acımasız oyun oynadığını ve seviyormuş gibi göründüğünü düşünüyordu.

Ama onunla daha fazla vakit geçirdikçe, onun samimi olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı. Evet, Arliss onu gerçekten seviyordu. Buna inanması pek kolay değildi asline Onu olduğu gibi kabul eden, gerçekten ve koşulsuz olarak seven tek bir kişi bile olmamıştı hayatında. Öyle ki, o yüzde nasıl davranması gerektiğini de kestiremiyordu. Bütün bildi ona karşı müthiş bir sevgi ve minnettarlık hissediyor olmasıydı.

"Lütfen, sen in aşağıya, aşkım," dedi ona. "Burada hem ıslanır, hem de üşürsün. Ben aşağı inemem. Gwendolyn yukarıda dururken..."

"Ama o senin de aşağı inmeni istemişti."

Steffen omuzlarını silkti.

"Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. En azından Thorgrin burada değilken. Ben Gwen'e çok şey borçluyum."

Arliss onaylar gibi başını salladı.

"Anlıyorum. Kraliçemiz gerçekten de çok değerli: bana kız 206 / 325

kardeşiymişim gibi davranıyor ve ben de aynen sei sadığım. Ama burada herhangi bir tehlike altında d insanlarının arasında. Bir okyanusun ortasında ve t içinde..."

"Biliyorum," dedi Steffen. "Ama bu benim görevim görevini çok ciddiye alan bir kişiyim."

Arliss korkuluklara tutunup denize baktı. Steffen o yüzünde bir keder ifadesi olduğunu gördü.

"Neyin var, aşkım?" diye sordu Steffen.

Arliss içini çekti.

“Halka’yı ve geride bıraktığımız tüm şeyleri düşün tüylerim diken diken oluyor. Bunu kabul etmek öyl Tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes, her şey, tamamr oldu. Halka artık ıssız bir çöl gibi... Böyle bir şey na olabilir?”

Steffen başını iki yana salladı. Onu anlayabiliyordu kendisinin içi de bomboştu. Söyleyebileceği tek bir Evini, muhtemelen hayatta olmayan ailesini düşün ona karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı, ama o yin düşününce kederleniyordu.

“Sana da zor gelmiyor mu?” diye ısrar etti Arliss. “1 artık bundan böyle hiçbir zaman aynı oymayacağın düşünmek? Bir daha evlerimize dönmeyeceğimizi 1

Steffen ufka baktı ve içini çekti.

yok. Önem verdiğim herkes, zaten şimdi burada. E\ yeniden yaratabiliriz. Bu belki de bizim için hayata başlamak için bir fırsattır. Bu dünyada benim tek ö verdiğim şey görevimdir. Yani, Gwendolyn... Ve şir sensin elbette...” dedi başını öne eğerek ve kıpkırm

Arliss, çok duygulanmıştı. Ona bakıp gülümsedi ve öptü.

Uzunca bir süre öpüştüler.

Arliss daha sonra denize bakıp içini çekti.

“Birlikte büyüdüğümüz insanlar çok acımasızdı,” d için gözyaşı dökmeye değmez. Yine de, içimde bir s hissi var. Ne de olsa, oradan sadece bizler kaçabildi] Kraliyet Sarayı’na gelmeseydim ne olurdu?
Seninle karşılaşmasaydım? Şimdiye kadar çoktan ölmüş o]

Steffen de ufka baktı ve bunu daha önce hiç düşüm fark etti.

“Seni seviyorum,” dedi Arliss. “Sana hayatımı borç]

Steffen başını iki yana salladı.

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben seni kurtarma kader yaptı.”

“Ama seni bana getiren de kader.”

Arliss daha çok sokuldu ona ve Steffen sıkı sıkı ona

çok daha iyi anlıyor ve kendisini çok daha az yalnız hissediyordu.

“Aşkım, titriyorsun,” dedi. “Sis giderek artıyor. Lütfen. A in.”

“Ancak, benimle gelmen koşuluyla.”

Onun inmesini istediği için sonunda başını onaylar gibi salladı.

“Olur,” dedi. “Az sonra gelirim.”

Arliss eğildi, ona bir öpücük verdi ve hızla aşağı güvertey indi.

Steffen, Gwen’e doğru ilerledi. Gwen hâlâ aynı yerde, kucağında Guwayne, arkası ona dönük olarak, yalnız başıı durmuş, okyanusu seyretmekteydi. Steffen, onun zihnind hangi düşüncelerin geçmekte olduğunu merak ediyordu.

Onun burada, bu dondurucu soğukta, böyle dikilip durma izin veremezdi. Onun yanma gidip, bir kez daha aşağı inn için yalvarmaya kararlıydı. Gururlu ve inatçı olduğu için, böyle karışıkken inmeyeceğini biliyordu. Orada kalması v kendisini halkı için feda etmesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Bugüne kadar hep öyle düşünmüştü zaten. Ste o yüzden onu bu kadar çok seviyor ve ona karşı bu kadar hayranlık duyuyordu. Ama aynı zamanda onun güvenliğıı istiyordu.

Steffen ona doğru yaklaşırken, gözünün ucuyla güvertede hareketlilik olduğunu fark etti. Güvertenin diğer ucundar şey geçmişti sanki. Aynı anda, siyah kapüşonlu bir kişiyi görünce kalbi yerinde çıkacakmış gibi oldu. Bu kişi,

karanlıktan ve sisten yararlanıp, geminin kenarını takip ederek Gwendolyn’e doğru koşuyordu.

Steffen karanlıkta parlayan bir şey daha gördü ve korkuyla bunun bir hançer olduğunu fark etti. Bu adam, elinde silah tutan ve Gwendolyn’i öldürmek için gelen bir katildi.

“Gwendolyn!” diye bağırdı Steffen.

Steffen deli gibi Gwendolyn’e doğru koşmaya başladı, ama o anda katilin ondan çok ileride olduğunu fark etti.

Gwen onun çığlığını duyunca döndü ve aynı anda o da ona doğru koşmakta olan katili gördü. Guwayne'i sıkıca göğsüne yasladı, son ana kadar bekledi ve iyice eğilerek bıçaktan kurtulmayı başardı; bıçağı havayı bir ıslıkla delen katil onu ıskaladı ve geminin baş tarafına doğru sendeleyerek gitmeye başladı.

Steffen de bunu bekliyordu. Büyük bir hızla ileriye fırladı ve katil dengesini bulmaya çalışırken, hiç tereddüt etmeden kılıcını çekti ve adamın kalbine sapladı.

Soluğu kesilen adam, bir çığlık attı, ağzından burnundan kanlar fışkırarak, kucaklamak istermişçesine Steffen'ın kollarının arasına düştü. Steffen onu yere bıraktı. Adam güvertenin zeminine düşer düşmez öldü.

Güvertede alarm zilleri çalmaya başladı ve birkaç saniye içinde, Kendrick ve Godfrey'in başını çektiği düzinelerle şövalye geminin dört bir yanından çıkarak, kül gibi olan bir yüzle orada durmakta olan Gwendolyn'e doğru koşmaya başladılar.

"İyi misin?" diye sordu Kendrick, soluk soluğa. Dehşet içinde 210 / 325

yerde yatan ölüye baktı, sonra başka bir saldırganlı ihtimaline karşı bakışlarıyla tüm güverteyi taradı, kimse yoktu.

Gwendolyn iyiyim der gibi başını salladı.

Kendrick eğilerek ölü katili yerden kaldırdı. Kapüş< geriye itti ve iğrentiyle adamın yüzünü inceledi.

"Tirus'un adamlarından biri," dedi Godfrey bir adır çıkarak. "Bir casus."

Kendrick adamı kaldırdığı gibi geminin yan tarafını salladı. Herkes, adamın cesedinin okyanusa düştüğı büyük bir hızla dalgalar tarafından yutulduğunu iz]

"Hayatımı Steffen kurtardı," dedi Gwen.

Bütün gözler Steffen'a döndü. O ise ona gösterilen t dikkatten sıkılarak kıpkırmızı kesilmiş, gözlerini dı dikmişti.

"Sen gerçek bir savaşçısın," dedi Kendrick ve bir el: minnettar bir tavırla onun omzuna koydu. "Ailemi; büyük bir borcu var."

Sonra Gwendolyn de ona baktı.

“Bir kere daha, hayatımı sana borçluyum,” dedi. “V bebeğimin hayatını da kurtardın. Sen artık bir hizn kalamazsın. Bugünden itibaren, sen bir şövalyesin.’

Steffen onun dediğini yaptı. Gwendolyn, Kendrick’i aldı ve ucuyla Steffen’ın omuzlarına dokundu.

“Kalkabilirsin, Sör Steffen,” dedi.

Steffen yavaş yavaş ayağa kalktı. Etraftaki adamlar sevinçle tezahüratlar yaptılar ve her biri koşup tek bir şaplak attı. Steffen kendisini dünyanın merkezi hissediyordu; böyle bir şeyin başına geleceği aklını bile geçmezdi.

Fırtına şiddetlenmişti. Steffen da, Gwen de dâhil ol diğerlerine katılarak aşağı güverteye indi. İnerken okyanusa uzun bir bakış daha attı ve bu yolculuğur daha ne gibi tehlikelere gebe olduğunu düşündü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Thor çamurların içinde sırt üstü yatmış, onu ikiye bölmek için savaş baltasını havaya kaldıran Andronicus’a bakıyordu.

Thor, babasının ondan nefret ettiğini ve ona karşı ne kadar öfkeli olduğunu biliyordu. O yüzden artık sonunun geldiğini düşünüyordu. Hepsinden de kötüsü, bütün bunları kendisinin yarattığının da farkındaydı. Etrafında gördüğü her şeyin kendi bilincinin bir yansıması olduğunu da biliyordu, buna rağmen bunları görmemeyi başaramıyordu. Kendi bilinçaltı ve kendi korkuları nedeniyle burada, bu yerde ölüp gidecekti.

Thor gözlerini kapattı ve kendisini içindeki gücü çağırmaya zorladı. Argonla birlikte yaptığı tüm eğitici seansları düşündü, Argon’un sözlerini kulaklarında çınlıyordu sanki.

Sen evrendeki tüm kötülüklerden de güçlüsün. Evren ve sen birbirinizden ayrı değilsiniz. Etrafındaki hiç bir enerjiye karşı koymaya çalışma. Ve hepsinden de önemlisi, kendine karşı koymaya çalışma.

Thor’un bu sözlerini Thor defalarca duymuş, onların ne anlama geldiğini anlamaya çalışmış ve onları uygulamaya çabalamıştı. Bazen başarılı olmuş,

bazen de olamamıştı. Thor güçlerinin ve evrenin üzerinde her zaman hâkimiyet kuramıyordu. Odaklandığı vakit, çok derinlere gidebiliyor, ama içinden bir şeyin onu hep engellediğini hissediyordu. O yüzden de güçlerine tam olarak kavuşamıyordu. Kim olduğunu hala tam olarak keşfedebilmiş değildi. Güçlerini hep kendisinden ayrı olarak düşünmüştü. Şimdi ise, ilk kez

olarak, kendisinin ve güçlerinin bir bütün oluşturd edebiliyordu. Onlar kendi varlığının içine dokunmı

Thor içinde bir gücün uyandığını fark etti, bu gücü kucaklamaktan ve kendisinden gurur duyduğunu h

Thor gözlerini açtı ve baltanın üzerine inmek üzere gördü, ama bu kez her şey çok farklıydı. Bu kez, ba] çekimde izler gibiydi; bu kez kendisi de o baltanın l parçasıydı, ondan ayrı değildi. Balta aşağı inerken, aniden zihnine tam olarak hâkim olduğunu hissetti yuvarlanarak baltanın yolunun üzerinden çekildi v zamanda yanındaki çamuru suya dönüştürdü; Andı baltası eri indiğinde onu ıskaladı ve suyun içinde kc gitti.

Balta suya inince, Andronicus da sendeledi ve yüz ü çamurun içine düştü.

Thor bir takla atarak, çamurların içinde ayağa kalkl sezgilerinin duruma hâkim olmasına izin verdi. Bir aramak ve çevreyi taramak yerine, gözünün önünd manzarayı kendi işine yarayacak şekilde değiştirel hissetti. Bu manzarayı kontrolü altına alabilirdi.

Thor bakışlarını hâlâ çamura saplanmış bir şekilde olan Kader KılıcTna çevirdi. Andronicus ayağa kalk] kayıtsız bir şekilde kılıca doğru ilerledi, nazikçe iki kabzasını kavradı ve gözlerini kapattı. Kılıcın nabız damarlarında dolaşmaya başlayan gücünü hissede!

Bu kılıcı kullanabilirim. Onu kullanabilirim çünkü c duydu ve ellerinde bir titreşim hissetti. Bakışlarını kaldırınca, kendisini pırıl pırıl kabzayı tutarken ve havaya kaldırmış olarak gördü. Eski dostu nihayet < geri dönmüştü.

Andronicus aniden saldırıya geçti ve baltasını savuı Thorgrin sakince ileri fırladı ve Andronicus’un balt böldü. Balta parçalandı ve bir parçası çamurun için Andronicus baltanın işe yaramayan diğer yarısıyla saldırmaya çalışıyordu.

Andronicus sendeleyerek Thor’un yanından geçti, c bularak döndü ve onunla yüz yüze geldi. Ama bu ke Kılıcı’nı kullanan Thor’a korku dolu gözlerle bakiye o ana kadar kendisini hiç bu kadar güçlü hissetmen Nihayet tüm çevresini kontrol edecek kadar güçlüy

“Ben benim babamsın,” dedi Thor. “Ama bu, benim oğlun olduğum anlamına gelmez. Biz babalarımızı < Onları seçme gücümüz var bizim. O yüzden ben sen seçmiyorum.”

Thor ileriye doğru atıldı ve müthiş bir savaş çığlığı Kader KılıcTm, sonsuza dek yok etmek için Andron doğru savurdu. Andronicus baltanın sapını kendisii için kaldırdı, ama Thor onu da ikiye böldü. Kılıç aŞc inerek Andronicus’un göğsünü baştan başa yardı v içinde bıraktı.

Andronicus acıyla haykırdı. Sendeleyerek geriye do sır üstü yere düştü.

Ama Thor’un önündeki bu tablo aniden tuhaf bir ş< değişti ve Thor ilk kez olarak kuşkuya düştü. Andr Thor’un gözlerinin içinde değişmekteydi. Canavara kaba bedeni küçülmeye ve gerçek bir insana benzer başlamıştı.

Dönüşüm tamamlanınca, Andronicus normal bir in geldi. Gururlu ve soylu bir savaşçı gibiydi artık. Üz(MacGillerin kraliyet üniforması ve başlığı vardı. O 1 MacGil’in ağabeyiydi. Kral MacGil’le benzeşiyordu, esrarengiz ve olağandışı bir şekilde Thor’a benziyo

Andronicus bir elini Thorgrin’e uzattı.

“İşte,” dedi. “Beni görüyorsun. Ben, değişime uğraı önce bir zamanlar baban olan kişiyim. Annenin tan sevdiği ve âşık olduğu erkeğim. Yani senin gerçek t Beni kurtar, Thorgrin. Beni sonsuza dek kurtar.”

Thor tereddüt etti. Bir şeyin yanlış olduğunu hisse yine de babasını bu şekilde, yaralı olarak bırakmaya değildi. Eğilerek onun elini yakaladı ve çekerek aya

Bunu yaparken babası onun kolunu öyle bir yakalac müthiş bir acı duydu ama bütün çabasına rağmen l türlü kurtaramadı. Andronicus gülümsedi, kemerin gizlediği hançeri çıkardı ve Thor’un göğsüne saplad

Thor, hançer içine girince soluksuz kaldı. Canı o gü hiç hissetmediği kadar çok yanmıştı. Tongaya düşt ve ölmek üzere olduğunu fark etti.

odaklanmaya çalıştı. Bütün bunları durdurabileceğini biliyordu. Bu fiziksel alanı aşacak güce sahip olduğunu, fai bir yol bulabileceğini biliyordu. Bu ülke onu kendisini aşm ve daha önce onda olmayan bazı güçlere sahip olmaya zorluyordu.

Thor gözlerini kapayarak, hançeri göğsünden çıkarması iç: evrene çağrıda bulundu.

Hançer aniden göğsünden dışarı fırladı. Andronicus elinde hançer, şoke olmuş bir durumda, geriye doğru bir adım at Thor havadaki enerjiyi yaraşırı iyileştirmek ve kanamasın durdurmak için kullandı. Gözlerini kapattı ve avuçlarını göğsünün üzerine yasladı. Elleri gerçeküstü bir ısıyla ve gü parlıyordu. Ellerini göğsünden çektiğinde, yarası tamamıy iyileşmişti.

Andronicus ağzı hayretten bir karış açılmış bir şekilde on bakakaldı.

Thor, bir kez daha Kader Kılıcfm havaya kaldırdı ve bu ke: onu yanma, toprağa sapladı. İlk defa, ona ihtiyacı olmadığı hissediyordu. O insan olduğundan daha fazla bir büyücüyd Ne de olsa bir Druid idi. Evrenin tüm gücü, onun parmaklarının uçundaydı ve çelikten de daha güçlüydü.

“Seni öldürmek için bir kılıca ihtiyacım yok, Baba,” dedi. “Zihnimin gücü bana yeter. Sen benim zihnimin en derin katmanlarında yaşıyorsun. Bunun dışında, senin bir gücüı yok. Güçsüzsün.”

Thor daha sonra bir avucunu ona doğru uzattı. Bunu yaptı anda, avucundan bir ışık topu çıktı ve Andronicus’u sardı. Andronicus havada, geriye doğru uçarken avazı çıktığı kad bağırdı ama ufka doğru ışık hızıyla uzaklaşıp, tamamen yc olunca, bu çığlık da eriyip gitti.

Thor bir süre hiç hareket etmeden durdu. Çevresin: de dağılmaya başlamıştı. Gökyüzü açılmış, güneş ç gözlerinin önündeki tablo yavaş yavaş değişmeye l Çamurların yerini parlak renkli, canlı, pırıl pırıl pai almıştı. Ölü ağaçlar tomurcuklanmış, her tarafı şar kuşlar doldurmuştu. Kış mevsimi yaza, yoksunluk berekete dönüşmüştü.

Thor ufka bakınca, artık hiçlik değil, uzaklarda, ka> üstüne tünemiş gibi duran bir şato ve ona doğru m bir yürüme yolu görebiliyordu.

Buranın rüyalarındaki yer olduğunu fark edince yü yerinden çıkar gibi oldu, çünkü bu yolun onu annes götürecek yol olduğunu biliyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alistair, kol kola girmiş bir şekilde, Erec'in annesiyle birli yürüyordu. Kayaların kenarındaki bakırla kaplı yürüyüş yollarından döne döne ilerlerlerken, Erec'in annesinin yüzünde bir gülümseme vardı. Alistair onun bu kadar naz cana yakın olmasından, ayrıca onu kendi öz kızı gibi bağr: basmasından dolayı büyük bir mutluluk duymuştu. Alista kendi annesini hiç tanımıyordu ve hayatında hep bir ann< özlemi duymuştu. Erec'in annesiyle geçirdiği şu kısacık zamanda bile, bir anneye sahip olmanın ne kadar güzel bi olduğunu anlamıştı. Kendisini şimdiye kadar hissetmedi^ ölçüde bütün hissediyordu.

Arkalarından gelen ve Kraliçe'yi yelpazeleyen bir düzine refakatçiyle birlikte yürürlerken, yüksek bir bakır korkulı sınırları çekilmiş bir platonun kenarına vardılar. Manzarj bir bakış atan Alistair'in nutku tutulur gibi oldu. Sanki tü dünya ayaklarının altındaydı. Aşağıdaki vadilerde bakirdi çatıları olan ve güneşi ışıktan noktalar gibi yansıtan binle ev vardı. Adalar, dağlık bir araziye sahip olmalarına rağm kadar verimliydiler ki, kayalıkların tepesinde ve tepelerin doruklarında bile asmalar dikilmişti. Her yerde manzara) renk katan ve dik arazide toprağa tutunmaya çalışan tomurcuklanmış meyve ağaçları ve bahçeler vardı. Çiçeklerden çıkan keskin koku her yanı sarmıştı.

Manzarayı onunla birlikte seyretmekte olan Erec'in anneî yumuşak bir sesle "Burası adanın en yüksek yerlerinden 1 dedi. "Buradan bakınca, tüm başkenti, sahille buluşan kö; bile görebilirsiniz. Yoğun sislerin vadilere indiği Tatrazen bazı bölgelerini bile görmeniz mümkündür."

om / 00c

Alistair onun parmağıyla gösterdiği yere baktı ve aî Bembeyaz kumlardan oluşan ve mavi yeşil dalgalar sahildeki güzel köyleri gördü. Adaların üzerinde bir ve hava ise bugüne kadar soluk aldığı, okyanusun v çiçeklerinin kokusunu taşıyan, en temiz, en taze he Güneş bile burada sanki daha da güçlü parlıyordu., onun dokunuşunu ve bedeninin bu dokunuşla sıms olduğunu hissedebiliyordu.

Alistair kendisini bu yerde huzurlu ve son derece r< hissediyordu. Buna şaşırmıştı. Yeni bir ülkede yön kaybedeceğini ve Halka'yı özleyeceğini sanmıştı. H< burada, Güney Adaları'nda kendisini hiç olmadığı k evindeymiş gibi hissediyordu

“Adanız çok güzel/’ dedi Alistair. “Nezaketiniz için çok teşekkür ederim.”

Erec’in annesi ağzı kulaklarına vararak gülümsedi \ kolunu Alistair’in omzuna atarak, ona sarıldı.

“Sen Erec’in sevdiği kızsın,” dedi, “bu senin benim olduğun anlamına geliyor. Ben seni, onun sevdiği g: zaman seveceğim. Bana her derdini açabilirsin.”

Alistair de gülümsedi, hayatında ilk kez anne gibi g tarafından kucaklanıyordu. Burada sevildiğini hiss ve Erec’e olan sevgisi de, bu nasıl mümkün olabilire bilmiyordu ama sanki daha da güçlenmişti.

“Kutsal su için hazır mısınız?” diye sordu.

“O da nedir?” diye sordu.

Erec’in annesi parmağıyla bir şey gösterdi.

Alistair dönüp bakınca kayalıkların ucundaki düzgi mermerin ortasında, içinden buhar tüten suların fı kocaman bir delik olduğunu gördü. Deliğin içinde E kardeşi Dauphine oturmaktaydı. Arkası onlara dön başını mermere dayamış, kollarını iki yana açmış t önündeki muhteşem manzarayı seyrediyordu.

“Burada kadınların her hafta bu suya girmeleri bir Bu sular son derece rahatlatıcıdır ve arındırıcı özel olduğu söylenmektedir. Bir genç kız düğününden b mutlaka bu suların içine girmelidir. Bunun iyi şans inanılır.”

Alistair, doğru mu duydum gibilerinden şaşkınlıkk annesine baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Erec’in annesi evet der gibi başını salladı.

“Doğru duydun. Yarın evleniyorsun.”

Alistair’in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

“Yarın mı?” diye bağırdı afallamış bir halde. “Ama yapmaya bile vaktim... Hazırlanmak için bile vaktin

Erec’in annesi gülümseyerek bir elini ona uzattı.

“Merak etme,” dedi. “Giysilerinin hepsi hazır. Arak

Bugüne kadar gördüğün en muhteşem düğün olaca

Alistair’in dili tutulmuştu. Bir yandan, Erec’le evler çok mutluydu, ama diğer yandan bu o kadar ani oln hayatının bu en önemli gönünü zihnen hazırlanma vakti olmamıştı.

“Ama neden bu kadar çabuk?” diye sordu Alistair. ‘ hazırlıklara yardım etmem gerekmez miydi?”

Erec’in annesi başını iki yana salladı.

“Biz Güney Adalarında yaşayan insanların, düğünl bazı batıl itikatlarımız vardır. Hemen yapılması ger inanırız. Geleneklerimize göre, bir kıza evlenme tel yapıldıysa, o kız hemen evlenmelidir. Biz işleri geciktirmekten hoşlanmayan bir halkız, verdiğimis hemen yerine getirmekten hoşlanırız. Bizimle ilgili çok tuhaflıkları ve gelenekleri zaman içinde öğrene Umarım bu durum seni için bir mahsur yaratmıyor

Alistair bu sözler üzerine gülümsedi. Gerçekten de bir halktı Güney Adalarında yaşayanlar, ama bu ge karşı değildi; biraz tuhaf olduklarını kabul ediyord sevmişti onları. Ayrıca, Erec’le hemen evlenme fikr sevgiyle dolduruyordu. Yaptıkları tüm hazırlıklar i< minnettardı doğrusu.

Alistair başını iki yana salladı.

“Tam tersine,” dedi. “Oğlunuzla evlenmekten muti duyacağım. Hatta şu anda bile evlenebilirim onunk “Dauphine,” diye seslendi kızına sert bir sesle. Sesıı sert çıkmasını, Alistair doğrusu hiç beklemiyordu.[4] dön. Ayağa kalk ve yengeni selamla.”

Dauphine dudak büktü. Sırtı hâlâ onlara dönüktü v görmezden geliyordu.

“Dauphine, beni duydun mu?” diye ısrar etti annes

Dauphine yavaş yavaş sulardan çıktı. Çırılçıplaktı, î durup ifadesiz bir yüzle onlara doğru döndü. Alista başını çevirdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dauphine durup, soğuk bir bakışla onu süzdü.

“Kendini selamlanmış say,” dedi ve sırtını dönerek içine oturdu.

Alistair, Dauphine’nin ne gibi sıkıntıları olduğunu c merak etmeye başlamıştı: sorunlu bir kız gibi duru öyleydi, ya da sadece Alistair’den nefret ediyordu.

Hizmetliler hemen koşturarak Kraliçe’nin ve Alista soyunması için yardım ettiler ve onlara kaynağa gic giymeleri için bornozlar verdiler.

Alistair taş basamaklardan sıcak suyun içine girinc kendisini çok iyi hissetti. Her yanını saran fıkır fıkı içine bilmediği türden bir losyon katılmıştı. Tam ac işleyen bu losyon, onun tamamen gevşemesini sağ] Alistair uçsuz bucaksız manzaraya baktı. O anda bir kenarına tünemiş gibiydi. Ilık bir meltem onu okşr

Birkaç saat sonra o senin de Kraliçen olacak.”

“O benim Kraliçem olmayacak,” dedi Dauphine, ser

“Olacak,” diye ısrar etti annesi. “O Erec’in müstakb Eğer onu biraz seviyorsan, Alistair’e karşı da nazik

Dauphine gözlerini kapattı ve başını iki yana sallad

Alistair rahatsız olmuştu, bu sıkıntının nedeni oldı düşünerek huzursuz oluyordu. Suyun verdiği gevş< yavaş yok oluyordu.

“Ona böyle terbiyesizce davranarak ailemizi lekeliy diye bastırdı annesi. “Ve sen o sandalyede oturman sandalye geline ait.”

Dauphine gözlerini açtı ve annesine öfkeli gözlerle

“Onun dili var. Neden o konuşmuyor?”

Alistair kıpkırmızı oldu. İkisinin arasında kalmak is Zıtlaşmaktan hiç hoşlanmazdı. O anda Dauphine’nı ne kadar nefret ettiğini fark etti, ama bunun neden çözemiyordu.

“Nerede istersen orada oturabilirsin,” dedi Alistair. için ayrı bir oturma yeri olması gibi bir isteğim yok

“Gördün mü, Anne. İşte konuştuk...” diye çıkıştı D; “Bu kadarı senin için yeter

mi?”

Dauphine bir iç geçirdi, sonra birden ayağa kalktı ve etrafa sıçratarak sıcak suların içinden çıktı. Çırılçıplak bir halde, hızla basamakları çıktı, hizmetlilerin ona vermek istediği bornozu bir kenara itti ve platodan hışımla ayrıldı.

“Dauphine, buraya geri gel!” diye bağırdı annesi.

Ama o çoktan gözden kaybolmuştu.

Annesi Alistair’e bakarken kıpkırmızı olmuştu.

“Lütfen onun bu terbiyesizliğini bağışla. Halkımızın nasıl olduğunun bir göstergesi değil bu davranış. Sanırım onu gerektiği gibi disiplin veremeden yetiştirdim.”

Alistair başını iki yana salladı.

“Lütfen, özür dilemeyin.”

“Erec’e çok bağlı olduğu için oluyor bunlar. Her zaman onu çok sevmiştir. Ayrıca. Onu yıllardan beri görmedi.”

“Lütfen, onun namına da özür dilemeyin. Siz bana karşı muhteşem bir ev sahibeliği yaptınız. Kayın validem olacağınız için gerçekten onur duyuyorum ben.”

Erec’in annesi kederli bir şekilde gülümsedi. Sonra ikisi arkalarına yaslandılar ve gözlerini kapattılar.

Aniden, Alistair tam sessizlik içinde yeniden gevşemeye başlamışken, tüm ülkede çanlar yüksek sesle çalmaya başladı. Arkasından, müthiş bir tezahürat oldu.

Gürültü giderek arttı. Alistair’in gözleri korkuyla kocaman 225 / 325

açılmıştı.

“Ne oluyor?” diye sordu. Bir yandan da bu insanlar gibi tuhaf geleneği var acaba diye düşünüyordu. Mı kutlama var gibiydi.

Erec’in annesi de gözlerini açtı ve kocaman gülümsedi, gülerek ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Bunlar ölüm çanları,” diye açıkladı. “Kocam öldü!’

Sonra hiç durmadan kahkahalar atmaya başladı. Ze köşe olmuş gibiydi.

Alistair hiçbir şey anlamadan ona baktı.

“Peki, neden herkes bu olayı kutluyor?” diye sordu neden gülümsüyorsunuz?”

Erec’in annesi içini çekti ve ona baktı.

“Güney Adalarında yaşayanlar için ölüm yas tutuk olay değildir. Kutlanması gereken bir olaydır. Bura< matem tutmak yasaktır. Tam tersine biz hayatı kut' Aslında, ölüm bizim için kutlanması gereken en ön< olaydır.”

Çanlar çaldı, çaldı... Tezahürat sesleri giderek yükse Alistair buranın ne kadar tuhaf bir yer olduğunu di başladı. Gerçekten de burada, bu halkla ilgili olarak gereken sürüyle şey vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thor gök geçidinin önünde durdu ve suratına vuran buz gibi rüzgâra karşı nefesini tuttu. İleride, gök geçidin karşı tarafında kocaman yamaçların göğe yükseldiğini, yamaçların tam kenarında da altın renkli parıltılı kapıları olan esi bir kale olduğunu gördü.

Annesinin kalesiydi.

Thor orada durmuş, manzaraya, rüyalarındaki görüntüye bir heyecan ve endişe karışımıyla bakıyordu. Gök geçidi daracıktı, okyanustan sıçrayan suyla ve etraftaki pusla kayganlaşmıştı; altındaysa azgın okyanusa ve yamaçlara olan yükseklik birkaç yüz metreydi. Düşmek ölmek demekti.

Thor hayranlıkla manzaraya baktı. Orada sihir olduğunu hissedebiliyordu. Oradaki dünyanın tamamı gerçeküstüydü; rüyalarındaki topraklar, tüm hayatı boyunca peşini bırakmamış olan rüyalar hayat bulmuştu. Artık gerçekti.

Yoksa değil miydi? Bunlar da zihninin bir başka ürünü müydü?

Thor artık hiçbir şeyden emin değildi. Ama orası ona gördüğü her şeyden daha gerçek geliyordu. Kesinlikle rüyalarından birinden daha gerçekti. Artık orada, rüyasının içinde olduğuna göre, sonunun nasıl olacağından emin değildi.

Thor annesinin orada, gök geçidinin karşı tarafındaki kalede olduğunu biliyordu; bunu hissedebiliyordu. Titrediğini, onu göreceği için inanılmaz derecede heyecanlı olduğunu hissetti.

Bir yandan da gergindi. Annesi neye benziyordu? Ona karşı rüyalarındaki gibi iyi ve sevecen mi olacaktı? Onu gördüğüne mutlu mu olacaktı?

Bir de en kötü şey aklına geliyordu; Thor'un düşünmekten bile korktuğu bir şey: Ya annesi orada değilse ne olacaktı?

Thor orada dikilip beklemenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Vakit gelmişti.

Kendisini hazırladı ve geçide ilk adımını attı; bunu yaptığı anda rüzgâr uğuldadı. Kaygan yede bir anda kaydı, ama dengesini geri kazandı. Dikkatle birkaç adım daha attı.

Dalgaların sesi arttı ve Thor aşağıya bakınca dalgaların kayalıklara vurduğunu, pusun havaya yükseldiğini ve rüzgârla taşındığını gördü. Bir adım daha attı, sonra ikinci bir adım attı ve sanki bir dünyayı geride bırakıp yeni bir dünyaya girmek üzere olduğunu düşünmeden edemedi. Bilinçaltının ta derinliklerine giriyormuş gibi hissetti.

Thor hızlandı ve giderek daha hızlı yürümeye başladı; çok geçmeden karşı tarafa geçmişti. Bu kadar kolay olamayacağını biliyordu. Onu bekleyen daha ne gibi sınavlar olduğunu, bilinçaltının başka neler yaratabileceğini merak etti.

Tam bunu düşündüğü anda, karşısında birisi belirdi. Thor bu kişinin ona babalık eden, köyünde onu büyüten, ona gaddarlık eden kişi olduğunu fark etti. Onun arkasında birden Thor'un birlikte büyüdüğü üç kan bağı olmayan kardeşi de belirdi.

Thor zihninin çocukluğunu, küçüklük yıllarını geri getirip, ona bir engel daha yarattığını fark etti. Hayatı boyunca onu engellemeye çalışan kişileri yaratarak, gitmek istediği yere gitmesini engellemek için son bir zorluk oluşturuyordu.

“Burada öteye geçemezsin,” dedi onu büyüten babe layık değilsin. Burada sadece layık olanlar geçebilir

“Sen kim oluyorsun da bana layık olmadığımı söylü dedi Thor en sonunda daha önceden yapamadığı bi başarıp bu adama karşı çıkarak. Thor’un kendisini koruyamaması, ifade edememesi, bu baba figürüne kötü hissettiğini söyleyememesi tüm hayatının hay kırıklığının esas nedenlerinden biriydi. Artık en soı yapacak cesareti toplamayı başarmıştı.

Üç kardeşi kaşlarını çatmış ona bakarlarken, babas beline dayamış, meydan okur gibi karşısında duru)

“Buradan geçebileceğini sanıyorsan, önce beni aşm Thorgrin.”

Babası saldırıya geçince, Thor onun sandığından da hareket ettiğini fark etti. Thor Kader Kılıcı’m çekm elini beline attı, ama dehşet içinde orada olmadığır

Babasının saldırısı karşısında savunmasız kalan ve; davranan Thor, kendisini itilip yere yıkılırken buld gök geçidinde kaymaya başladılar.

Thor tam kenara kadar kaymıştı ki, aniden döndü a boğuşarak onu diğer tarafa itti; ikisi kayarlarken bi geri döndüler.

Thor en sonunda babasının üstüne çıkıp onu yere il babası da onun boğazına yapıştığında onu boğmaya

Gerçek değilsin. Gerçekten karşımda değilsin. Bilinçaltımsın. Şüphelerim ve korkulanınsın. Etrafımda gördüğüm her şey benim. Bu da sana güç veriyor. Şu anda sana o gücü vermeyi keseceğim.

Thor daha güçlü olmak, savaşmadan savaşmak, silahsız savaş açmak için içinin ta derinliklerine emir verdi. Zihnini bedeninden daha güçlü yapmanın vaktinin geldiğini anlamıştı.

İçine bir sıcaklığın yayıldığını, dünyasının göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründüğünü hissetti ve gözlerini açtığında babasının boğazını değil, altındaki geçidin toprağını tutuyordu. Babası ortadan kaybolmuştu.

Thor arkasına bakınca, kardeşlerinin de orada olmadığını gördü. Geriye bir tek rüzgârın uğultusu ve dönerek üstüne gelen pus dalgaları kalmıştı.

Thor rahatlayıp derin bir oh çekti, sonra ağır ağır ayağa kalktı. Zihnini güçlü tutması gerektiğini kendisine hatırlatarak gök geçidine yürümeye devam etti. Druidler Diyarı'na yürüyüşünün tamamı zihnini kontrol etmesiyle ilgili uzun bir görev hâline gelişti ve bunun en zorlu savaş olduğunu anlamaya başlamıştı. Thor tek başına kocaman bir orduyla karşılaşmayı yeğlerdi. Zihni onu belenmedik bir biçimde en derin ve en karanlık yerlere götürebilirdi ve hala oraya gitmesini engelleyecek kontrole sahip değildi. Bu kontrol nasıl elde ediliyor acaba, diye düşündü. Bunun öğrenmeye devam etmesi gereken bir çaba olduğunu anladı.

Thor yürürken, sert rüzgâr dengesini kaybetmesine neden olunca, rüzgârın gücünü azaltmak için zihin gücünü

kullanabileceğine karar verdi. Doğayla, evrenle, etrafınd; her şeyle nasıl bir olduğunu görmeye başlamıştı. Rüzgâr sakinleşti ve Thor dimdik ayağa kalktı, daha büyük bir gı yürümeye, geçitte ilerlerken dengesini daha iyi sağlayabilmeye başladı. Evrenin etrafında bir araya geldi ayaklarını yere daha sağlam bastığını hissetti.

Thor gök geçidinin sonuna yaklaştığını görünce şaşırdı. Geçidin en sonundan, annesinin kalesinin bulunduğu yamaçtan sadece birkaç adım ötedeyken, birden karşısın birisi daha çıkıp yolunu tıkadı.

Thor birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ve gördüğü şeyi id: etmeye çalıştı. Hiç mantıklı değildi. Karşısında güçlü mü güçlü bir düşman vardı ve üstünde Thor'un hiç görmedi\ türden bir zırh vardı.

Karşısındaki kişi kendisiydi.

Thorgrin'di.

Thor kendisinin kopyasına, azılı ve güçlü bir savaşçıya bakakaldı; savaşçı orada savaşmaya hazır bir biçimde durmuştu ve elinde Kader Kılırı cardı. Thor bu savaşçıyı dikkatle süzdü ve gerçek olup olmadığını, zihninin bir be ürünü olup olmadığını anlamaya çalıştı. Evrende nasıl ol ondan bir tane daha olabilirdi?"

"Annemin kalesine girmemi neden engelliyorsun?" dedi "Çünkü buna layık değilsin," dedi savaşçı.

"Kendi annemle tanışmaya layık değil miyim?"

Savaşçı kılını dahi kıpırdatmadan, ifadeden yoksun bir h

ona baktı.

“Burası kabul edilenlerin bir kalesidir,” dedi. “Sade güçlüler girebilir. Ben muhafızım. Beni aşman gere

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Ama sen bensin,” dedi.

“Henüz yenemediğin şenim,” dedi savaşçı.

Savaşçı birden saldırıya geçti; kader Kılıcını kaldırc Thor’un kafasına indirdi.

Thor avucunda bir şey hissedince, elinde aynı Kade durduğunu görüp sevindi.

Bunu kaldırıp o da saldırıya geçti.

Birbirinin aynısı olan iki kılıç tam ortada çarpıştı v kıvılcımlar sıçradı. Thor sola ve sağa kılıcını savuru savaşçı her darbeyi ve her hareketi aynen taklit ett yapsa savaşçı da aynısını yapıyordu. Çok geçmeden bunun nafile olduğunu anladı. Onu yenmesi mümki Bu savaşçı onun bildiği her şeyi biliyordu. Hareket] önceden tahmin ettiğinden, onu yenmek mümkün

Böylece, bir ileri bir geri savaştılar; Thor nefes nefe kalmıştı, kolları ve omuzları yorulmaya başlamıştı Thor kılıcını savururken, savaşçı onun beklemediği yaptı: Geriye kaykıldı ve Thor’un göğsüne bir tekm<

Kenardan kayıp düşmeye başlatınca da paniğe kapıldı.

Birden, savaşı da orada belirdi; Thor’u ayak bileğinden yakaladı, tek eliyle tuttu ve düşmesini engelledi. Thor aşağıya bakınca, azgın okyanusu gördü. Sonra, yukarı baktı ve kendi aksinin ona baktığını, adeta ona yardım edip etmemeye karar vermeye çalıştığını gördü.

“Yardım et bana,” dedi Thor baş aşağı sallanırken yukarı uzanmaya çalışırken.

“Neden yardım edeyim?”

“Annemi görmem gerek,” dedi Thor. “Buraya ona bu denli yakınken ölmeye

gelmedim.”

“Ama savaşı kaybettin.”

“Ama kendime yenildim.”

Savaşçı hayır der gibi başını salladı.

“Üzgünüm,” dedi. “Hala yeteri kadar güçlü değilsin.”

Birden, Thor’u bıraktı.

Thor aşağı düştüğünü, dönerek havada uçtuğunu hissedince çığlık attı; okyanusa, kayalıklara ve aşağıda onu esin bekleyen ölüme doğru düşerken, çığlıkları tüm kanyonda yankılandı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Şafak Yukarı Adalar’da hiç olmadığı kadar sakin bir biçimde sökerken, Reece, Stara, Matus ve Srog güvertede durmuş doğuya bakıyorlar, ilk güneşin ufukta yükselişini ve günü karşılayışını izliyorlardı. Arkalarında Komutan Wolfson ve düzinelerce adamı da güvertede duruyordu. Hepsi silahlarını çekmiş ufka bakıyordu. Hava soğuktu, ama şaşılacak kadar açıktı; gökyüzü kehribar rengine bürünmüştü ve sabahın erken saatlerinin karanlığı dağılmaya ve güneş göğü aydınlatmaya başladığında, Reece mutlaka herkesin düşündüğü şeyi merak etti: Yukarı Adalılar ne zaman saldıracaklardı?

Gerilim öylesine yoğundu ki, Reece bunu havada hissedebiliyordu. Şafak da söktüğünden ve fırtınalı gece geride kaldığından, Reece Tirus’un gemlerinin açık denizden çıkagelip onları arkadan sıkıştıracağına emindi. Yine de oraya gitmeye karar vermişlerdi, ama Reece kaybedebileceklerini biliyordu. Gwendolyn’in filosundan sadece bir düzine gemi kaldığından, büyük bir ihtimalle karşılarına çıkacak düzinelerce gemiden oluşan ve onları bu limana sıkıştıracak filoya karşı başarılı olmaları imkânsızdı.

Reece kıyı şeridine dikkatle baktı ve Tirus’un yüzlerce askerinin siluetini gördü. Askerler sıraya girip dizilmiş, silahlarını çekmiş ve menzile girdiği anda filoyu yamaya hazırdı. Tuzağa düşmüşlerdi.

Srog ellerini beline dayayıp öne çıktı ve göğe baktı. Sonra dönüp açık denize,

Tirus’un gemilerinin yaklaşması gereken yöne baktı.

“Pozisyonumuzu korumalıyız,” dedi. “Ama burada kalırs öleceğimiz de kesin.”

Srog durup düşünürken, Reece öne çıktı ve kıyıya bakarc da düşüncelere daldı. Reece Srog’un halı olduğunu, bir ş< yapılması gerektiğini biliyordu.

“Kız kardeşin olsaydı ne yapmamızı isterdi?” diye sordu Reece gözlerini yumup düşündü.

“Burada bekleyip ölmemizi istemezdi,” dedi. “Saldırman isterdi... Tıpkı babamın isteyeceği gibi. Sürpriz yapmaya zaman çok önem verirdi. Daha ufak bir gücün büyük bir birliğe saldırması gibi: Büyük birlik bunu asla beklemez. Hepimiz ölecekse, saldırarak, kılıçlarımızı kaldırarak, ces ölmeliyiz. Burada oturup öldürülmeyi bekleyerek değil.”

Reece gözlerini açıp kıyıya baktı.

“Denize açılamayacağımıza göre, babam kıyıdan saldırıya geçmemizi isterdi.”

Srog şaşkınlıkla kıyıya baktı.

“Ama menzile girer girmez, okları biz alevler içinde bira. diye itiraz etti.

Reece evet anlamında başını salladı.

“Ama yeteri kadar hızlı hareket edersek, hepimizi yakalayamazlar.”

“Ya dönüp denize açılırsak?” dedi Srog. “Tirus’un filosu)* karşılaşıp savaşabiliriz.”

Matus öne çıkıp başını salladı.

“Hayır,” dedi. “Ağabeyimin filosu bizimkinden çok Silahları iyi ve eğitimliler. Bir katliam olur.”

“Her halükarda bir katliam olacağa benziyor,” dedi

Reece seçeneklerini düşündü, ileriye bakıp dikkatle vermeye çalıştı. En sonundan, bir karar verebildi.

“Denizde ölmektense karada ölmek daha iyi,” dedi

Orada durup tartışırlarken, birden direğin tepesine denizci telaşla aşağıya seslendi.

“Lordum! Geldiler!”

Herkes o yöne döndü ve geminin en uç kısmına koş baktılar: ufuk hepsi dosdoğru üstlerine doğru gelen gemiyle doluydu. Tirus’un filosu onları limanda tuz düşürmek için geliyordu. Kendi gemileriyle kıyı an sıkıştırmak için geliyorlardı.

Reece gitgide sıkıştıklarını hissedebiliyordu.

Wolfson karar verip başını salladı.

“Kıyıya ilerleyin’” diye emir verdi. “Saldırı vakti ge

dosdoğru üstlerine yağan ateşli oklar fırlatan orduya ve kıyıya doğru giderken, etrafındaki gemilerden panikleyen adamların çığlıkları yükseliyordu. Saldırılarının hızını arttırmak için, düzinelerce adam var güçleriyle kürek çekiyor, gemileri daha çabuk kıyıya ulaştırmaya çalışıyordu.

Onları kıyıya iten azgın dalgalara ve akıntıya rağmen, ağır giden ve çok çaba gerektiren bir durum söz konusuydu; Reece’in etrafı tamamıyla ateşli okların isabet ettiği çığlıklar atan insanlarla doluydu. İşin daha da kötüsü, ateşli oklar yelkenlere ve geminin ahşap gövdesine de isabet etmeye başlamıştı.

Reece adamları etrafta koşuşturuyor, yeni ateşli oklar gelirken diğerlerini söndürmeye çalışıyor ve geri ok fırlatıyordu. Reece diğer gemilere bakınca, bazılarının yanmaya başladığını, ateşli okların yelkenlerin ta tepesine isabet edip gemileri alevler içinde bıraktığını gördü. Dehşet içinde bunları izlerken, birkaç gemilerinin çoktan alevler tarafından yutulduğunu, cayır cayır yanan ufak bir filonun sahile doğru süzüldüğünü gördü. Kıyıya vardıklarında filolarından geriye gemi kalıp kalmayacağını, kalırsa kaç tanesinin sağlam olacağını düşündü.

Dönüp denize, kaçış yollarına baktı ve Tirus’un filosunun daha da yaklaştığını fark etti; kıyıya varmaları gerektiğini biliyordu. Sadece yüz metre kalmıştı, ama oraya kanları döküle döküle varacaklardı.

Reece’in yanı başındaki Stara cesur bir biçimde savaşıyordu; tırabzanların orada durmuş kıyıya birbiri ardına oklar fırlatırken ve dört bir yandaki adamları öldürürken gelen oklardan korunmaya bile çalışmıyordu. Reece’in başının üstünden ateşli bir ok vınlayıp geçerken, Reece küreğini bıraktı, ayağa kalktı ve bir yay alıp Stara’ya katılarak oklar

fırlatmaya başladı. Neredeyse yüz metre öteden kusursuz atış yaptı ve Tirus’un kıyıdaki adamlarından birinin çığlı! attığını duydu ve adamın kumlara yığıldığını gördü.

Bir ok onun birkaç adım ilerisine uçtu, bir yelkene saplan güverteye alevler yayılmaya başladı; Reece bir kova su alı derhal alevleri söndürmeye koyuldu. Alevler tısladı, üstlerinden dumanlar çıktı ve neyse ki Reece bunları söndürmeyi başardı... Ama şansının daha kaç kere bu der yaver gideceğinden emin değildi.

“Yelkenleri indirin!” diye bağırdı kaptan.

Denizciler hemen emrini yerine getirmek için koşarlarke yelkenlerden birine ateşli bir ok isabet etti; adamlar yelkenleri giderek daha hızlı bir biçimde indirirlerken, Re yanlarına gidip onlara katıldı. Yelkenler inerken, Matus k ve çıplak elleriyle alevleri söndürdü. Yelken tamamıyla al almadan söndürmeyi başardı, ama yelkenin ortasında kocaman, kapkara bir delik kaldı.

Reece gemilerinin hız kaybettiğini hissetti ve Srog indirdi yelkenlere endişeyle baktı.

“Hızımız kesiliyor!” diye bağırdı kaptana.

“Umurumda değil!” diye bağırdı kaptan. “Bu, benim gemi Yanara batmayacağız!”

Reece de hızlarının kesilmesinden dolayı endişeliydi; arm yandan da bunun en doğru hareket olduğunun farkındayc çünkü alevli oklar giderek artıyordu ve filolarındaki daha gemi alevler içinde kalmaya başlamıştı. Yelkenler onları savunmasız hale getiriyordu.

“YELKENLERİ İNDİRİN! DİĞER GEMİLERE DE BUNU DUYURUN!” diye bağırdı kaptan yanlarındaki gemiye; tayf bu emri bir sonraki gemiye iletti, onlar da kendi yanlarınd gemiye iletti. Böylece, filodaki gemiler teker teker yelkenlerini indirmeye başladılar. Gemilerden biri yelkenlerini vaktinde

indiremeyince, gemi bir anda kocam alev toplarıyla kaplandı ve Reece çığlık atan adamların ses duyunca irkildi.

Kıyıya neredeyse yetmiş metre kadar yaklaştıklarında, akıntılar da güçlenmişti ve onları azgın dalgaların arasına sürüklemeye başlamıştı. Bu şekilde, biraz hızlandılar. Sağlarındaki dalgakıranı geçtiler ve Reece kayalıkların ara: gizlenmiş bir grup askerin birden kalıp onlara nişan aldıklarını fark etti.

Reece Stara'nın okların menzilinde olduğunu ve bunu fark etmediğini gördü. Stara gururla ayakta duruyor ve kıyıya c fırlatmaya devam ediyordu. Reece hızla dönüp ona doğru koştu.

"Stara!" diye bağırdı.

Reece güvertede koştu ve atlayıp onu kaparak güvertede y çekti. Güverteye sert bir biçimde çarptıklarında, Stara ahş çarpmanın etkisiyle bağırdı. Ancak, ikisi yere düşerlerken, ok tam az önce durduğu yerden geçti. Reece'in omzuna saplandı ve acı içinde bağırdı.

Reece inleyerek yerde yatarken Stara'ya baktı; Stara da gö; fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı. Reece onun surat ifadesinden az önce hayatının kurtarıldığını anladığını göı

Onunla konuşmak istedi, ama çok acı içindeydi; alevli ok b omzundaydı. Stara dehşet içinde alevleri söndürdü. Alevle

söndürmek için her vurduğunda, Reece'in can daha da çok yandı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Stara. "Oku çıkarmam gerek!"

Reece omzuna bakınca, okun olduğu gibi saplanmadığını, sadece bir, iki santim etine girdiğini girdi. Ama yine de ok sanki tüm bedenini yarmış gibi hissediyordu.

"Oku çıkarman iyi bir fikir mi bile..." dedi.

Ama daha lafını tamamlayamadan, Stara eğildi ve var gücüyle oku çekti.

Reece çığlık attı ve yarasından kanlar fışkırdı. Hayatında hiç o kadar büyük bir acı hissetmemişti; Stara hemen avucuyla yarayı örtüp anları durdurmaya çalıştı.

Sonra, dişleriyle gömleğinden bir parça yırttı ve bunu birkaç kere Reece'in omzuna doladı. Tepelerinden hala oklar geçiyordu. Her ikisi de oklara isabet olmamak için eğildi.

Reece omzuna, zonklayan yarasına baktı ve bandajının kan içinde kaldığını gördü. Stara biraz daha kumaş yırtıp yarayı tekrar bağladı.

"Özür dilerim," dedi Reece acı içinde suratın buruştururken. "Bir kadın kadar nazik bir biçimde bağladığım söylenemez."

Güvertede müthiş bir gürültü koptu; Reece şaşkınlık içinde o yöne bakınca, kıyıya yaklaşmalarını fırsat bilen Tirus'un birkaç adamının kayalıklardan gemiye atladıklarını gördü. Başını kaldırıp bakınca, kıyıdan hemen hemen otuz metre mesafede olduklarını ve Tirus'un adamlarının dizilip gemiye atladıklarını gördü. Birkaçı tırabzanlara çarptı ve çığlıklar atarak sulara gömüldü; diğerleri tutunmayı başardı, ama

Reece'in adamları tarafından itildi. Yine de yeteri k gemiye çıkmayı başardı ve ayağa kalktı. Gemiyi isti ediyorlardı.

Reece apar topar Stara'yla birlikte ayağa kalktı, sağ! kılıcını kaldırdı ve istilacıların bulunduğu yere koşı tanesini tırabzanları aşamadan öldürdü ve azgın su yolladı. Ama üçüncü adam tam yanma düştü ve kılı kaldırdığı gibi Reece'in çıplak boynuna savurdu. Re vaktinde darbeyi savuşturmak için dönemeyince, ö hazırlandı.

Stara tam o anda elinde uzun bir mızrakla öne atıld darbesini tamamlayamadan mızrağı göğsüne saplac onu tırabzanlara geri iterken ve azgın dalgaların ar yollarken adam acı içinde bağırdı.

Reece şok ve minnet içinde ona baktı.

"Ödeştik sanırım," dedi.

Stara gülümsedi, ama durmadı. Hızla yanından geçi mızrağını inanılmaz bir hareketle Reece'i de şaşırt; savurdu. On adım uzunluğundaki mızrağı tekrar te] etrafına savurdu, bir sopa gibi kullanıp Tirus'un gei etmeye çalışan adamlarından dördünü daha öldürc

Reece yanma gelip adamların aldığı zarara, suda yü cesetlere baktı. İkisi de yan

yana, nefes nefese kaldı

“Bir mızrağı bu kadar iyi kullanmasını nerede öğre: sordu Reece etkilenmiş bir halde.

“Yukarı Adalar’daki kadınların kılıç kullanması yasaktır. Ben de bu yüzden mızrak kullanmayı öğrendim. Bir insanı öldürmek için her zaman bir kılıç gerekmez.”

Birkaç ok daha başlarının üstünden geçerken, Reece kıyıya ne kadar yaklaştıklarını gördü. Etraflarında azgın dalgalar gemiye çarpıyordu ve gemi havalara yükselip tekrar suya iniyordu. Akıntı onları tam hıza ulaştırmış, dalgaların üstünde son sürat itiyordu. Kıyıya yaklaşık olarak yirmi metre kalmıştı ve Tirus’un yüzlerce adamı kılıçlarını almış, oklar fırlatarak onları karşılamak için koşuyorlar, suya giriyorlardı. Reece’in adamları da oklar fırlattıkları halde sapır sapır oklara isabet olup yere yıkılıyorlardı. Bir ateş duvarına girmek gibiydi.

Reece bir an önce bir şey yapmaları gerektiğinin farkındaydı... O şekilde devam ederlerse, daha kıyıya varmadan hepsi ölmüş olacaktı.

Aklına bir şey geldi; cesaret gerektiren ve riskli bir şeydi, ama işe yarayacak kadar da çılgıncaydı. Kaptana döndü.

“Gemiyi yakabilir misin?” diye bağırdı.

Birkaç adım ötede olan kaptan dönüp Reece çıldırmış gibi ona baktı. Ne dediğini anlamadığı belliydi.

“Gemimizi diyorum!” diye bağırdı Reece. “Yelkenler! Yakın onları! Tamamını yakın!”

“Delirdiniz mi?” diye bağırdı kaptan. “Hepimiz alevlerin içinde kalıp ölelim diye mi?”

Reece başını sallayarak ona yaklaştı ve oklar başlarının üstünden hızla geçerken telaşla kolunu tuttu.

“Yağ varillerini ortadaki alevlerin etrafına dizeceğiz. Kıyıya yaklaştıkça, adamlarının gemiye binmesine yardımcı olacağız. Onlar gemiye binerken biz kıç

tarafından suya atlayacağız ve suda güvende olduğumuzda alevli oklarımızı fırlatıp Tirus'un adamlarını endi gemimizde yakacağız!"

Yakınlarda duran Srog kaptana baktı; kaptan da tereddütle ona baktı. İkisi de Reece'in aklını mı yitirdiğini, yoksa muhteşem bir komutan mı olduğunu bilemiyorlardı. En sonunda, oklar vızır vızır tepelerinden geçerken, her ikisi de kaybedecekleri çok az şey olduğuna karar vermiş gibiydi, çünkü onları bekleyen şeyin ölüm olduğunu anlamışlardı.

Kaptan tamam der gibi başını salladı ve emirler yağdırmaya başladı. Adamları emirlerini yerine getirmek için koşturdu, gemi direğinin etrafına birkaç yağ varili koydu ve yelkenleri bunların üstüne örttü.

Reece diğerlerinin oklarını almasını, uçlarına paçavralar bağlamasını ve yağa batırmasını emrederek yanacak hale getirmelerini sağladı. Reece'in önderliğinde, herkes pozisyonlarından ayrıldı ve geminin kıç tarafına koşarak, pruva tarafını Tirus'un adamlarına bıraktı.

Herkes en arka tarafta bir araya toplanarak beklerken, akıntı onları kıyıya daha da yakınlaştırdı.

Adamlarının hepsi çömelmiş bekliyor, gemiden atlamak için sabırsızlanıyordu.

"Daha değil!" dedi Reece.

Tirus'un daha da çok adamı hızla gemiye çıktı ve yüzlerce adam güverteyi doldurdu. Onları görünce, öldürmek üzere

hızla kıç tarafına doğru koşmaya başladılar.

"Daha değil!" diye bağırdı Reece yine. Geminin mür olduğunca fazla düşman askeriyle dolmasını istiyoı

Adamlar neredeyse onlara varacak kadar yaklaştı; 1 çekip savaş çığlıkları attılar ve Reece'in adamlarını: korktuğunu sandılar.

En sonunda, askerlerden biri birkaç metre ötelerim gelince, Reece "Ateş!" diye bağırdı.

Kraliçe'nin askerleri teker teker düzinelerce alevli < yelkenlere ve bunların

altındaki yağ varillerine fırL Okların isabet etmesini bile beklemeden Reece’in p< takıldılar; Derhal arkalarını döndüler ve geminin ki tarafından okyanusa atladılar.

Reece büyü bir hızla suya atlarken Stara’yı kaptı ve birlikte düştüler. Reece olduğu gibi suya battığında gibi olduğunu hissetti, ama birbirlerinin elini bırak Reece suyun altındayken, kulaları adeta sağır edece müthiş bir patlama sesi duydu.

Reece’in ayakları zemine değdi. Neyse ki atladıkları sadece on adım derinlikteydi; Reece dibe çarpıp yul ve karşısına bir daha görmeyeceğine emin olduğu l çıktı. Az önce terk ettiği gemide tekrar tekrar patla meydana geliyordu ve yağ varilleri teker teker patl; alevler her yanını sarıyordu. Alevler gemi direğini, tüm güverteyim ve tırabzanları kapladı ve her şey < çabuk olup bitti ki, Tirus'un adamları bir şey yapac

Reece büyük bir memnuniyetle bu manzarayı izledi. Tirus’un yüzlerce adamını haklamış, gemideki adamlarının hepsini kurtarmıştı. Kesin bir ölümden kurtulmuşlar, savaşma şansı elde etmişlerdi.

Dalgaların arasında batıp çıkan Reece dönüp kıyıya baktı. Stara’mn elini tutup diğerleriyle birlikte su göğsüne varana dek yüzdü. Sonra, yürümeye başladılar ve güçlü akıntıların ve etraflarına çarpan azgın dalgaların arasında su karınlarına ve sonra dizlerine gelene dek yürüdüler.

Yine de güvende sayılmazlardı. Tirus’un yüzlerce daha damı, destek birlikleri kıyıda belirdiler. Bu adamlar kılıçlarını kaldırıp onları karşılamak üzere suya girdiler.

Omzu zonklayan, üstünden sular akan, soğuktan donan ve dizlerine kadar suda olan Reece sağlam koluyla kılıcını kaldırdı ve ilk düşmanıyla savaşmak üzere koştu. Kendisini iki misli olan adamın darbesini inleyerek savuşturdu, ona doğru eğildi ve yan tarafa aydı; adam dosdoğru suya gidince, Reece dönüp onu kılıcıyla öldürdü.

Etrafındaki adamlarının hepsi teke tek, bire bir savaşıyor, attıkları her adımda kıyıya çıkmaya çalışıyorlardı.

Korkusuzca, canlarını kurtarmak için savaşırlarken, kılıçların birbirine çarparken çıkardığı metal sesi ve adamların çığlıkları etrafta yanılandı. Her iki tarafın

askerleri de öldü ve çok geçmeden sular akan kanlarla kıpkırmızı esildi.

Tirus'un askerleri ardı arkası kesilmez bir halde hala kıyıya akın ediyordu. Reece'in attığı her adıma ve öldürdüğü adama karşılık olarak yeni bir adam geliyordu.

Derken, aynı anda birkaç borazan öttü ve Reece oraya bakınca Falus'un ufak filosunun yaklaştığını gördü. Düzinelerce savaş gemisi hızla geliyordu. İki düşman arasında kalmış, sıkışmışlardı.

Reece o gün öleceğini biliyordu; ama en azından kendi ayakları üstünde bir asker olarak, kılıcını tutarak öleceğini biliyordu. Kollarını kaldıramayacak hale gelene dek savaşmaktan vazgeçmeyecekti. Son ana dek, öldürebildiği kadar düşman askeri öldürecekti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Şafak sökerken, Gwendolyn kucağında Guwayne'le gemisinin pruvasında durmuş dehşet içinde Yukar kasvetli okyanusuna bakıyordu. En sonunda, kara görünmüştü, ama dikkatini çeken şey bu değildi.

Karayı gördüğüne, oraya vardıklarına rahatlayacağı bakışları çok daha rahatsız edici bir manzaraya tak Tirus'un bayrağını taşıyan, arkaları onlara dönük v kendi adalarına saldıracakmış gibi koya doğru ileri düzinelerce savaş gemisi görmüştü.

Gwen ilk önce buna şaşırdı. Hiç mantıklı değildi. N< halklarına saldırmak üzere olacaklardı ki?

Kendrick, Godfrey, Steffen ve diğer danışmanları s< şıklarında yanma geldiler ve o endişe verici manza baktılar. Kıyıya yaklaşırlarken, Gwen gözlerini kısi] ve neler olduğunu gördü. Koyda kendi filosundan y düzine kadar gemi vardı, birçoğu alevler içindeydi[1] dumanlar ufka kadar yükseliyordu. Adamların çığlı oradan bile duyuluyordu. Tirus'un ilerleyen filosuy adamlarının arasında kalmışlardı.

Gwen neler olduğunu anladı: Tirus'un adamları filo kalanına tüm güçleriyle savaş açmışlardı. Geriye ke sayıdaki adamı da katlediliyordu.

adamlarıyla birlikte. Gwen'in içini bir anda bir suçlı kapladı. Belli ki emrine saygı göstermek için orada! pozisyonlarından ayrılmamışlardı. Bir şekilde onla yolda bırakmış, o Yukarı Adalıların ellerinde ölmel oraya yollamış gibi hissetti.

Gwendolyn'in içini bir panik dalgası sardı; buna izii veremeyeceğini biliyordu... Adamlarının yenilmesii yumamazdı. Nedeni her ne olursa olsun, Reece emr gelip Tirus'u öldürmemesi gerektiği halde, yine de ve diğerleri de adamlarıydı. Yukarı Adalıların onlar vermesine izin verilemezdi. Kraliçe'ye, Gümüş'e, M karşı gelindiğinde neler olduğunu öğrenmeleri ve I gazabını hissetmeleri gerekiyordu.

Ama Gwendolyn savunmasız bir pozisyonda yolculı ve Yukarı Adaların düzinelerce büyük ve iyi silahla] gemileri sayıca onun gemilerinden çok daha

fazlay< Gwendolyn’in savaş gücü üstün olmasına rağmen, (denizde doğrudan yapılacak bir savaşta yenmelerir mümkün olmadığı belliydi.

“Tam olarak beklediğin gibi bir karşılama değil, de; kardeşim?” diye sordu Kendrick bir savaşçı vizörüı profesyonel bir savaşçı gözüyle manzarayı sakin bıı izlerken.

“Sana Tirus’a güvenilemeyeceğini söylemiştim,” de Gwen başını salladı.

“Artık bunların hiçbir önemi kalmadı,” dedi. “Bu dı

“Ama leydim, bu kocaman filoya saldıranlayız herhalde.”

“Sürpriz yapmayı biliyoruz,” dedi Gwendolyn. “Arkadan, açık denizden bir saldırı gelmesini beklemiyorlar. Bize bakmayacaklardır. Harekete geçtikleri ana dek, çoktan filolarının büyük bir kısmını yok etmiş olabiliriz.”

“Ya sonra?” dedi Aberthol ısrarla. “Neler olup bittiğini anladıklarında, dönüp bize karşılık verdiklerinde denizde bizi yok ederler.”

Gwendolyn onun haklı olduğunu fark etti. Zekice bir plana, bir an önce yapılabilecek bir şeye ihtiyacı vardı. Doğrudan bir karşılaşmayı göze alamazdı.

Ufka dikkatle baktı, coğrafi özellikleri, denizden fırlamış dalgakıran görevi gören kayalıkları, ağabeyinin mahsur kaldığı U biçimli havzayı inceledi, tüm tarih bilgisini, askeri stratejileri ve taktikleri, bin meşhur savaşla ilgili çok iyi bildiği bilgileri düşündü ve birden aklına bir fikir geldi.

Bunun işe yarayabilecek kadar çılgınca olduğunu fark edince de gözleri heyecanla parıldadı. Babası ona ne demişti? Bir komutanın kazanabilmesi için planının üçte ikisi mantıktan, üçte biri de çılgınlıktan oluşması gerekir.

“Adamlarımızı daracık bir körfezde, şu dalgakıranların arasındaki U biçimli bir geçitte sıkıştırıyorlar,” dedi Gwendolyn. “Ama bu onların dezavantajı da olabilir. Başkalarını oraya sıkıştırdığında, kendini de sıkıştırmış oluyorsun.”

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Godfrey kaşlarını çattı.

“Anlayamadım, leydim.”

Gwen kayalıkları işaret etti.

“Onları orada sıkıştırabiliriz,” dedi.

Adamları yine şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdık

“Halatlar,” dedi Gwen sabırsızlıkla Kendrick’e döne bıçaklı halatlar. Depoda olanlar. Bunlar ne uzunluk

“Liman savaş hali için kullanılanlar mı?” diye sordı “En azından yüz metredir, leydim.”

Gwen babasının kullandığını gördüğü uzun mu uzu birkaç adımda bir üstlerine bıçaklar iliştirilmiş ve 1 kadar keskin olan halatları hatırlayarak başını saik keresinde, babasının bir limanda halatları yaydığın düşman gemilerinin bunların üstünden geçip parası olduğunu hatırlıyordu.

“Aynen,” dedi. “Onlardan söz ediyorum.”

Kendrick başını salladı.

“Ufak bir filo için iyi bir fikir,” dedi. “Ama burada c yaramaz. Burası sığ değil, açık deniz. Unutma ki on denizden saldıracağız. Su gemilerin gövdesine zara kadar sığ değil. O halatlar sığ okyanus zeminine ya\ “Anlamıyorsun/’ dedi. “O halatlar başka şekillerde kullanılabilir. Halatları okyanus zeminine yaymam] gerekmiyor... Onlara yaklaşabilir ve halatları suda \ Peşimizden gelirlerse, halatlar onları parçalar.”

Kendrick kafası karışmış gibi ona baktı.

“Ama nasıl leydim? Halatları nasıl gerginleştireceğ

“Onlara arkadan saldırıp filolarını ateşe vereceğiz/ Gwen. “Buna karşılık vermek için döndüklerinde, Y çoktan yerleştirmiş olacağız. Önce ufak gemileri lıı ucuna yollayacağız; birini sen diğerini Godfrey idar Bu gemiler halatların birer ucunu taşıyacak ve uçla kayalığa bağlayacak. Halatları gereceksiniz ve suyuı yüzeyinin altında tutacaksınız. Tirus’un adamları b saldırdıklarında ne yaptığımıza, suyun içinde bir tu diye yüzeyin hemen altına bakmayacaklar. Dosdoğr halatlara doğru

ilerleyecekler!”

Kendrick ufka baktı, ellerini beline dayayıp coğrafi inceledi. Sonra, ağır ağır başını salladı.

“Cüretkâr bir fikir,” dedi.

“Resmen çılgınlık!" dedi Aberthol. “Aklıma ters gid yüz tane şey geliyor!”

Gwendolyn öne çıkıp gülümsedi. En verimli dönem korkusuz bir komutan gibiydi.

“İşte, biz de aynen bu yüzden bunu yapacağız,” dec

Gwen pruvada durdu ve kalbi gümbür gümbür atar düzine gemisi emrine uyarak ellerinden geldiğince biçimde yanından geçerken onlara baktı.
Rüzgârın uğultusundan ve adamlarının, Reece’in ve diğerleri canlarını kurtarmak için mahsur kaldıkları körfezd gelen bağırışları haricinde çıt çıkmıyordu.

Gwendolyn memnuniyetle herbirinde bir düzine kc bulunan, biri Kendrick diğeri Godfrey tarafından id iki ufak geminin kürekleri hızla çekilerek halatın b götürüşünü izledi. Gemilerde bu tehlikeli göreve gi gönüllü olmuş en cesur savaşçılar vardı ve bunlara birkaç Lejyon askeri de vardı: Elden, O’Connor, Con birkaç yeni asker. Steffen de gönüllü olmak istemiş Gwendolyn onu bencilce yanında tutmuş, gitmesin vermemişti.

Filosu pupa yelken ilerliyordu; rüzgâr hızlanmıştı a Tirus’un filosunun arkasına giderek daha da yaklaş kazanmışlardı. Gwen nefesini tutup, Tirus’un filosı yöne dönüp onları görmesini umdu.

Gwen Guwayne’i sıkı sıkı tutup sabırsızlıkla olacak! beklerken, gemilerinin pozisyonlarını aldıklarını gc Kürekler ellerinden geldiğince sert ve sessiz bir biç çekiliyor, suya adeta tokat atıyordu ki Kendrick'le (gemileri iki kayalığın sonunda, düşman gemilerind metrelerce ötede pozisyonlarını aldılar. Derhal hak ucunu her kayalığın ucundaki iri kayalara bağlama] koyuldular. Bunu yaparlarken, halat gerildi, kısacık yüzeyin üstüne çıktı, ama suyun altında kalacağı bi gevşettiler.

Adamlarından bir grup uçları yanan oklarını kaldır beklemeye koyuldu.

“Üst yelkenler, hedef alın!” diye bağırdı Gwen. “Mü olduğunca yüksekleri hedef alın!”

Gemi giderek daha da düşman filosuna yaklaşırken öylesine yoğun bir hale geldi ki bir bıçakla kesilecel Gwen’in bunu bir kere deneme şansı vardı ve kusuı olmasını istiyordu.

Tirus’un filosundan elli metre kadar gerideyken, G\ sonunda hazır olduklarını hissetti.

“ATEŞ!” diye bağırdı.

Bin tane ok aniden Gwen’in filosundan alev alev yaı havada yüksek bir kavis çizerek göğü kapladı. Gwer şafak vaktini aydınlatışım izlerken nefesini tuttu.

Bir saniye sonra, oklar hedefe ulaştı ve Tirus’un fil< üstünü kapladı.

“ATEŞ!” diye bağırdı Gwen bir kez daha.

Adamları okları birbiri ardına fırlattı, alevli oklar g çekirge sürüsü gibi aydınlattı ve Tirus’un gemilerin düştü.

Tirus’un gemilerinden bazıları bir anda alev alınca, ve acı dolu çığlıklar yükseldi. Filosunun arka taraflı

Ama filonun geri kalanı, yani düzinelerce daha gen ya ulaşamadı, ya da gerçek bir hasar almayacakları alevleri söndürmeyi başardılar. Hepsi ağır ağır Gwe gemisine döndü; Gwen’in ordusundan çok daha bü) orduydu. Limandaki takibi bırakmışlardı, ama artıl Gwen’e dikmişlerdi.

Karşılarındaki bu iyi koordineli savaş gemilerinder filo ürkütücüydü ve Gwen halatlar işe yaramadığı t kendisinin ve adamlarının dakikalar içinde öleceğıı biliyordu.

Gwendolyn elini kaldırdı ve dana öncende planladı; olarak hızla geri indirdi. Bunu yaparken, Kendrick’i adamlarının ağır halatın bir ucunu, Godfrey ve adaı diğer ucunu çektiğini gördü. Halat yukarıya, suyun hemen üstüne yükselip yüz metrelik bir genişliği k adamlar bunu tekrar tekrar hızla yeni kayalıkların sarıp sağlama aldılar.

Son ana kadar, Tirus’un filosu sudan çıkan bıçaklar görebilecekleri ana dek beklemişlerdi. Tirus’un ada nihayet bunları fark etti, ama çok geç kalmışlardı.

Tirus’un filosu ilk başlarda bıçaklı halattan habersi biçimde doğrudan tuzağa doğru ilerledi. Bir anda el parçalanan ahşap gemi gövdelerinin sesi kapladı; b hemen ardından Çatlayan ahşap sesi geldi. Kendric ve tüm Lejyon askerleri korkusuzca pozisyonlarınd ve halatların gevşemediğinden emin olmak için bu ı elleriyle çektiler. Var güçleriyle halatlara asılmış, g yerleşmeye devam etti; hepsi de geri dönmek için <; kalmış, daracık limanda yan yana dizilmiş ve Gwen etmek için telaşla ilerlemişti. Birkaç saniye içinde, önce devrilmeye, sonra da batmaya başladı. PruvaL üstü dosdoğru suya çakıldı ve gemiler milyon parça ayrıldılar.

Tirus’un adamları dehşet içinde bağırdı, dengesini gemilerden suya düştü ve azgın akıntılar onları dib Birkaç saniye içinde, o gururla okyanusa açılmış, sa önce yenilmez olan filosu tamamıyla yok oldu.

Gwendolyn’in adamları Tirus’un filosu okyanusun derinliklerine gömülürken, muhteşem bir zafer çığ

“SALDIRIN!” diye bağırdı Gwendolyn.

Adamları ana yelkeni kaldırdılar, hızla ilerleyebilec biçimde rüzgârı arkalarına aldılar ve var güçleriyle, limana doğru kürek çekip Reece’e ve Gwen’in filosu geriye kalanlara destek vermek için ilerlediler. Ora; yaklaşırlarken, Gwendolyn Reece’in ve adamlarınır kadar dalgaların arasında el ele mücadele ettiklerir sayılarının Tirus’un kıyıdaki adamlarına göre çok a gördü.

Bu durum değişmek üzereydi. Bir grup borazan öt Gwen’in gelişini haber verdi; Tirus’un kumsaldaki c savaşmayı kestiler ve gelmek üzere olan Filoya kor] gözlerle baktılar.

'YÜKSEĞE NİŞAN ALIN VE ATEŞ EDİN!” diye baeır<

adamlarının tepesinden geçip kıyıdaki düşman askerlerine isabet etti. Askerler peş peşe kanlar içinde kumlara yıkılırk< gökyüzü oklarla kararırken, etrafta çığlıklar yankılandı. Ari arkaya oklar göğe yükseldi ve hedeflerini buldu; çok geçmeden, kumsaldaki Gwen’in adamları haricindeki neredeyse bütün adamlar ölmüştü. Sağ kalanlarsa arkaların döndükleri gibi kaçtılar.

Gwen Reece ve diğerleri dönüp şok, hayranlık ve minnet do ifadelerle ona baktıklarında, Reece'in suratını görebilecek kadar yakındı.

Hayatta kalmışlardı. Zafer onlara aitti.

Romulus milyon askerlik ordusu arkasında Kanyon geçidinin dibinde duruyor, müthiş bir öfkeyle ileriye bakıyordu. Yukarıda uçan ejderhaları kendilerini Argon'un Kanyon'u kapatan görünmez kalkanına tekrar tekrar vururlarken cıyaklıyor, karşı tarafa geçemiyorlardı. Romulus yukarı baktı, onları izledi, neler olmuş olabileceğini düşündü ve tüm bu ejderhaları ne tür bir gücün engelleyebileceğini merak etti.

Kalkan'ı sonsuza dek yok ettiğini biliyordu... Bütün büyücüler ona Kalkan'ın bir daha kalkmayacağını, Halka'nın artık sonsuza dek onun elinde olduğunu ve dünyadaki hiçbir gücün onu durduramayacağını söylemişlerdi.

Romulus Halkayı gerçekten de istila etmişti... Adamları artık Halka'da Highlands'in her iki tarafındaki her köşeyi kapmışlardı. Bütün kasabaları talan etmişler, moloza ve küle dönüştürmüşlerdi ve geriye yeniden inşa edilebilecek tek bir şey bile kalmamıştı. Halka artık ona aitti. Artık İmparatorluk bölgesiydi.

Ama Romulus Halka'dan çıkamıyordu, Argon tarafından bir şekilde yükseltilmiş olan görünmez Kalkan yüzünden orada tutsak kalmıştı. Romulus Köprü'nün diğer tarafına bakarken, orada neler olup bittiğini, onu nasıl yok edebileceğini düşündü. En çok da Gwendolyn'in nereye kaçtığını merak ediyordu.

Yanında duran Luanda'ya döndü.

"Kız kardeşin nereye gitti?" diye sordu sert bir tavırla.

Luanda artık ellerinin bağları çözülmüş, ona itaat e gelmiş ve kaçmasına gerek kalmamış bir durumda duruyordu. Romulus asla itaat etmesini sağlayama> düşündüğü, bir zamanlar son derece azılı ve bağım kadının herkes gibi ona itaat ettiğini görmekten do memnundu. Dayakları işe yaramıştı; Luanda artık t köleler gibi her emrini yerine getirmeye hazırdı. Bi onunla evlenebilirdi bile... Hevesini yeteri kadar ah hemen öldürürdü. Tabii, Luanda bunu henüz bilmh fena bir sürprizle karşılaşacaktı.

Luanda ufka baktı; bir şeyler düşünüyor gibiydi.

“Vahşi Diyarlarda bir yuva kurmaya çalışmaz,” diy verdi. “Orada bir yuva kuramayacağını biliyor. Hail gemilere bindirmiş ve öncende hazırlamış olmalı.[1] dostane olan, asla gitmeyeceğini düşündüğü tek bıı Fırtınalı kuzey denizlerinde gizli olan bir yer: Yuka

Romulus Kanyon geçidine baktı, binlerce kişinin ay gördü ve düşündü. Bu kalkanı geçebilirse, bir milyc oluşan ordusunun yarısını alıp, Yukarı Adalara gid(karışını kuşatacak ve zerre kalmayana dek yok ede

Ama öncelikle ejderha sürüsünü okyanusa yollayac; oraya gitmeden önce ateşe vermelerini isteyecekti, dümdüz olan bir araya varacaktı. Bir kılıcı bile kald savaşması gerekmeyecekti.

Ejderhalar tekrar tekrar cıyakladılar ve Romulus bı KalkanT indirmesi, Areon’un yaptığı şeyi yıkması e

çağırabiliyorsa, emirlerini yerine getirmesi için en karanlık enerjileri de çağırabilirdi.

Müthiş bir gök gürültüsü koptu, toprak zangırdadı ve göklerden Romulus’un avuçlarına kapkara ışık huzmeleri indi. Bunlar parıldayıp titredi ve Romulus enerjinin içinden toprağa kadar indiğini hissetti.

“Eski güçler, sizi çağırıyorum!” diye bağırdı, “bu kalkanı yok edin!”

Romulus gözlerini açtı, avuçlarını öne çevirdi ve tüyler ürperten bir haykırışla tüm siyah renkli ışığı karşısındaki görünmez kalkana yolladı.

Argon’un kalkanı bir anda kapkara bir ışıkla kaplandı, her tarafına yayıldı ve en sonunda çatlamaya başlayana dek daha da parlak bir hale geldi.

Derken, muazzam bir patlama gerçekleşti.

Görünmez kalkan milyon tane minnacık parçaya ayrıldı, etraflarına kar gibi saçıldı. Romulus hayretler içinde göğe baktı ve küçücük parçaların etrafına, saçlarına düştüğünü ve açık avuçlarına toz gibi yerleştiğini hissetti.

Ejderhalar zafer çığlıkları atarken artık görünmez bir duvara çarpmıyorlar, ileri doğru uçuyor, açık havada hızla Kanyon’a ve Vahşi Diyarlara doğru gidiyorlardı.

Romulus geriye kaykılıp sevinçle güldü; çok geçmeden ejderhaların Vahşi Diyarları aşacaklarını, okyanusu geçip Gwendolyn'in ve adamlarının yanma varacaklarını, her birini teker teker öldüreceklerini biliyordu.

"O da peşlerinden gidecekti.

"Uçun, ejderhalarım," diye güldü. "Uçun."

Erec yamaçlarda bir platonun üstünde durmuş, karşısında devam etmekte olan yarışmaya bakıyor, yüzlerce adam savaşırken yükselen tezahüratları dinliyordu. Yaklaşık olarak 6 metre aşağıda, çağı elli metre olan, kusursuz bir daire biçiminde, etrafında dimdik uçurumlar olan geniş bir plato vardı. Devasa boyutlarda, yüksekliği üç metre kadar olan bakır bir kapı etrafına inşa edilmişti ve hiçbir savaşçının kenardan aşağı düşmemesi ve bu karşılaşmaların hiçbirinin ölümle sonuçlanmaması için önlem alınmıştı.

Ama karşılaşmalar buna rağmen son derece ciddiydi. O günkü yarışmalar babası yeni ölmüş olan Erec'in tahta geçmesine kimin meydan okuyacağını belirleyecekti. Tüm o muhteşem savaşçılar, aynı millete ve aynı adaya ait olan silah arkadaşları birbirlerini öldürmek için orada değillerdi. O gün, silahlar köreltilmişti ve zırhlar fazladan desteklenmişti. Ama hepsi Kral olmak ve becerilerini savaş alanında ispatlamak istiyordu.

Erec onları izlerken, becerilerine hayran olurken, aklından milyon tane düşünce geçiyordu. Hala babasının ölürken söylediği son sözleri, bir ülkeyi yönetmekle ilgili sözlerini düşünüyordu. Acaba bu işi becerebilir mi diye düşünüyordu. O harika savaşçılara, uçurumun etrafına dizilmiş binlerce kişiye, onca asil insan baktı ve neden onları yönetecek kişinin kendisi olması gerektiğini düşündü.

Erec en çok da babası daha yeni öldüğü halde, onca insanın hiçbir şey olmamış gibi kutlama yapışına şaşırmıştı. Erec'in duyguları karmakarışıktı. Bir yanı halkının geleneklerini,

babasına yas tutmak yerine hayatta olduğu süreyi kutlamalarını anlıyordu; ne de olsa, yas tutmak onı getirmeyecekti. Ama bir diğer yanı da çok az tanıdı yas tutmak için biraz süre ve yer istiyordu.

"Birçoğu seninle savaşacak kardeşim," dedi Strom yanma geldi ve içtenlikle Erec'in sırtına vurdu. "İlk savaşacaklardan biri de ben olacağım."

Erec döndü ve kraliyet ailesini yanında gördü... Str< Dauphine, annesi ve Alistair yanındaydı... Hepsi o g noktasına durmuş aşağıda savaşan askerleri izliyoı Aşağıdan teker teker birbirlerini eleyen yüzlerce rr savaşçının birbirine çarpan kılıçlarının metalik ses: Saatler bu şekilde savaşıyorlar, krallık için Erec'le < üzere geriye kalacak on iki savaşçı belirleyebilmek kararlılıkla devam ediyorlardı.

Geleneklere uygun bir biçimde, galip gelen on iki Sc Adaların on iki vilayetini temsil edecekti ve her bir savaşmak için bir şansı olacaktı. Böylelikle, her vik edilecek, her biri kendi galip gelen savaşçısını belir savaşacaktı. Bu gelenek, adadaki herkes krallık için etme şansı veriyordu; ataları yüzyıllardır bunu yap Galip gelen bu on iki savaşçı halkının öne çıkardığı savaşçıları temsil ederken, Erec de on iki adamla sa yorgun düşecek, gerçek bir savaşçıya layık bir biçir sınavdan geçecekti. Hepsini arka arkaya yenebilirse memnuniyetle onu Kral olarak kabul edecekti.

Strom yine güldü.

Erec'in sırtına vurdu ve kendi lafına içtenlikle güld kardeşini tepende tırnağa süzdü ve gerçekten de k< bir rakip olacağını gördü. Kardeşi şüphe göçtürme; biçimde gerçek bir savaşçıydı, en iyi zırhlara sahipl babasının ne iyi adamları tarafından eğitilmişti. Kr da çok istediğine emindi... Ama en çok da onu yenn istediğine emindi.

"Merak etme, kardeşim/' dedi Erec." Herkes gibi se benimle savaşmak için bir şansa sahipsin."

Strom gülümsedi.

"Daha gün sona ermeden bana Kral diye hitap eder kırıklığına uğrama."

Strom güldü, Erec de kendi kendisine gülümsedi. K; cesurdu ve kendisine güveniyordu; her zaman öyle Ama bu iki özellik bir savaşçının yenilmesine de ne olabilirdi tabii.

Erec dikkatini yeniden yarışmalara verdi ve hepsin savaşçı gözüyle inceledi. Karşılaşmalar sürdükçe si ve etrafta çığlıklar ve inlemeler çınlıyor, kılıçların < sesleri yankılanıyordu. Savaşçılar birbirlerine dörtı atların sırtında mızraklarını kaldırarak savaşıyorla Güney Adalıların bu geleneğin hem at sırtında hem olarak kazanılması gerektiğini biliyordu... Savaşçık atlarından düştükten sonra, savaşlar

ayakta ve göğ devam ediyordu. Ne de olsa, oradaki savaşçılar dün savaşçılarından daha fazla sınavdan geçiyordu.

insanlardan müthiş bir sevinç çığlığı yükseldi.

Günün galip gelen, her biri azılı olan ve Kral olabilr Erec'le savaşmaya hazır on iki galip savaşçısı yan y

"Bizim sıramız geldi sanırım, ağabey!" dedi Strom; taktı ve apar topar taş basamaklardan aşağıya indi.

Erec zırhını aldı, Alistair'i öptü ve kardeşinin peşir Erec arenaya yaklaşırken, onu heyecanla karşılayaı diğerleriyle savaşmasını izlemek için orada olan bii adalının çığlıkları yeri göğü inletiyordu.

Erec Strom'un mızrağıyla savaşmaya hazırlandığın kafası karıştı.

"Ama seninle son olarak dövüşecektim," dedi onu ı "Gelenek böyle."

Strom başını salladı.

"Artık değil," dedi. "Kuralları değiştirdim. Önce be savaşacaksın. Seni hemen yenersem, hemen ardınd diğerlerini de yenerim. Ne de olsa, Kral olur olmaz insanlara senden daha iyi bir savaşçı olduğumu da olacağım. Tabii, önce benimle savaşmaktan korkmı

Erec kardeşinin kendine olan güvenine başını salla

"Hiçbir meydan okuma beni korkutamaz," dedi.

"Merak etme," dedi Strom. "Bu arada canını yakma sırtına atladı; mızrağını sıkıca kavradı ve savaş arei girdi.

Erec kendisine verilen güzelim ata bindi, aşağıya b; uzatılan üç mızrağı inceledi. Her birini elinde tutuj en sonunda diğerlerinden daha kısa ve hafif, bakire olan bir mızrağı seçti. Bunu dana yeni eline almıştı saldırıya geçti.

Erec de saldırıya geçti; artık içinde bir şeyler kopm savaş havasına girmişti. Bir anda profesyonel bir s< dönüştü; ona doğru gelmekte olan adamı artık kare görmüyordu. Kardeşi artık rakibiydi.

Pür dikkat ona odaklanırken, etraftaki her şey silin hayatı boyunca olduğu gibi, yüz miğferini indirip s< geçtiği anda içinde bir şey değişmişti. Bu, kontrol < bir şeydi. Kardeşi olsun olmasın, karşısına çıkacak yenmeye kararlı bir makineye dönüşmüştü.

Erec içindeki tüm rekabet, kıskançlık, ya da imrenn duygularını bir kenara attı. Profesyonel bir savaşçı zihninin herhangi bir duyguyla kaplanması için yer

Gerçekten de, mızrağını indirirken kulaklarında ke alıp veriş sesini duydu, kardeşinin en ufak hareket tamamına odaklandı... Mızrağını tuttuğunda oynay dikkatle baktı. Kardeşinin kendisine ne kadar çok g atının sırtında gidişinden anlıyordu. Ama bunun oı noktası olduğunu da görebiliyordu.

Birbirlerine yaklaşırlarken, Erec son anda ufak bir <

Kardeşi atının sırtından uçup sırt üstü yere devrilii müthiş bir çınlama sesi duyuldu. Kalabalıktan tezal yükseldi.

Erec yerde yatan kardeşinin etrafında bir daire çiz< inlediğini duydu ve yuvarlanarak ayağa kalkmaya ç gördü. Erec atından inip orada durdu ve ona zamar Kendisini kötü hissediyordu; ne de olsa karşısında^ kardeşiydi.

Strom hızla ayağa fırladı, miğferini çıkardı; suratı c kıpkırmızı kesilmişti. Yardımcısına “MIZRAK!” diy<

Erec sakin ve soğukkanlı bir biçimde dururken, mi| çıkardı ve kendi yardımcısının uzattığı mızrağı aldı ahşap mızraklardı ve uçları birisini öldürecek kada vermesinler diye köreltilmişti, ama yine de verdik! darbeler hissedilebilirdi.

“Şanslı bir vuruştu!” diye bağırdı Strom. “Bunu iki yapamayacaksın! ”

Strom hücuma geçip çığlık attı ve çılgınlar gibi mız savurdu. Güçlü darbelerdi, ama duygular etkilerini azaltıyordu. Erec odaklandı ve her birini savuştum başardı.

Strom nefes nefese kalmış bir halde duraksayıp dik baktı.

“Bana teslim olman için sana bir şans vereceğim!” < bağırdı. “Şimdi teslim ol ve beni Kral ilan et!” “Ban abu şansı verdiğin için çok naziksin,” diye ses “Ama bu fazla iyi bir teklif. Kabul edemeyeceğim bi Kral olmayı ben seçemedim, olmak

da istemiyorum savaşta asla pes etmem... Hiç kimseye, kendi kardeî

Strom çığlık atıp aklını yitirmiş gibi saldırdı, mızra başına feci bir darbe indirmek üzere kaldırdı.

Erec mızrağını yan çevirdi, havaya kaldırdı ve darbı savuşturdu. Sonra, öne eğildi ve kardeşinin göğsün tekme atarak onu arkaya uçurdu ve popo üstü yere neden oldu.

Daha sonra da öne atılıp mızrağını döndürdü; Stror savuşturmak için mızrağını kaldırdığında, Erec bur altından kendi mızrağını savurup Strom'un mızrağ kusursuz bir biçimde vurmayı başardı; mızrak kard elinden uçtu. Bakır tırabzanın üstünden uçtu, aren; kenarına gitti ve uçurumdan aşağı düştü.

Erec savunmasız kalan kardeşinin başına dikilip, m ucunu boğazına doğrulttu.

Strom gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bak duruma düşmeyi hiç beklemediği belliydi.

"Seni seviyorum, kardeşim," dedi Erec. "Sana zarar istemiyorum. Bu işe şimdi son verirsen, karşılaşın; çürüksüz, sıyrıksız sona erer."

Ama Strom öfkeyle ona baktı.

sanıyorsun?"

Strom aniden doğruldu ve Erec'i bacaklarından yakalamayı hedefleyerek saldırıya geçti.

Erec bunu vaktinde görüp yana çekildi ve kardeşi hızla ileriye yuvarlandı. O yuvarlanırken, Erec ona yetişti ve ayağıyla bir tekme atıp yüz üstü yere serdi.

Strom ona gülen kalabalığın karşısında suratında bir öfke ifadesiyle ayağa kalktı.

"Kılıç!" diye bağırdı yardımcısına. "GERÇEK bir kılıç getir bana!"

Herkesin şaşkın bakışları altında yardımcısı hızla ona bir kılıç getirmek için harekete geçti, ama sonra durup onay almak için Erec'e baktı.

Erec öfkeyle Strom'a baktı; gözlerine inanamıyordu ve büyük bir hayal

kırıklığına uğramıştı.

“Kardeşim, bu dostane bir yarışma,” dedi sakin bir tavırla. “Keskinleştirilmiş silahların kullanılmaması gerekiyor.”

“Ben derhal gerçek bir kılıç istiyorum!” diye bağırdı Strom hiddetle. “Tabii, benimle savaşmaktan korkmuyorsan!”

Erec iç çekti; kardeşini durduramayacağını anladı. Ona bir ders vermesi gerekiyordu.

Erec onun yardımcısına başını salladı, adam Strom’a bir kılıç verdi ve Erec kardeşinin karşısına geçti.

“Senin kılıcın nerede?” diye sordu Strom ayağa kalkarken.

Erec başını salladı.

“Gerek yok. Hatta buna bile gerek yok.”

Mızrağını yere fırlattı ve kalabalıktan hayret dolu s yükseldi. Erec kardeşinin karşısında savunmasız bi

“Savunmasız bir adamı öldürmem mi gerekir?” dec

“Gerçek bir şövalye asla savunmasız değildir. Sadec duygularına yenik düşen bir kişi savunmasızdır.”

Strom aklı karışmış bir halde ona baktı; savunması adama saldırıp saldırmamak konusunda aklının kar belliydi. Ama en sonunda hırsına yenik düştü; sura asıldı ve bir savaş çığlığı atarak kılıcını kaldırıp Ere

Erec acele etmeden bekledi, kardeşinin gücünü göz sonra da son anda onun yolundan çekildi; kılıç hızlı yanından geçti ve Erec kıl payı yaralanmaktan kurt kardeşinin onu gerçekten de öldürmeye niyetli old anlayınca hayal kırıklığı hissetti.

Erec yana kayarken, aynı anda hiç vakit kaybetmed ve kardeşinin zırhının

örtmediği beline bir dirsek t çığlık atarken, Erec onun böbreğinin hemen altında noktası olduğunu umduğu bölgeye vurdu ve Strom üstüne yığılarak kılıcını düşürdü.

Erec hızla döndü, arkasına bir tekme attı ve onu yü düşürdü; ayağını kardeşinin ensesine dayayarak su "Yenildin, kardeşim," dedi Erec. "Bu mahmuz kılıç: tarafından da keskin. Bir milim bile hareket ederse: boğazındaki şah damarını keser. Gerçekten de sava devam etmek istiyor musun?"

Kalabalık sessizleşti ve iki kardeşi izleyen herkesin onlara kilitlendi.

En sonunda, Strom nefes nefese başını hafifçe hayı: salladı.

"O halde, bunu söyle," dedi Erec. "Pes et!"

Strom birkaç saniye orada sessizce yattı; kimse kıpırdamıyordu. Nihayet "PES ETTİM!" diye bağırd

Kalabalıktan müthiş bir bağırış koptu ve Erec ayağı kardeşinin boğazından çekti. Hiçbir yara almayan 5 ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı; sırtını Erec'e verip t ona bakmadan giderken, suratı çamurla kaplanmış

Bir borazan öttü, ardından da kalabalıktan tezahür yükseldi.

"Şimdi, sıra galip gelen on iki savaşçıda!"

Erec arkasına döndü ve on iki vilayetin savaşçıların yan yana dizilmiş, onunla savaşacakları anı bekledi gördü.

Erec uzun bir öğleden sonra olacağını biliyordu.

omuzları ağrımaya başlamış, gözleri terden yanıyordu. Öğleden sonra sona erdiğinde, kılıcı bile eline ağır gelmeye başlamıştı.

Erec on iki vilayetin her biri muhteşem olan savaşçılarıyla teker teker karşılaştı. Adamlar çok iyi savaşçılar olmalarına rağmen, hiçbiri ondan üstün değildi. Erec peş peşe karşılaştığı şövalyeleri önce mızrak yarışında, sonra da yerde teke tek dövüşte yendi.

Ama vakit ilerledikçe, savaşçılar giderek daha azılı ve becerikli oluyordu... Erec

de giderek yoruluyordu. Bu, gerçekten de krallara layık bir sınavdı: Galip gelebilmek için, insanın sadece en iyi savaşçı olması değil, bu adaların en iyi olan on iki adamı da yenmesi gerekiyordu. Günün ilk karşılaşmasında bir rakibi yenmek ayrı bir şeydi, on ikinci karşılaşmada bir diğerini yenmek ayrı şeydi.

Ama Erec bu zorlu duruma rağmen devam etti. Senelerce aldığı eğitimden, savaşlarda ve peş peşe bir sürü kişiyle yaptığı uzun karşılaşmaların deneyiminden faydalandı ve Gümüş'ün çok zorlu durumlarla karşılaştığı, bir düzine adamla değil, düzinelerce adamla savaşmak zorunda kaldığı günleri düşündü... Tek bir günde yüz adamla savaşmak zorunda kaldıkları zamanlar olmuştu. Kolları bir kılıcı dahi kaldıramayacak kadar yorulana dek savaşırlar, ama yine de galip gelmenin bir yolunu bulurlardı. Kral MacGiPin talep ettiği eğitim öyleydi.

Şimdi, tüm bunlar işine yarıyordu. Erec tüm becerilerini, içgüdülerini kullandı ve yorgunluktan yıkılmak üzere olduğu halde tüm o muhteşem savaşçılardan daha iyi savaştı; bunlar en muhteşem savaşçıları yetiştirmesiyle bilinen bir krallığın ne iyileriydi. Erec hepsini gölgede bıraktı ve göz kamaştırıcı bir ustalıkla peş peşe hepsini yendi. Her galibiyetinde bir

borazan ötüyordu ve halkından sevinç çığlıkları yü] yeni Kralların adalarından çıkan en muhteşem savc olduğunu düşündüklerini açıkça belli ediyorlardı.

Erec on birinci savaşçıyı da ahşap mızrağını adamı: kaburgalarına indirerek yendi ve adam yenilgiyi ka ederken on birinci borazan da çalınca kalabalık çıld

Erec nefes nefese orada durdu ve savaşçının kalkm; yardım etmek için elini uzattı.

"Çok iyi savaştınız," dedi Erec'in iki misli olan sava

"Sen de cesurca savaştın," dedi Erec. "Seni lejyonla birinin komutanı yapacağım."

Adam saygıyla Erec'in kolunu sıktı ve yenildiği hale ve asil bir tavırla dönüp kalabalığın yanma gitti.

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükselirken, Erec on i son savaşçıya döndü. Adam arenanın karşı tarafınc sırtındaydı ve ona dönmüştü. Kalabalık bu karşılaş sonra Krallarının belli olacağını biliyor ve bağırmac duramıyordu.

Erec soluklanmaya çalışarak atının sırtına bindi ve yardımcılarından birinin getirdiği suyu içti; soğuk î kalanını da başından aşağı döktü. Sonra, miğferini geçirdi; yeni bir mızrak alırken kaşlarından terler damlıyordu.

Erec karşısındaki şövalyeye baktı. Adam diğerleri kullanılırdı; babasının hükümdarlığı sırasında sene ayrılıkçı bir kabile olarak yaşamışlardı. Adanın ne i savaşçıları onlardan çıkardı ve içlerinden biri baba: önce kral olmuştu. Onca sene önce, babasının kral < için yenmek zorunda kaldığı kişi bir Alzac'tı.

"Ben Alzaclardan Bowyer!" diye seslendi şövalye Eı "Baban kırk güneş döngüsü önce babamdan tacı alı Şimdi, babamın intikamını alacağım ve tacı senden Yeni Kralının önünde diz çökmeye hazırlan!"

Bowyer dazlaktı ve kısa ve kahverengi sert bir saka' Atının sırtında dimdik, küstah bir ifadeyle ve burnı düzleşmiş savaş deneyimi olan bir savaşçı olarak c

Erec Alzacların azılı ve cesur olduklarını, ayrıca sin olduklarını biliyordu. Bu adamın en sona kalan sav< onu şaşırtmamıştı. Tüm galip gelen savaşçıların di Erec karşılaşmanın kolay olmayacağını ve bu rakib almaması gerektiğini biliyordu. Onu kesinlikle küçümsemeyecekti.

Bir borazan öterken, Erec karşılaşmaya odaklandı[1] savaşçı vizörlerini indirerek dörtnala birbirlerine c ilerlemeye başladılar.

Saldırıya geçtiler ve mızrakları çarpışırken, Erec B(mızrağının göğsüne indiğini hissedince şaşırdı; o g başına böyle bir şey geliyordu. Ama aynı anda, Ere< da rakibinin göğsüne inmişti. Bowyer beklenmedik biçimde ikinci bir darbe indirdi ve Erec onun gerçek karşılaştığı kişiler arasında en iyi savaşçı olduğum

Bowyer da hala atının sırtındaydı; bir daire çizip kalabalığı tezahüratları arasında tekrar birbirlerine döndüler. Bowy(da Erec'ten bir darbe aldığına şaşırmış gibiydi; her ikisi d(birbirlerine daha fazla saygı duyarak saldırıya geçtiler.

Bu sefer, birbirlerine yaklaşırlarken Erec Bowyer'ın ritmir daha iyi anladı. Bu, gerçekten de Erec'in güçlü yanlarındar biriydi: Düşmanının nasıl birisi olduğunu hızla anlar ve ay hızla duruma uyum sağlardı. Erec bu sefer son ana dek bek ve

mızrağını biraz alçalttı. Bu, Bowyer'ın beklemediği bir hareketti, çünkü Erec mızrağını Bowyer'ın kaburgalarına yöneltmişti.

Kusursuz bir darbe oldu ve Erec Bowyer'ı atından düşürrm başardı; Bowyer sert bir biçimde yere düştü ve zırhı tangırdadı.

Erec geriye dönüp atından inerken ve miğferini çıkarırkeı kalabalık yine coşkuyla bağırdı.

Bowyer apar topar doğruldu ve öfkeden mosmor kesilmiş suratıyla Erec'in o gün şahit olmadığı ölümcül bir ifadeyle baktı. Diğer savaşçılar da karşılaşmaları açık bir biçimde kazanmayı istemişlerdi, ama Erec Bowyer'ın onu öldürme] istediğini görebiliyordu.

"Gerçek bir erkeksen, gerçek bir Kral olmayı istiyorsan, bıı da gerçek silahlarla savaşalım!" diye bağırdı Bowyer herke duyabileceği bir sesle."Bu karşılaşmada gerçek silahların kullanılmasını talep ediyorum! Kapılar da alçaltılsın."

Kalabalık bunu duyunca hayretle bağırdı.

Erec mızrak dövüşü alanının etrafını saran bakır kapılara baktı; bunlar onları aşağıdaki uçurumlardan ayıran tek şe;

Bu kapıların alçaltılmasının ne anlama geldiğini biliyordu: Ölümüne bir karşılaşma olacaktı.

"Ölümüne bir karşılaşmamı istiyorsun?" diye sordu Erec.

"Evet!" diye kükredi Bowyer. "Bunu talep ediyorum!"

Kalabalıktan bir kez daha hayret dolu sesler yükseldi. Erec orada durdu ve ne yapacağını düşündü; bu adamı öldürmek istemiyordu, ama geri de çekilemezdi.

Bowyer yine bağırdı. "Korkmuyorsan kabul edersin!"

Erec'in suratı kızardı.

"kimsende korkum yok ve savaşta hiçbir meydan okumayı geri çevirmem," diye seslendi. "Böyle olmasını istiyorsan kapılar alçaltılsın."

Kalabalık hayretler içinde olanları izlerken, bir borazan öttı ve birkaç hizmetli devasa kolları çevirmeye koyuldu. Etrafa muazzam bir gıcırtı sesi yayıldı ve arenayı çevreleyen bakır kapılar yavaş yavaş alçaldı. Sert bir rüzgâr esti ve artık savaşçıların arenanın kenarından düşmesini, ölüme doğru uçmalarını engelleyen hiçbir şey kalmadı. Artık, hata payı kalmamıştı. Erec gençliğinde kapıların alçaltıldığı zamanlar karşılaşmaların yapıldığını izlemişti... Bunlar hep ölümle sonuçlanırdı.

Hiç vakit kaybetmeyen Bowyer yardımcısından gerçek bir k aldı ve saldırıya geçti. Erec de kendi kılıcını kaptı. Bowyer Erec'e yaklaşırken, iki eliyle uttuğu kılıcını ölümcül bir dart vermeyi amaçlayarak onun başına savurdu. Erec darbeyi engellemek için kendi kılıcını kaldırdı ve etrafa kıvılcımlar sıçradı.

Erec kendi darbesini indirirken kendi etrafında dör Bowyer bunu engelledi. Sonra da bir darbe daha sa^

Böylece, kılıçlarını savurarak ve darbeleri savuştur saldırarak, gelen darbeleri engelleyerek, kendilerin etrafa sıçrayan kıvılcımlar ve havada ıslık çalarak s; tangırdayan kılıçlar arasında bir ileri bir geri adım savaşmaya başladılar; birbirlerinin darbelerine dar karşılık vererek devam ettiler. Erec o günkü karşık yorgun düşmüştü ve Bowyer hayatı bu karşılaşma; bağlıymış gibi savaşan azılı bir rakipti.

İki adam birbirlerini sürekli olarak bir ileri bir geri zorlarken, kenarlara yaklaşıp uzaklaşırlarken, bir $ savaşırken, birbirlerinin etrafında dönerken, geri ç ve avantaj sağlamaya çalışırken hiç durmadılar.

Nihayet, Erec yana doğru kusursuz bir darbe indir d Bowyer'ın kılıcını düşürmesine neden oldu. Bowye şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve kılıcını toprak z almak için bir hamle yapmaya çalıştı.

Erec tepesine dikilip vizörünü kaldırdı.

"Pes et!" diye bağırdı Bowyer yerde savunmasız bir yatarken.

Ama Bowyer yerden bir avuç toprak aldı, hızla dönı bir şey yapmaya fırsat bulamadan bunu onun surat

Erec gözlerine dolan toprakla ellerini yanan gözleri

Erec üstünde Bowyer'la sırt üstü yere devrildiğinde kalaba şaşkınlıkla nefesini tuttu. Erec'in başı uçurumdan aşağı sarkıyordu. Erec başını çevirip aşağıya baktı ve birkaç san1 bile arkaya giderse düşüp öleceğini fark etti.

Bowyer'a bakınca, gözlerinde ölümcül bir ifade gördü. Bov Erec'in gözlerini çıkarmak için başparmaklarını suratına götürdü.

Erec hızla Bowyer'ın bileklerini tuttu. Canlı yılanları tutm; gibi bir histi. Bowyer'ın parmakları sırf kastan oluşuyordu bileklerini kendisinden uzak tutabilmek için Erec tüm güc kullanmak zorunda kalıyordu.

İki adam inleyerek mücadele ediyor, ikisi de pes etmiyordı Erec hızla bir şey yapması gerektiğini farkındaydı. Erec neredeyse tüm gücünü kullandığını ve biraz daha direnirse geriye kalan gücünü de tüketeceğini biliyordu.

Erec direnmek yerine cesurca ve sezgilerine aykırı bir han yaptı: Öne uzanmak ve uçurumun kenarından uzaklaşmak yerine, kendisini geriye doğru itti.

Erec debelenmeyi kesince, Bowyer'ın tüm ağırlığı öne kayc Erec onu kendisine, doğrudan aşağıya çekti ve Bowyer bacakları başının üstünden geçerek bir takla atar gibi kenardan aşağı savruldu; Erec onu bileklerinden tutuyord Erec yuvarlanıp karın üstü döndü, Bowyer'ın bileklerini sı] tuttu ve dönüp aşağıya baktı. Bowyer uçurumdan aşağı sallanıyordu ve kendisiyle ölüm arasında onu tutan Erec'te başka hiçbir şey yoktu. Kalabalık hayretle onlara bakıyord

Erec durumu lehine çevirmişti ve Bowyer artık inleyip debeleniyordu.

"Beni bırakma," diye yalvardı Bowyer. "Beni bırakı: ölürüm."

"Ama kapıların alçaltılmasım sen istemiştin," dedi "Neden benim için istediğin ölümü ben sana verme

Bowyer panik dolu bir ifadeyle ona bakarken, Erec < ellerinden birini bıraktı. Bowyer onu tek bileğindeı birkaç santim aşağı kaydı.

"Sana teslim oluyorum!" diye bağırdı Bowyer. "Pes diye kükredi.

Erec yerde onu tutarken ve ne yapacağını düşünür] kalabalık sevinçle bağırdı.

En sonunda, Erec onun hayatını bağışlamaya karar Uzanıp onu gömleğinin

arkasından tuttu ve yukarı güvende olmasını sağladı.

Kalabalık tekrar tekrar sevinç çığlıkları atarken, on borazan birden öttü ve insanlar arenaya akın edip I sarıldı. Erec bitkin, enerjisi tükenmiş ama rahatlan halde orada duruyordu; halkı tarafından kucaklani] sevildiği için de mutlu hissediyordu. Alistair kalaba arasından koşarak yanma gelince, Erec ona sarıldı.

Kazanmıştı. Nihayet, Kral olacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn Tirus'un eski kalesinin önünde durup, eski avlusunda oğlu Falus'un sallanan cesedine baktı. Falus i merkezinde boynuna geçirilmiş bir ipten sarkıyordu; is karşı gelmemiş olan düzinelerce yukarı Adalı da aşağıc hayretle bu manzaraya bakıyordu. Gwen öyle oldukları memnundu; herkese bir mesaj vermek istemişti.

Falus Tirus'un ailesindeki isyankâr son kişiyi temsil edi Gwen Yukarı Adalar'da sağ kalan isyankârları topladıkt sonra infaz edilen son kişi oydu. Falus'un bedeninin ipi sallanışını izlerken, hepsini, özellikle de Tirus'u uzun s önce yakalamış olması gerektiğini fark etti. Genç ve na hükümdar olmuş, barış uğruna fazla umutlu davranmı uzunca bir süre, Tirus'a hayatta kalması için fazlasıyla î vermişti. Ne pahasına olursa olsun sorun çıkmasın diye uğraşmıştı... Ama bunu yaparak, sadece daha fazla sorı çıkmasına neden olduğunu da artık biliyordu. Daha ilk daha cesur ve gaddar davranmış olması gerekirdi.

Falus'un bedeninin Yukarı Adaların soğuk pusunun ve 1 bulutlarının arasında sallanışını izlerken, daha aylar öı tür bir manzaranın onu üzeceğini düşündü; ama artık[r] gittiğinden ve bir bebek dünyaya getirdiğinden beri, Kr olarak hayatta kaldığından beri, içinde bir şeyler katıla Sallanan cesedi duygusuz bir biçimde izleyebiliyordu. E durum onu korkuttu. Farklı bir kişiye mi dönüşüyordu oluyordu?

'Leydim?" Kendrick yanma gelmişti.

Gwen dönüp ona baktı ve düşüncelerinden bir and; "Cesedi indirelim mi?"

Gwen etrafına bakınca, adamlarının hepsinin muht zaferin ardından, tüm zorluklara karşı aldığı cesur kararlardan, onları Romulus'un eline düşmekten ki sonra etrafına toplandığını ve ona yeni bir lider ve olarak baktıklarını fark etti. Kendrick, Aberthol, St Elden, O'Connor, Conven oradaydı... Orayı tekrar el için yanı başında cesurca savaşmış olan adamlar bı Aralarında özellikle birini görünce yüreği ılındı. Re yanında Stara'yla birlikte orada duruyordu. Yaralıy durumu kötü değildi; geçmişte onu görmek Gwen'i öfkelendirse bile, artık hayatta olduğuna minnettaı

Gwen tekrar pencereye döndü ve herkesin onun ka beklediğini fark etti. İnfaz

edilen son kişi olan ve bı henüz indirilmemiş olan Falus'un sallanışını izliyo Adaların eski bayrağının indirilip MacGillerin yeni avluda çekilişini memnuniyetle izledi. Burası artık

"Hayır," dedi buz gibi ve kararı bir sesle. "Gün bata orada kalsın. Yukarı Adalılar bu adayı artık kimin i< edeceğini anlasınlar."

"Peki, leydim," dedi Kendrick. "Ya Tirus'un geriye askerleri ne olacak? Esir alınan yaklaşık yüz kişi va

Adaları ele geçirdiklerinden beri, Gwen adamlarını] sistematik bir biçimden sağ kalan ve Tirus'a sadık k Yukarı Adalı askerleri toplamasını emretmişti. Bu s "Hepsini öldürün," dedi.

Kendrick ve adamları tereddütle bakıştılar.

"Leydim, bu insani bir şey mi sizce?" diye sordu Ab

Gwen buz gibi, sert bir ifadeyle ona baktı.

"İnsani mi?" dedi. "Onları bize ihanet etmesi ve ins katletmesi insani miydi?"

Aberthol hiçbir şey demedi.

"İnsani davranmaya çalıştım. Hem de birçok kere. ı halinde insani davranılabilecek fazla fırsat olmadığ öğrendim. Keşke öyle olmasaydı."

Kendrick'e döndü.

"Hayatı bağışlanacak olanlar bir tek bize karşı silal kullanmamış olanlar olacak. Halk. Ne tutsak alacak var, ne de onları tutsak etme isteğim. Onlara güven Hepsini öldürün."

"Peki, leydim," dedi Kendrick.

Gwendolyn etrafındakilere bakınca, herkesin ona d büyük bir saygıyla baktığını gördü. Başardıkları şe] gün sağ salim orada oldukları için onlarla büyük gu duyuyordu.

yuvamız burası olacak. Ölümle yüzleştiniz ve bunu savaşara yendiniz."

Adamları minnetle başlarını salladılar ve Reece öne çıkıp başını eğdi.

“Kraliçem,” dedi. Gwen nihayet onunla bir kız kardeşi olara değil bir hükümdara layık bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti. “Tüm bunlara başlattığım için özür dilemem gerek. Tirus’u öldürdüğüm için değil, ama kaybettiğimiz adamlarımız için özür diliyorum.”

Gwen duygusuz ve sert bir ifadeyle ona baktı.

“Bir daha sakın emirlerime karşı gelme,” dedi.

Reece itaatkâr bir biçimde başını salladı.

“Emredersiniz, leydim.”

Reece’in itaatkâr halini gören Gwen yumuşadı.

“Ama şunu söylemem gerekir ki, Tirus’u öldürerek bir hata yapmadın,” dedi. “Bunu uzun süre önce hak etmişti. Hatta onu daha önceden öldürmediğim için benim özür dilemem gerek.”

Reece ona baktı ve onu daha iyi anlayıp daha büyük bir sayg duyarak başını salladı.

Aşağıdan neşeli haykırışlar gelince, Gwen pencereden baktı ve halkından binlerce kişi gördü; bunlar Halka’dan kurtardı kişilerdi ve avluları kaplıyor, terk edilmiş evlere ve meyhanelere girerek kendilerine yaşayacak yerler buluyorlardı.

“Halkımız burada mutlu gibi,” dedi Godfrey.

“Sağ kaldıkları için mutlular,” dedi Gwen. “Burada olmak ölmekten daha iyi.”

“Kendinle çok gurur duymalısın, kardeşim,” dedi K “Onların hayatını kurtardın.”

Gwen evet der gibi başını salladı, ama geride bırakt şeyi ve onları bekleyen tehlikeleri düşününce yüre iç çekti.

“Burası bize yeni bir yuva olabilir,” dedi Godfrey. Gwen başını salladı.

“Ben de öyle olacağını düşünmek istiyorum. Ama b Argon’un kalkanı

çökmediği müddetçe güvendeyiz, büyüsü bozulursa, gördüğün her şey geçici olacak.: dünyada yıkımı durdurabilecek hiçbir şey kalmaya^

“Ama Romulus elindekilerden tatmin olmuş olmalı Godfrey. “Ne de olsa, artık Halka ona ait. İstediği he sahip oldu.”

Gwen Romulus’u çok iyi tanıdığından başını salladı

“İstediği şey asla Halka değildi,” dedi. “Onun ve ha] istediği şey başından beri büyük bir yıkım. Bunu el için, bizi dünyanın sonuna kadar takip edecektir.”

“Bunu sadece Argon söyleyebilir,” dedi Gwen.

“Onu en iyi sen tanıyorsun,” dedi Reece. “Ne zaman uyanacak?”

Gwendolyn ona döndü.

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi gidip bunu öğrenmeye kararlı bir tavırla.

Reece Stara’yla birlikte Yukarı Adaların en yüksek yamaçlarında duruyordu; ikisi hiç konuşmadan oraya çıkmışlardı. Artık Yukarı Adalarda barış sağlandığı için, oraya yerleşmekten ve belki de istilanın gerçekleşmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Hava barış kokuyordu ama bir yandan da hüzünlüydü. Stara Reece yürüyüşe gitmek isteyip istemediğini sorduğunda, Reece hemen kabul etmişti. Aklını gerçekleşecek olaylardan biraz olsun uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı ve içinden onunla birlikte olmak istediğini de itiraf etmek zorundaydı. Bu yüzden kendisinden nefret ediyordu, ama doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Başka türlü hissedemeyeceği kadar çok şey yaşamışlardı.

Ama oraya çıkarlarken buna rağmen hiç konuşmamışlardı. Yaklaşık olarak bir saat kadar yürümüşlerdi ve artık her ikisi de birlikte olmaktan dolayı rahat olduklarını bildikleri halde bunun romantik bir yürüyüş olmadığını da fark etmişlerdi. Kasvetli, düşüncelere daldıkları, bir şeyleri anladıkları bir yürüyüş olmuştu.

Reece etrafa baktı ve aylar önce birlikte yürüdükleri, yaz bereketiyle dolup taşan aynı adanın o sırada buz gibi tatsız bir rüzgârın dövdüğü, gri göğün kapkara hızla ilerleyen butlularla kaplı olduğu bir adaya dönüşmüş olmasını tuhaf buldu. Hayat nasıl bu kadar çabuk değişebiliyor, diye düşündü. Bir şeyleri aynı tutmak

mümkün değil miydi?

Reece o derin sessizlikte huzursuz olmaya başlamıştı; ona ne diyeceğini bilemiyordu. Stara'nın ona söyleyebileceği bir şey yok gibiydi; Reece onun neden yürüyüşe çıkmak istediğini bile anlayamıyordu. Kendisinin onunla yürüyüşe çıkmak istemesinin nedeni etrafını saran onca ölümden uzaklaşmak, zihnini boşaltmaktı.

Yamaçların en yüksek tepesine çıktıklarında, nihayet ufak bir göle vardılar; gölden ayrılan ince bir ırmak dağdan aşağı doğru kıvrılarak akıyordu.

Reece Stara'nın yere eğilip çantasından bir kâseyi andıran, ortasında bir mum olan siyah renkli bir çiçek çıkarışını şaşkınlıkla izledi. Ne yaptığını merak etti.

"Bu bir yas mumu mu?" diye sordu.

Stara evet anlamında başını salladı.

"Aramızdaki ilişkinin asla aynı olamayacağını biliyorum," dedi Stara alçak ve keyifsiz bir sesle. "Seni buraya o yüzden çağırmadım. Seleseye olanlardan dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemek için çağırdım. En çok da her neredeyse Seleseye ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

Reece utanıp başını gözlerine dolan yaşlarla aşağı eğdi.

"başına kötü bir şey gelmesini asla istemedim," dedi Stara. "Bana inanmalısın. Bana inanmana ihtiyacım var."

Reece tamam der gibi başını salladı.

"İnanıyorum," dedi. "Ben de asla kötü bir şey olma istemedim," dedi yanağından süzülen bir damla yaî

"Ama yine de bencilce davrandım. Seni ondan ayırı bencillik ettim. Davranışlarım bencilceydi. Dahası,

İç çekti.

"Burada, bu gölüm yanında bir yas mumu yakarsan onu gözyaşları ırmağından aşağı taşırsa, ölen kişiy getireceği söylenir," dedi. "Seni buraya o yüzden ça

Stara iki çakmak taşı aldı ve mumu bunların kıvılcı yaktı. Mum siyah renkli çiçeğin ortasında tuhaf ve « bir görüntüyle parıldadı.

Stara bunu Reece'e uzattı.

"Onu ırmağa sen koymak ister misin?"

Reece yavaşça ortasında yanan mumun bulunduğu ondan alırken, parmakları birbirine değdi. Sonra, y çömeldi ve çiçeği dikkatle ufak göle koydu. Suyun t olduğunu hissetti.

Reece Stara'nın yanında durdu ve suyun gölde süzü izledi. O korunaklı noktada hiç esinti olmadığından yere gitmedi.

"Selese," dedi Reece başını önüne eğip. "Seni seviy<

Çiçek biraz ilerler gibi oldu, ama hala ırmağın akınt kapılmamıştı.

"Asla birlikte olamayacağımızı biliyorum," dedi Sta "Tüm bu olanlardan sonra olmaz. Ama en azından 1 birlikte yapabilir, Selese için birlikte yas tutabiliriz,

Stara elini uzatınca, Reece elini tuttu. Yan yana ora muma bakarlarken, başlarını önlerine eğip gözlerir yumdular.

Reece Selese için bir dua okudu. Ama en çok da onu için dua etti.

Ani bir rüzgâr çıkınca, Reece gözlerini açtı ve çiçeği hareket edişini, gölden ilerleyip akıntıya kapılışını şaşkınlıkla izledi.

Akıntı çiçeği Gözyaşları IrmağTna taşırken, Reece 1 çiçeğe baktı. Çiçek dağlardan aşağı kıvrılarak ve dö ilerledi.

Reece başını çevirip suyun çiçeği dağın cephesine k taşımasını ve gözden kaybolmasını izledi.

Sonra, dönüp Stara'ya baktı, Stara da ona döndü. El bırakmadılar... Nedense ikisi de gayret ettikleri halı çekememişlerdi.

çıktı. Kendisini rüzgârdan ve yağmurdan korumaya çalıştı. Her ne olursa olsun durmayacaktı. Argon'u görmeye ve bir daha onu uyandırıp uyandırmayacağını

anlamaya kararlıyd

Patika onu en sonunda ufak bir tepeye getirdi ve Gwendoly başını kaldırınca Ralibar'ı görüp rahatladı. Ralibar nihayet geri dönmüş, Argon'un baygın bedenini yere bırakmış ve o zamandan beri de başında nöbet tutuyordu.

Gwendolyn platonun tepesine vardığında buz gibi bir rüzgi suratını kamçıladı. Ralibar'a baktı. Ralibar kanatlarını açmı ayaklarının dibinde kıpırtısız yatan Argon'un bedenini korurken ona baktı.

Gwendolyn onun anlamlı gözlerine baktı.

"Nerelerdeydin, dostum?" diye sordu. "Açık denizde yardımlarından faydalanabilirdik."

Ralibar mırladı, hafifçe kanatlarını çırptı ve burnunu aşağı yukarı oynattı. Gwendolyn onun keyifsiz ruh hallerinden birini yaşadığını, duygusal bir fırtınaya yakalandığını hisse Onu bir şeyin rahatsız ettiğini biliyordu, ama ne demek istediğini anlayamıyordu.

"Burada kalacak mısın, dostum?" diye sordu. "Yoksa bizi yi terk mi edeceksin?"

Ralibar başını eğdi ve Gwen'in öne uzattığı eline burnunu sürtüp ağır ağır gözlerini kırpıştırdı ve tuhaf bir mırlama s çıkardı. Gwen onu anlamıyordu; asla anlamamıştı ve anlamayacağını da biliyordu. İkisi ne kadar yakınlaşmış olsalar da, onun ne zaman ortadan kaybolup geri geleceğin bilemiyordu. Ejderhaların tavırlarının gizemini asla çözemeyeceğine karar vermişti.

288 /325

Ralibar'ın pullarını ve uzun burnunu okşadı... Ejdeı başlarda bundan hoşlanmış gibiydi. Ama sonra bir kocaman kanatlarını çırparak, tiz bir sesle bağırıp £ yükselerek ve sivri tırnaklarının Gwen'in başına de ramak kala uçarak onu şaşırttı.

Gwen dönüp onun ufka uçmasını izledi. Nereye gitt geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Ralibar onur eskisinden de gizemliydi.

Gwendolyn dikkatini bir kez daha Argon'un baygın çevirdi. Yanına çömeldi ve zamansız suratını okşad soğumuştu, buz gibiydi.

“Argon, beni duyabiliyor musun?” dedi.

Argon kıpırdamadı.

Gwendolyn arkasına bakınca adamlarının orada old gördü ve elini kaldırdı. Argon’un onunla yalnız kalı istediğini hissetmişti.

“Lütfen, bizi yalnız bırakın,” dedi.

Adamları bu emrini yerine getirdiler ve Gwen çok g kendisini o platoda uğuldayan rüzgârda Argon’un y çömelmiş halde buldu. Elini uzatıp Argon’un başlı| çekti ve suratını dikkatle inceledi.

‘Lütfen, Argon,” dedi. “Bana geri dön.[1]

kötü bir şey olacakmış gibiydi. Kendisini o yabancı diyarda çok çaresiz ve her zamankinden de yalnız hissediyordu.

“Sana ihtiyacım var, Argon,” diye yalvardı. “Şu anda, sana her zamankinden de çok ihtiyacım var.”

Uzunca bir sessizlikten sonra, buz gibi bir rüzgâr yanaklarını yaktı... Nihayet, yağmur dindi. Bu arada, Gwen aşağıya baktı ve Argon’un gözkapaklarının kıpırdadığını görünce heyecanlandı.

Argon ağır ağır gözlerini açtı.

Argon ona bakınca, Gwen’in kalbi duracak gibi oldu. Argon’un gözleri öylesine yoğun bir biçimde parıldıyordu ki, Gwen neredeyse ona bakamayacaktı. Hayretle ona bakmaya devam etti.

“Argon,” dedi rahatlatıp, Argon hayatta olduğu için büyük bir sevinçle gülerek.

İki elini uzatıp, Argon’un elini kavradı.

“İyi misin?” diye sordu.

Argon hafifçe başını evet der gibi sallayınca, Gwen tereddüt etti.

“Neredesin, Argon?” dedi. “Benimle birlikte burada mısın?” “Kısmen,” dedi Argon.

Gwen birlikte geçirecekleri sürenin kısa olacağını ve onu tekrar kaybedeceğini hissetti. Sorularına yanıt bulabilmek için içini müthiş bir istek kapladı.

290 / 325

“Argon, kalkanın/’ dedi. “Bana şunu söylemen gere dayanacak mı? Lütfen. Sadece bu soruya yanıt ver.] dayanacak mı?”

Uzunca bir sessizlik oldu; o kadar uzun süre devam Gwen onun hiç yanıt vermeyeceğini düşündü.

Ama Argon en sonunda başını hafifçe salladı.

Bunu gören Gwen hayal kırıklığı hissetti.

“Hayır,” dedi Argon. “Şu anda bile yok ediliyor.”

Gwen bunun ne anlama geldiğini düşünürken, yüre bir korku sardı. Her şey yok olacak demekti; O ada, şey. Tüm hayatı ve sevdiği herkes.

Boğazı düğümlendi ve elleri titremeye başladı.

“Onu kurtarmanın bir yolu var mı?” dedi. “Burayı 1 bir yolu var mı?”

Argon bitkin bir halde başını salladı.

“Kalkanım ve Halka... Sonsuza dek yok edildi.”

Gwen kanının donduğunu hissetti. Ne diyeceğini bi haldeydi.

“Şu anda bile Romulus’un ejderhaları buraya geliyc Argon. “Bir milyon adamı da öyle.”

Argon başını salladı.

“Bunu yapamazsınız,” dedi. “Yakında, hem de çok yakında ada yok edilecek.”

Gwen gözyaşlarına boğuldu.

“Ya Thorgrin?” diye sordu ağlarken. “Bize geri dönecek m Bizi kurtarmak için

uğraşacak mı?”

Argon uzunca bir süre bir şey demedi, sonra başını salladı

“Üzgünüm,” dedi. “Onun kaderi farklı.”

Gwendolyn gözyaşlarını silip ağlamamaya gayret ediyor, a bunu beceremiyordu.

“Ya bebeğim?” dedi. “Guwayne ne olacak?”

Argon bir şey demedi ve duygudan yoksun bir halde gözle yumdu. Gwen kalbin hızla çarparken, onu kaybedip kaybetmediğini merak etti.

“Argon,” diye yalvardı onun kolunu çekiştirerek. “Yanıt v bana. Lütfen. Sana yalvarıyorum.”

Argon yine gözlerini açtı ve Gwen’in gözlerinin içine baktı

“Bir seçim yaptın,” dedi. “Öte Dünya’da. Üzgünüm. Ama yeminlerin bir bedeli vardır.”

Gwen gözyaşlarına hâkim olamayarak hıçkırdı.

292/325

“Harika bir Kraliçe oldun. Halkın kaderlerinde yazılı olduğunda da uzun yaşadı. Ama en iyi Kraliçeler için bile va gelir. Her zaman alın yazısından kaçamazsın.”

Gwen en sonunda berbat bir halde toparlanmaya çalıştı.

“Ölmeye hazırlanmaktan başka yapacak bir şey yok mu?” d sordu çaresizlikle.

Argon yine uzunca bir süre bir şey demedi, ama sonra evet der gibi başını salladı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ama bazen elimizden başka hiçbir şey gelmez.”

OTUZUNCU BOLUM

Luanda Romulus’un gemisinde ellerini beline dayamış, zaf kazandığı için

gülümseyerek okyanusu izleyen Romulus'uı yakınlarından bir yerden onun sırtına bakıyordu. Dinmeye gıcırtı sesini dinlerken, başını kaldırdı ve ufukta onlara yo gösteren ve kız kardeşini ve halkının tamamını yok etmek kuzeydeki yukarı Adalara doğru ilerlerken yavaş yavaş gözden kaybolan ejderha sürüsünü izledi.

Romulus binlerce gemiden oluşan, okyanusu bir balık süri gibi kaplamış, Halka'dan Yukarı Adalara doğru açılmış ola filosunu izlerken durmadan gülüyordu. Luanda ufka baktı bu duruma memnun olması gerektiğini düşündü. Ne de ol en sonunda istediğini elde etmişti. Halka yok edilmişti ve intikamını almıştı. Bronson'ın, kendisinin Kraliyet Sarayı': sürgün edilmesinin intikamını almıştı. Asla hak ettiği gibi davranılmamasmı, ailenin en küçük çocuğu uğruna atlanmasının intikamını almıştı. Ondan şüphe duyan, değersiz gören herkesten de almıştı.

Ama zafer kazanmış gibi hissetmediğini fark edince şaşırc olanlara memnuniyet bile hissedemiyordu. Karşısında meydana gelen olayları izlerken, içi boşalmış gibiydi... Ayı derin bir pişmanlık da hissediyordu. Artık planları gerçekleştiği için, hala halkını seven, onlar tarafında sevil] ve kabul edilmek isteyen bir yanının da olduğunu kendisir itiraf etmek zorunda kalmıştı. Hayatta kalmalarını, her şe eskisi gibi olmasını istiyordu.

Tüm bu yıkımın onu çok mutlu edeceğini sanmıştı. Ama aı 294 / 325

geriye hiçbir şey kalmadığı için, nedense hüzünlenmişl Nedenini bilemiyordu. Belki de halkı ve toprakları yok için, dünyadaki zamanını hatırlayacağı hiçbir şey geriy kalmayacağı içindi. Dünyada ona tanıdık olan hiçbir şe; kalmayacaktı. Geriye bir tek Romulus ve İmparatorluğu tüm o korkunç yaratıklar kalmıştı.

Luanda gücünün zirvesinde, dünyanın her karışını fethetmeye hazır bir komutan olan Romulus'un kaslarl; geniş sırtına bakarken, ona karşı müthiş bir nefret du) Tüm bunların suçlusu oydu. Ona karşı olan davranışlaı nefret ediyordu. Romulus ona bir malmış gibi davranıy Ona karşı ne kadar itaatkâr hale geldiğinden de nefret ediyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Romulus'un askerleri güvertede meşgullerdi ve Romulı herkese gemisinin pruvasında sırtını dönmüş bir hale duruyordu; hemen hemen on adım gerisinde olan Luan yaklaşma izni olan tek kişiydi. Kimsenin onu izlemedi| emin olmak için son bir kez etrafına bakındı ve kemeri] gizlediği hançeri sıkıca kavradı.

Bunu o kadar çok sıktı parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini hissetti. Hai sıkarken Romulus'u gırtlakladığım hayal etti.

Öne, Romulus'un korunmasız sırtına doğru bir adım att buz gibi bir rüzgâr ve okyanus suyu suratına vurdu.

Bir adım daha attı.

Sonra bir tane daha attı.

Luanda yanlışları düzeltemez, yaptıklarını ve işlediği s değiştiremezdi. Anavatanını geri getiremezdi. Kalkan'ı yükseltemezdi.

Ama hala yapabileceği bir şey vardı. Ölmeden önce günahlarını affettirmek için yapabileceği tek bir şe Bir barbarı öldürebilirdi. Romulus'u öldürebilirdi. E kendisi ve hepsi için intikam alabilirdi. Hayatta baş şeye sahip olamayacaksa bile buna sahip olabilirdi.

Luanda hançeri belinden çıkarırken bunu biraz dah kavradı ve bir adım daha attı. O canavardan iki adır ve onu öldürmesine saniyeler kalmıştı. Onu öldürd hemen sonra yakalanacağını ve öldürüleceğini bilfy başarılı olduğu müddetçe bunu umursamıyordu.

Romulus son derece kendini beğenmiş ve küstah bi orada duruyordu. Herkes gibi o da Luanda'yı hafife Onu bir mal olarak, korkulması gerekmeyen bir kiş görmüştü. Luanda hayatı boyunca küçümsenmişti, ve hayatındaki her erkeğe bir bedel ödetmeye niyet Hançerinin tek bir hareketiyle hayatı sonunda huzı bulacaktı.

Luanda son adımı da attı, hançeri havaya kaldırdı \ Romulus'un bedenine saplandığında ve bu yaratığıı sonsuza dek bitirdiğinde hissedeceği tatmin hissi iç sabırsızlandı. Bunu yaptığını, onun dizlerinin üştür çöktüğünü ve yüz üstü yıkılıp öleceğini o anda bile önüne getirebiliyordu.

Luanda hançeri var gücüyle Romulus'un sırtına ind çok tuhaf bir şey oldu. Hançerin ucu Romulus'un sı değdiği anda, hançer durdu. Adeta çelikten bir şeye saplanmıştı... Romulus'un derisine saplanamıyordr havada asılı kaldı ve Luanda bunu ne kadar itmeye

Romulus gayet ağır ve sakin bir biçimde gülümseye başını salladı ve hançeri

havada zararsızca tutan Lı baktı. Luanda hançere bakıp neler olduğunu anlam;

Romulus başını salladı.

“İyi denemeydi,” dedi. “Başka bir zaman olsaydı, b< öldürebilirdin. Ama...” dedi ona sokularak ve leş gil onun suratına üfleyerek, “bu ay sona ermediği süre kimse öldüremez. Dünyadaki her insana, her hançe şeye karşı korunuyorum. Buna sen ve hançerin de ı

Romulus başını geriye atıp güldü, sonra elini uzatif hançeri onun elinden aldı. Luanda onu durdurmak şey yapamadı. Romulus hançeri havaya kaldırdı, su buruşturdu ve birden öne çıkıp bunu Luanda’nın kî sapladı.

Luanda buz gibi metalin kalbine girdiğini hissederi kaldı. Kalbinin durduğunu, tüm hayatın ve havanın bedeninden çekildiğini, bedeninin gevşediğini, uyu geminin ahşap güvertesine düştüğünü hissetti. Bas kaldırdı ve gözleri son kez kapanmadan önce Romu güldüğünü gördü; artık dünyada onu durduracak h kalmamıştı. Hiçbir şey.

Ölmeden önceki son düşünceleri tuhaf bir biçimde ilgiliydi.

Romulus gayet ağır ve sakin bir biçimde gülümseye başını salladı ve hançeri havada zararsızca tutan Lı baktı. Luanda hançere bakıp neler olduğunu anlam;

Romulus başını salladı.

“İyi denemeydi,” dedi. “Başka bir zaman olsaydı, b< öldürebilirdin. Ama...” dedi ona sokularak ve leş gil onun suratına üfleyerek, “bu ay sona ermediği süre kimse öldüremez. Dünyadaki her insana, her hançe şeye karşı korunuyorum. Buna sen ve hançerin de

Romulus başını geriye atıp güldü, sonra elini uzatif hançeri onun elinden aldı. Luanda onu durdurmak şey yapamadı. Romulus hançeri havaya kaldırdı, su buruşturdu ve birden öne çıkıp bunu Luanda’nın kî sapladı.

Luanda buz gibi metalin kalbine girdiğini hissederi: kaldı. Kalbinin durduğunu, tüm hayatın ve havanın bedeninden çekildiğini, bedeninin gevşediğini, uyu geminin ahşap güvertesine düştüğünü hissetti. Ba^ kaldırdı ve gözleri son kez kapanmadan önce Romu güldüğünü gördü; artık dünyada onu durduracak h kalmamıştı. Hiçbir şey.

Ölmeden önceki son düşünceleri tuhaf bir biçimde ilgiliydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin çığlık atarak, ellerini kollarını sallayarak ve buz gibi havanın yanından nefesini kesecek kadar hızlı geçtiğini hissederken, aşağıdaki okyanusa ve yamaçlara düşüyordu. Tüm hayatı gözlerinin önünden geçerken, onlarca metre düştü. Birkaç saniye sonra yere düşüp öleceğini ve o kayalıklarda, o okyanusta, annesini bulmaya o kadar yaklaşmışken öleceğini biliyordu. Druidler Diyarf nda, rüyalar diyarında ölecekti. Bunun nasıl olduğunu, tüm hayatı boyunca gerçekleşmesi için çabaladığı bir şeyin nasıl parmaklarının arasından kayıp gittiğini düşündü.

Nedense başarısız olmuştu. Savaş alanındaki en muhteşem savaşçı olmuştu, ama kendi psişesinin derinliklerini fethedememişti. Dünyada yenemediği tek rakibi kendisi olmuştu.

Kendisi tarafından yenilmişti. Bu, ne anlama geliyordu? Düşerken, ışık hızında bunu anlamaya gayret etti. Ona göre, içinde diğer parçasından daha güçlü olan bir başka parçası olmalıydı. Onu yenebilecek bir parçası. Bu parça öylesine güçlüydü ki, her şeyi yenebilirdi. İçindeki muhteşem bir güçtü.

Thor aniden bir şey fark etti: O büyük güç yıkıcı olsa bile hala bir parçasıydı. Hala dizginlenebilecek bir güçtü. Dolayısıyla, kendisinin o karanlık yanını bulabilir ve iyi bir şey yapmak için kullanabilirdi. Enerji enerjiydi... Sadece yeniden yönlendirilmesi gerekiyordu. Belki de o parçasının aleyhine değil, lehine işlemesini sağlayabilirdi. Thor bu gücü kendisini yenmek için kullanabilirse, belki de kendisini kurtarmak için

de kullanabilirdi.

Yere düşerken gözlerini yumdu ve iç gücünü, zihni çağırmayı denedi. Hayatı boyunca fiziksel gücüne fî güvendiğini fark etti. Artık zihninin de bedeni kadc olduğunu, hatta daha da güçlü olduğunu fark etme; başlamıştı. Zihnini bedeninin yapamadığı harika v< şeyler yapmak için kullanabilirdi.

Thorgin odaklandı ve bunu yaparken zihninin güci dünyayı, havanın dokusunu yavaşlatmak için kullaı

Thorgin dünyanın yavaşladığını, sonra da durduğu etti. Havada süzüldüğünü, zamanın ve yerin dokus donduğunu hissetti. Zamanı ve yeri yaratan parçası İçindeki o sonsuz gücü, evrenden ayrı olmayan güc Argon'un ona sık sık anlattığı gibi evrenden akan o enerji akımına ulaştı ve kendisini bunun tam ortası hissetti.

Ellerini avuçları göğe bakacak biçimde iki yana açtı uçlarının ve avuçlarının göğün dokusuyla kamaştıg Parmak uçları enerjiyle yanıyor gibiydi.

Thor zihninde zihniyle evren arasında, ona evrend< enerjiyle ve dışarı akan enerji arasında bir ayrım g(noktaya varana dek derinlere ulaştı. Bunu kontrol edebildiğini gördü. Çevresini kontrol edebiliyordu, etrafındaki her şeyi de yaratabiliyordu. Kendi şart! yaratabileceğini gördü. Zihniyle enerjisinin içinde l oluşumdan daha güçlü olduğunu anladı.

kesmeye ve evrenin olduğu gibi kalmasına izin vermeye zorladı. Olduğu kişi olarak kalmaya zorladı. Evreni ve kendisini olduğu gibi kabullendiğini fark ettiği anda, hayatında hiçbir zaman hissetmediği kadar derin bir huzur hissetti.

Gözlerini yavaş yavaş açarken, daha bir şey görmeden önce etrafındaki evrenin değiştiğini biliyordu. Kendisini düşmekten kurtarmıştı ve o anda yukarı ve yükseklere doğru yavaşça süzülüyor, düzgün duruyor ve giderek hızlanıyordu; en sonunda, yamacın zirvesine vardı. Kendisini yavaşça yere bıraktı ve annesinin şatosunun karşısında durdu.

Artık ne tehlike, ne de korku kalmıştı. İçinin en derinlerine ulaşmış, bunu aşmıştı. Orada tek başına annesinin şatosunun girişine bakıyordu. Gök geçidini, rüyalarında asla aşmayı beceremediği yeri aşmıştı. Nihayet, diğer tarafa geçmeyi başarmıştı.

Thor hayretle şatoya baktı. Karşısında kendisinin beş misli uzun ve beş misli geniş iki kocaman altın kemerli kapı duruyordu. Kapılar o kadar parlaktı ki gözleri kamaşıyordu; devasa boyutlardaki kapı kolları da birer şahin biçimindeydi.

Thor içgüdüsel olarak o kolları tutup kapıyı açmaya çalışmanın nafile olacağını hissetti. Bunun büyülü ve dünyanın en güçlü kapısı olduğunu biliyordu. İçeri girmenin tek yolu, kapıların onun için açılmasıydı.

Thor kapıların açılmasını bekledi, ama bir şey olmadı.

“İçeri girmek istiyorum!” diye kükredi.

“Buraya girmeye layık değilsin,” diye meşum bir erkek sesi duydu.

“Layığım!” diye bağırdı; ilk kez gerçekten de içeri girmeye layık olduğunu hissediyordu.

“Neden layıksın?” dedi ses.

“Ben Thorgrin’im. Druidler Diyarı’nın kraliçensin, annemin oğluyum. İmparatorluk Kralı Andronicus’un oğluyum. Ben sadece buyum. Kendimden başkası değilim. Güçlerim yüzünden layık değilim. Becerilerim yüzünde de öyle. Olduğum kişi olduğum için layığım. O kapılardan içeri girmeyi hak ediyorum. Ama bu kişi olduğumdan başka bir neden yüzünden hak etmiyorum.”

Thor bunları söylerken tüm bedeninin titreşim saçtığını hissetti. En sonunda eğitiminin en derin gerçeğine ulaştığını hissetti. Kendisini kabullenmişti.

Evrende yarattığı her şeyin kendisini hakkındaki hislerinin bir sonucu olduğunu görmeye başladı. Tüm o karanlık güçler gerçekti, ama bunlar aynı zamanda kendisine ait yenmesi gereken parçalardı. Yenmesi gereken en derin ve azılı düşman kendisine hakkındaki hisleriydi.

Artık tüm hayatı boyunca bir şeyleri hak etmediğini düşünmüştü. Hala da öyle hissediyordu. Bunu aştığı ve kendisini tamamıyla ve eksiksiz bir biçimde olduğu kişi olarak kabullendiğinde evrendeki bütün kapılar ona açılacaktı. Kendisini fethetmenin son adımı buydu.

Thor tüm bunları fark ederken ve kendisini kabullenirken, derin bir huzur hissetti.

Gözlerini ağır ağır açtı ve kapıların öncekinden de j parladığını fark etti; kapılar yavaşça daha da çok ve zahmetsizce açılırken, menteşeleri dünyanın en gü çıkarıyorlardı. Altın rengi, şatonun içinden gelen ^ örten, Thor’un aklının alamayacağı kadar daha ılık güçlü bir ışık onu kapladı.

İlk adımını attı. Sonra, bir adım daha attı.

Giderek içinin daha da ılındığını hissetti ve sadece 1 sonra annesiyle birlikte o şatonun içinde olacağını Nihayet, alın yazısı tamamlanacaktı. Birkaç adım

d< attığında, her şeyi öğrenebilecekti.

Hayatı da bir daha asla aynı olmayacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Alistair kendisini uçarken ve Halkaya tepeden bakarken buldu, ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadı. Kanatları yoktu, bir ejderhanın sırtında uçmuyordu, ama anavatanın üstünde süzülüp uçuyor ve her şeye tepeden bakıyordu.

Aşağıya bakarken aklı karıştı. Geride bıraktığı o bereketli yaz mevsimi, verimli tarlalar ve alıştığı o bitmek tükenmek bilmez meyve bahçeleri yerine aşağıda ejderhaların nefesiyle yanıp kül olmuş topraklar vardı. Hiçbir şey kalmamıştı... Tek bir şehir, kasaba, köy, hatta ufacık bir köy bile sağlam kalmamıştı. En son binaya kadar her şey küle dönüşmüştü.

Bir zamanlar son derece canlı olan o eski ağaçlar artık yanık ve bodur kütüklere dönüşmüşlerdi ve toprakları ön plana çıkaracak hiçbir yapı kalmamıştı. Döküntü ve yıkımdan başka bir şey yoktu.

Alistair dehşete kapıldı. Alçaktan uçarken ve Halka'nın tamamını izlerken, kendisini Kanyon'un ve o muhteşem kesişme noktasının üstünden geçerken buldu. Aşağıda milyonlarca askerden oluşan ve gözün görebildiği kadar alanı kaplayan orduya liderlik eden Romulus'u gördü. Artık İmparatorluk anavatanını istila etmişti.

Alistair anavatanının sonsuza dek yok olduğunu ve onunla birlikte Kalkan'm da yok edildiğini biliyordu. Halka istila altındaydı ve artık İmparatorluğa aitti. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Alistair gözlerini kırpıştırdı ve kendisini annesinin sırtını dönmüş halde buldu; anakaraya doğru tepec kilometrelerce kıvrılarak ve dönerek inen muhteşe geçidi gördü. Uzun ve kıvrımlı bir yoldu ve orada b yürüyordu. Bu kişi ona biraz yaklaşınca, onun anm bulmak için oraya gelmiş olan ağabeyi Thorgrin olc fark etti.

Thor Alistair'e baktı ve Alistair bir yıkım dünyasın» sağ kalan son kişi olan ağabeyini görünce derin bir Çok kısa bir süre sonra anneleriyle

karşılaşacakları üçünün ilk kez birlikte olacağını hissetti.

Thor ona yaklaştı ve elini ona uzatırken gülümsedi ona elini uzattı.

Gök geçidi aniden Thor'un altında çöktü ve Thor aş kayalıklara ve okyanusa doğru hızla düşmeye başla

Alistair çaresizlik içinde, yüreği paramparça halde 1 ve hiç tereddütsüz onu kurtarmak için yamaçtan aî

"Thorgrin!" diye bağırdı.

Alistair kendisini okyanusa değil de bir platonun üî binlerce Güney Adalının bulunduğu bir yere ayak b bakınca Erec'i gördü; Erec elini tutuyordu ve ikisini de lüks ve ipekli nikâh giysileri vardı.

Ama Erec gülümsediğinde, onda bir tuhaflık olduğı etti; Erec biraz daha gülümseyince, ağzından kanlaı başladı. Sonra, kollarını iki yana açarak, ardında ka

"Erec!" diye haykırdı.

Alistair nefes nefese ve çığlık atarak uyandı; şafak vaktinin ilk ışıklarının aydınlattığı odasına baktı. Alnında biriken terleri sildi ve yataktan fırlayıp ellerinde kan var mı diye baktı.

Hiçbir şey görmedi.

Alistair şaşkınlıkla odada bir ileri bir geri yürürken soluklanmaya çalıştı ve suratını ovuşturarak nerede olduğunu anlamaya gayret etti. Birkaç saniye sonra bir rüya gördüğünü fark etti. Güvendeydi. Erec de öyleydi. Thorgrin de iyiydi. Halka'da değil, Güney Adalarının güvenli topraklarındaydı.

İçine bir nefes çekti. Hayatının ne kötü rüyasını görmüştü. Ama bir rüyadan da öte bir şeydi... Bir mesaj gibiydi.

Gelecekte olacakların tuhaf bir versiyonu gibiydi. Dahası, son derece karanlık gözüküyordu.

Alistair gördüklerini unutmaya çalışarak odasında volta atmaya koyuldu. Bu tür

bir riya ne anlama geliyor olabilirdi? Kendisini bunun sadece gece paniği olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama içinden bunun başka bir anlamı olduğunu hissediyordu. Anavatanı gerçekten de yok mu edilmişti? Ağabeyi ölmek üzere miydi?

Ya kocası?

Böylesine berbat olaylar bir anda başına gelemez herhalde diye düşündü; gördüğü rüyanın bir anlamı olmadığına karar verdi.

Alistair odasında lavaboya gidip suratına birkaç kere soğuk su 306 / 325

çarptı. Açık pencerenin önüne geçip, tatlı okyanus esintis içine çekerek şafak vaktinin ışığında Güney Adaları'na dikkatle baktı. Hala hayatında gördüğü en güzel manzara; turuncu tomurcukların kokusu onu uyandırdı, nemli hav< sakinleştirdi. İçine çektiği en temiz havaydı.

Kusursuz manzaraya baktı ve insanların çoktan uyandığır o günkü muhteşem nikâh törenine hazırlanmaya başladı; gördü; bu tür bir yerde başlarına asla kötü bir şey gelemeyeceğini düşündü.

İç çekip başını salladı ve içinden kendini azarladı. Sadece geceleyin bir rüya görmüştü. Sadece bir rüyaydı.

İlk güneş gökte yükseldiğinde, Alistair etrafında bir düzir kadar kıkırdayıp gülen ve hazırlanmasına mutlulukla yar< olan hizmetliyle birlikte gelin odasında oturuyordu. İçlerinden biri gelinliğini son kez düzeltirken, Alistair ön< çıktı ve karşısına kocaman cilalı bir ayna tutuldu. Kalbi heyecanla gümbür gümbür atarken aynanın karşısında dı ve aksine baktı.

Alistair'in nefesi kesildi; hiçbir zaman o kadar göz alıcı görünmemişti. Üstünde dünyanın ne güzel elbisesi vardı; dantelden dikilmiş bembeyaz elbise onu boynundan ayaklarına kadar örtüyordu ve uzun beyaz renkli eldivenlerine uyan bir de duvağı vardı. Hayatındaki erkek her ne kadar aksini söylemiş olsalar da asla güzel olduğur düşünmemişti, ama o sırada aynadaki aksine bakarken, düşündüğü kadar çirkin olmadığını hissediyordu.

"Evlenirken bu elbiseyi gitmiştim," dedi Erec'in annesi gülümseyerek yanma gelirken ve elini nazikçe onun omzı koyarken. "Sende çok daha güzel durdu. Bu elbisenin böy giyilmesi gerekiyor."

Erec’in annesi ona sarıldığında, Alistair hiç hissetmediği l büyük bir mutluluk hissetti. Töreni dört gözle bekliyordu

Erec’in annesi onu kapıya götürdü, kapıyı açtı ve bakır bir yürüyüş yolunu işaret etti.

“Bu yol seni damadın odasına götürecek,” dedi. “Ona git.: bekliyor. Seni törene o götürecek.”

Alistair duygulanıp ona baktı.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi hisseti minnettarlığı ifade edemeyerek.

Erec’in annesi ona sarıldı.

“Senin gibi bir kızım olacağı için şanslıyım.”

Alistair tek başına bakır yürüyüş yoluna döndü ve Erec’ir beklediğini bildiği çok güzel, ufak, üstü açık ve her yanınc sütunlar olan mermerden bir yapıya doğru yürümeye koyuldu.

Girişe varınca, içeri baktı ve Erec’in hiç görmediği kadar t bir biçimde onu beklediğini gördü; Erec’in üstünde beyaz renkli ipekli bir pelerinle kaplı hafif zincirli bir zırh vardı başına da altın bir taç takmıştı. Onu beklediği her halinde belli olan heyecanlı bir tavırla içeride volta atıyordu; Alisi ne kadar uzun sürede hazırlandığını düşününce, Erec’in <; heyecanlanmış olduğunu tahmin etti.

Hızla kollarına atılmayı düşündü, ama sonra onu şaşırtm

karar verdi; kapıdan içeri girdiğinde suratındaki ifc görmeyi istiyordu.

“Lordum!” diye tatlı tatlı seslenip bir sütunun ardıı “Gözlerini yum ve beşe kadar say! Sana sürpriz yap istiyorum!”

Erec güldü.

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi. “Ne kadar hızlı yetmez!”

Alistair onun küçük bir çocuk gibi heyecanla konuş fark etti.

“Ağır ağır say, aşkım!” diye seslendi.

“Bir,” dedi Erec ağır ağır saymaya başlayarak. “İki..

Alistair duvağını son bir kez düzeltti ve odaya doğr yürümeye koyuldu.

“Dört!” diye seslendi Erec.

Alistair içeri girdi ve gözlerini yummuş heyecanla < bekleyen Erec’e baktı... Birden, suratındaki gülüms< Anlayamadığı bir şey görmüştü. Bir kâbustan fırlar gibiydi: Üstü ve kenarları açık odanın arka tarafınd bir kılıçla hızla birisi Erec’e koşuyordu. Bir suikast^

Adam doğrudan Erec’in sırtına doğru atıldı, ama Er gözlerini yummuş gülümseyerek onu bekliyordu v(içinde, bu beklenmedik manzaraya bakakalmıştı; o] uyarmak için bile bir şey söyleyemiyordu. Boğazı k kesilirken, sözcükler ağzından çıkmamıştı.

“Erec!” diye bağırdı en sonunda panik içinde. Adan yaklaşmıştı.

Erec aniden gözlerini açıp endişeyle ona baktı.

Ama çok geç kalmışlardı. Alistair’in Erec’in krallık karşılaşmalarında yendiği Alzaclı Bowyer olduğum adam Erec’in yanma varmıştı bile. Bowyer Erec’in c kılıcını kaldırdı ve genizden gelen bir haykırışla bu sırtına indirdi.

Erec çığlık attı, ama Alistair’in çığlığı daha feciydi.] ağzından ve sırtından kanlar akarken dizlerinin üsl Bowyer içeri girdiği hızla arkasını dönüp odadan k(çıkarken, kılıcını Erec’in sırtından almadı.

Erec yere yığılırken, Alistair’e “Aşkım!” diye seslen

“HAYIR!” diye çığlık atan Alistair bir başka kişinin gerçekleştiğini izler gibi kendisini kaybetti.

Erec’in yanma koşup yere çöktü, kanlar elbisesine < ona sarıldı.

“Alistair, aşkım,” dedi Erec bitkin bir halde.

Alistair Erec’in kollarında öldüğünü, hayatının som hissederken, attığı canhıraş

çığlıklar odada yankıla

olsaydı, Bowyer'ı mutlaka görürdü. Alistair istemeden hayatını feda edeceği erkeğin ölümüne sebep olmuştu. Dünyadaki her şeyden çok sevdiği adam ölüyordu.

Evlilik günü gelmişti ve hayatının aşkı ölmüştü.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn Tirus'un kalesinin üst siperlerinde durmuş, saatlerdir ufka ve okyanusa bakıyordu. Guwayne'i kucağında tutarken ve Argon'un sözleri kulaklarında çınlarken suratında kasvetli bir ifade belirmişti. Argon'un söylediği her şey doğru muydu? Yoksa sadece ölmek üzere olan ve ne dediğini bilmeyen bir adamın sözleri miydi?

Gwen ikinci seçeneğin doğru olduğuna inanmak istiyordu, ama Argon'un söylediklerinin doğru olduğundan korkmadan da edemiyordu.

Ufka bakarken, etrafı izleyip beklerken, buz gibi rüzgâr suratına çarpıyordu; hüzünle dünyadaki vaktinin artık sona erdiğini düşünüyordu. O çarpık ve ıssız adalara gelerek ebedi dinlenme yerlerine varmışlar gibi hayatının artık kaçınılmaz bir sona ulaştığını hissediyordu. Her şeyden çok Thorgrin'in orada olmasını, geri dönüp yanında olmasını diledi. O yanında olduğu sürece, her şeyle yüzleşebileceğim hissediyordu.

Ama nedense onun dönmeyeceğini de biliyordu. Onun güvende olması için dua etti. Her neredeyse iyi olması için dua etti. Onu hatırlaması için. Guwayne'i hatırlaması için.

Gwen gözlerini kırpıştırarak bulutları izlerken, aniden ta ufukta bir şey belirdi. İlk başlarda çok silikti: Kapkara bulutlarda hafif bir kıpırtı, bir hareket gibiydi. Sonra, önce bir ejderhanın, sonra bir diğerinin kanatlarını gördü. Ufukta bir ejderha belirdi. Ardından bir tane daha gözüktü.

Derken, bir ejderha daha gördü.

Gwen en korkunç kâbusu gerçekleşirken büyük bir korkuya kapıldı: Ufkun gerisinde öfkeyle cıyaklayan, devasa kanatlar çırpan bir ejderha sürüsü vardı. Herkesin öleceğini anladı.

“Zilleri çalın,” dedi sakin bir tavırla yakınlarda sabırla bekleyen Steffen’a.

Steffen arkasını döndüğü gibi fırladı ve siperlerdeki ziller çalmaya başlayarak halkını uyardı. Aşağıdan bağırış çağırış sesleri geldi ve insanlar Gwen’in onlara önceden söylediği gi sığınacak bir yer bulmak için mağaralara ve yeraltı sığınaklarına koşmaya başladı... Ejderhaların nefesinden kaçabilmek için buldukları her yere kaçtılar.

Gwen bunun boşa olduğunu biliyordu. Tek bir ejderha bir kenara, hiçbir şey bir ejderha sürüsünün gazabından kaçmalarını sağlayamazdı. Ejderhaların öldüremediklerini Romulus’un adamlarının öldüreceğini biliyordu.

Birkaç saniye sonra, Gwendolyn okyanusun kapkara olduğuı gördü. Siyan renkli İmparatorluk gemileri okyanusu göz alabildiğince kaplamıştı. Hepsinin o küçücük adaya geliyor olması onu hayretler içinde bıraktı. Bütün gemiler sadece oı öldürmek için oraya geliyordu.

Gwen aniden epeyi yakından tepeden bir çığlık geldiğini duydu ve kendisini kötü bir sona hazırlayarak merakla yuka baktı. Ralibar’ı görünce çok şaşırdı. Ejderha çığlıklar atarak muazzam kanatlarını çırparak ve sivri tırnaklarını çıkararal adanın bir yerinden çıkagelmişti. Gwen onun kendisini kurtarmak için yaklaşan yıkımdan uçarak uzaklaşacağını tahmin etti.

Ama Ralibar onu şaşırtarak tek başına doğrudan yaklaşma! 313/325

olan orduya uçtu. Var gücüyle uçtu ve cesurca hepsiyle yüzleşmek için ilerlerken hiç yavaşlamadı. Ralibar’m cesaretini gören Gwen’in yüreği kabardı. Ralibar onlara doğru uçarken öleceğini biliyordu, ama savaş anında gözünü bile kırpmadan ilerliyordu. O son derece güçlü ve gururlu tek ejderha hayatını feda etmek, savaşta ölmek, Gwendolyn’i ve halkının tamamını savunmak ve elinden geldiğince fazla ejderha öldürmek için uçuyordu.

Gwendolyn Guwayne’i daha da sıkı tuttu, siperlerden uzaklaşıp hızla helezoni taş basamaklardan indi. Vakit gelmişti.

Gwendolyn Guwayne’i sıkı sıkı tutarak telaşla ve kararlılıkla okyanus kıyısındaki kayalıklara tek başına gitti. İleriden ejderhaların çığlıklar attığını duyduğunda, çok yakınlaştıklarını anladı; artık fazla vakit kalmamıştı.

Gwen adanın arka tarafında okyanusa uzanan o pürüzsüz körfezde dalgaların

usul usul kıyıya çarparken çıkardığı sesleri dinledi. Sular gelgitle geri çekilirken, okyanusun akıntısı güçlüydü. Sırf o anı düşünerek yaptırdığı iki buçuk metre uzunluğunda, direği aynı yükseklikte ve ufak bir yelkeni olan ufak kayığa doğru yürüdü. Kayık bir çocuğun sığabileceği kadar büyüktü.

Tek bir çocuk ancak sığardı.

Guwayne'e son kez sıkı sıkı sarılırken hıçkırıklara boğuldu, eğilip onu öptü. Guwayne'i ağlamaya başlayana dek öptü.

Gwen onu kayığa yerleştirmek için uzatırken, Guwayne elini uzatıp saçını çekti. Gwen onu kayığın içindeki beşiğinde

güvende olana dek indirmeye devam etti. Guwayne battaniyelere sarılıydı ve başında yün bir şapka vaı

Gwendolyn hıçkırıklar içinde yanma çömelirken, G avaz avaz ağlıyordu.

Gwen okyanusa ve ufka baktı ve yüreği paramparça Çocuğunu belirsizliğe yollama düşüncesine tahamn edemiyordu. Ama onu yanında tutmanın bencilce c biliyordu. Adada kalmak ani ve gaddarca bir ölüm c Guwayne adada kalmasa bile muhtemelen herkes gi Bu şekilde, en azından bir şansı olabilirdi. Milyond bile olsa, engin ve açık denizde bir yere ulaşabilirdi dalgaların ve kaderin onun nereye sürükleyeceğini bilemezdi. Belki de onu güvenli bir yere taşırlar di) Onu sevecek bir anneyle babaya götürebilirlerdi. Be başkaları onu yetiştirebilir, Guwayne harika bir sa\ olabilir ve kaderinde yazılı olan hayatı yaşayabilire] ama belki, bu çocuğun bir şansı olabilir, onlar için yaşayabilirdi. Gwen her şeyden çok bunu ona vere! istiyordu, ama veremeyeceğini biliyordu.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi ağzından çıkan he yürekten söyleyerek ve gözyaşlarına hâkim olmaya

Bu son sözlerinden sonra, yere eğildi, kayığı tuttu \

Ufak bir kayıktı ve Gwen onu sakin sulara iterken h sallandı. Hafif akıntı onu ağır ağır ve sallamadan ile Akıntı onu açıklara ve bomboş gri renkli sulara sür Guwayne'in ağlaması dineceğine giderek arttı.

Tanrım, lütfen. Çocuğumun yanında ol.